CRISTIAN NEGUREANU

·LUMI PARALELE·

Civilizațiile EXTRATERESTRE și a III-a conflagrație mondială

Editura DATINA

Cristian Negureanu
Civilizațiile extraterestre și a treia conflagrație mondiala

Dedic această carte:

– ACELUIA în care sunt cuprinse toate comorile înțelepciunii și științei;

– Soției mele iubite – Mariana, prima persoană care a crezut în mine;

– Fetițelor mele scumpe – Roxana și Cristina-Maria.

Motto: „Înțelegi tu minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită?”

Iov 37:16

Vizite extraterestre înainte de apariția omului

De-a lungul istoriei sale, omenirea a fost confruntată cu multe fenomene neînțelese, dintre care pe unele a reușit să și le elucideze, iar la altele caută încă răspuns. Dintre acestea din urmă, două par a ieși în evidență, și anume cele legate de parapsihologic și cele referitoare la fenomenul OZN.

Încercarea de a le explica printr-o analiză separată nu cred că ar conduce la rezultatul scontat. De aceea, voi căuta să le prezint în strânsă conexiune, elementul de legătură fiind acela al existenței unei civilizații deosebit de dezvoltate, care stăpânește legi ale fizicii încă necunoscute nouă, reprezentanții ei, ca de altfel și aparatele de zbor pe care le folosesc, având posibilitatea de materializare și dematerializare, precum și capacitatea de interferare a proceselor noastre psihice inconștiente.

În acest sens îl voi cita pe C. Sagan care afirma: „civilizațiile aflate eu sute de mii sau milioane de ani înaintea noastră ar trebui să aibă o știință și o tehnologie care depășește în așa măsură posibilitățile noastre actuale, încât nu am fi în stare să le deosebim de magie”.

Cercetătorii ruși, care în ultima perioadă de timp au fost confruntați cu numeroase apariții de OZN-uri, au emis mai multe teorii pentru a explica fenomenul, dintre care una foarte răspândită ar fi

aceea că: „vizitatorii par să manipuleze perfect spațiul și timpul ei venind poate nu numai de pe alte galaxii ale Universului nostru, ci și dintr-un univers paralel, legat de lumea spiritului”.

În lucrarea „Lumi galactice”, Doru Davidovici face următoarea constatare: „Neștiutul nu reprezintă neapărat alte galaxii sau sisteme planetare. El poate fi o civilizație paralelă terestră de care ne desparte un decalaj în timp, fie doar o secundă, sau un decalaj spațial nesesizat de noi în spațiul tridimensional. Neștiutul poate fi o altă dimensiune încă de neimaginat, o civilizație străină existentă în noi, și printre noi, care nu poate fi evidențiată de simțurile noastre imperfecte, incomplete”.

Importantă în acest sens este și Ipoteza emisă de filosoful estonian Gustav Naan care consideră anti-materia drept o constituantă a unei alte lumi, inclusă într-a noastră, cu care ar coabita simultan. S-ar afla, cu alte cuvinte, 2 lumi paralele, una reprezentând imaginea în oglindă a celeilalte, fără a exista însă posibilitatea vreunui contact între ele.

Profesorul Vlail Kaznatcheev, membru al Academiei de Științe a fostei U.R.S.S. Atrăgea atenția, într-un interviu acordat revistei Paris Match (iunie 1990) asupra forței gândului, exemplificând printr-o serie de experiențe făcute în laboratorul din Siberia, cum ar fi: modificarea temperaturii unor procese tehnologice,

influențarea creșterii celulare, comunicări telepatice etc.

El consideră că, pentru a explica viața, în afara celulelor vii mai există o viață cosmică, o viață de „câmp”. De asemenea, avertizează asupra pericolului unui război, în care arma psihică, constând în undele emise de creier, ar avea efecte grave cum ar fi: dereglarea ordinatoarelor, paralizarea voinței oamenilor, sustragerea secretelor și informațiilor din sistemele de cercetare, limitarea capacității de luptă a armatei, reducerea populației la o totală pasivitate.

Pornind astfel de la ipoteza existenței unei civilizații deosebit de dezvoltate, ai cărei reprezentanți ne sunt asemănători, având în plus posibilitatea de a interfera psihicul uman, voi face o prezentare a unor dovezi ce ar sprijini această ipoteză.

Dintre cele mai vechi urme privind vizitarea Pământului ar fi acestea:

– Urma întipărită a unei perechi de tip ciudat de încălțăminte, alături de un trilobit strivit de pas, în strat pietrificat, descoperită de W.Y. Meisser în statul Utah – (S.U.A.) în anul 1968. Vechimea estimată 440 milioane de ani.

– Revista UFO Nachtrichten relata în numărul 263/1980 mai-iunie despre descoperirea, într-o mină din S.U.A., la 700 m adâncime a unei arme, scoasă din stratul de cărbune de către minerul Joe Mankiewiez. Vârful ciocanului pneumatic a ricoșat

într-un material dur, iar la lumina căștii de miner s-a văzut obiectul din metal argintiu prins în cărbune. A fost scos la iveală un fel de pistol mare „în felul pistoalelor laser din filmele SF”. Experții cărora li s-a dat spre cercetare ciudatul obiect nu au putut să precizeze nici dacă instrumentul acela e o armă, nici cum funcționează. Concluzia lor a fost că: „Sunt dovezi în sprijinul afirmației că arma nu este de origine terestră”. Vechimea 250 milioane de ani.

– Ciocanul găsit în 1934 la periferia orășelului London (statul Texas, S.U.A.) a cărui analiză spectroscopică indică un aliaj necunoscut încă în industria umană. Vechimea: 60–80 milioane de ani.

– Paleontologul sovietic Al. Kaznațev a dezgropat în Iacuția, craniul unui bou moscat, găurit de glonț, acum patruzeci de milenii.

– Întipăriri ale unui picior omenesc alături de ale unor dinozauri în același strat geologic, descoperiri efectuate tot în S.U.A. Vârsta: 70–140 milioane de ani.

– Gravurile preistorice de pe pietrele profesorului Cabrera de la Ica (Peru), care arată scene de humanoizi, alături de animale preistorice domesticite.

Exemplele de acest fel sunt numeroase și nu voi insista asupra lor. Cred că atât urmele de pași cât și obiectele descoperite aparțineau reprezentanților unei civilizații mult mai avansate

care, la momentul potrivit, vor contacta specia umană.

Manuscrisele de la Marea Moartă

Problema care se ridică este aceea a existenței unor documente ce ar putea argumenta existența acestei civilizații paralele. Cred că ele nu lipsesc. Este vorba de sulurile de la Marea Moartă, care au fost descoperite în anul 1947 de către un beduin arab și aduse la cunoștința lumii de știință către sfârșitul acelui an și în anul următor. Descoperirea s-a făcut în niște peșteri aflate la aproximativ 2 km vest de colțul de nord-vest al Mării Moarte, într-un loc cunoscut sub denumirea din limba arabă modernă de Qumran. Sulurile au fost văzute de mai mulți savanți. Unul dintre cercetătorii care au recunoscut caracterul antic al sulurilor a fost profesorul Eleazar L. Sukenik, de la Universitatea Ebraică, care a reușit ulterior să cumpere unul din ele. Alte suluri au fost luate de la Școala Americană de Cercetări Orientale din Ierusalim, unde Dr. John C. Trever directorul interimar al Institutului, convins de valoarea lor, a aranjat să fie fotografiate porțiuni din ele, care i-au fost aduse. Una din fotografii a fost trimisă Prof. F. Albright care a declarat îndată că aceasta e: „cea mai importantă descoperire de manuscrise ale Vechiului Testament făcută vreodată”.

Dintre acestea aș aminti: Sulul Isaia al

Universității Ebraice, care este un sul parțial din cartea Ordinea Bătăliei, cunoscută și sub numele de Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului, manuscrise ale cărților ce formează astăzi Vechiul Testament, Cartea Jubileelor, Cartea lui Enoh, etc.

Membrii Qumranului erau evrei ce se desprinseseră de Ierusalim sau de curentul principal al iudaismului și deveniseră critici și chiar ostili față de preoții de la Ierusalim.

În Cartea Jubileelor, (apocrif datând aproximativ din anul 135 î.e.n.) există o referire la momentul în care a avut loc un prim contact între oameni, care se înmulțiseră între timp și îngerii veniți din ceruri: *„În zilele lui Iared (tatăl lui Enoh), îngerii Domnului s-au pogorât pe pământ, cei care sunt numiți veghetori, spre a învăța pe odraslele oamenilor și a împlini legile* și dreptatea pe pământ.

El (Enoh – care a trăit cu aproximativ 5.500 ani în urmă – n.a.) a fost așadar cel dintâi dintre fiii oamenilor, din cei ce s-au născut pe pământ, care a învățat scrierea, știința și înțelepciunea și a scris semnele cerurilor, după rânduiala lucrurilor lor într-o carte, pentru ca fiii oamenilor să cunoască vremea anilor, potrivit rânduielii fiecăreia din lunile lor.

Și ceea ce a fost și va să fie, el a văzut într-o vedenie din somnul său ceea ce se va petrece cu odraslele oamenilor, în lungul generațiilor până la ziua judecății, el a văzut și a cunoscut toate și și-a

scris mărturisirea și a lăsat-o drept mărturie pe pământ pentru toți copiii oamenilor și pentru urmașii lor. El a fost cu îngerii Domnului șase jubilee (1 jubileu = 50 ani) iar ei i-au arătat tot ce este pe pământ și în ceruri, puterea soarelui și el a scris totul și a mărturisit despre veghetorii care păcătuiseră cu fiicele oamenilor ca să se întineze, și Enoh a adus mărturie împotriva tuturor acestora.

Și el a fost ridicat din mijlocul odraslelor oamenilor, iar noi (îngerii) l-am însoțit în grădina Edenului, întru măreție și slavă, și iată că el a scris acolo judecata și osânda lumii, și toată ticăloșia odraslelor omenești". (Cartea Jubileelor IV, 15, 17, 9, 21–23).

Apariția uriașilor, rezultat al încrucișării dintre fetele oamenilor și extratereștrii

O altă lucrare apocrifă, intitulată Cartea lui Enoh, se referă la acești îngeri, care au venit pe pământ pentru a se ocupa de inițierea oamenilor în tainele diferitelor științe. Ei vor încălca însă ordinele primite de la Dumnezeu și își vor lua de neveste fiice ale oamenilor. Din această încrucișare genetică nereușită au luat naștere uriașii, care sunt, alături de îngerii veniți din altă lume, realizatorii unora dintre construcțiile megalitice din diferite zone ale pământului.

Să vedem ce spune Enoh despre acest

eveniment: „iar când fiii oamenilor s-au înmulțit, li s-au născut în zilele acelea fiice frumoase și îmbietoare, și îngerii, fiii cerurilor le-au văzut și le-au dorit, și s-au vorbit între ei: – „haideți să ne alegem femei dintre fiicele oamenilor și să zămislim prunci. Atunci Semyaza sau Azazel, căpetenia lor le-a spus: Mă tem că voi nu veți vrea poate să împliniți fapta aceasta și numai eu singur voi fi răspunzător de un mare păcat”. Dar ei i-au răspuns cu toții: „Să facem legământ și să ne făgăduim unii altora cu blestem să nu schimbăm planul acesta, ci cu adevărat să-l împlinim. Apoi ei au jurat toți împreună, și acolo s-au legat cu blestem unii în fața celorlalți. Iar ei erau 200 cu toții și s-au pogorât pe Ardis, piscul muntelui Hermon.

Și iată numele căpeteniilor lor: Semyaza sau Azazel, prințul lor, Arakib, Aramiel, Kokabiel, Tamiel, Ananiel, Zaqile, Samsapeel, Satariel, Turiel, Yomeyal, Arazeyal.

Aceștia sunt căpeteniile zecilor. Aceștia, și toți ceilalți împreună cu dânșii își luaseră femei, fiecare și-a ales câte una și toți au început să intre la ele și să aibă legături cu ele. Iar ele au zămislit și au adus pe lume uriași puternici a căror înălțime era de trei mii de coți (în multe dintre cărțile Vechiului Testament, Cartea lui Enoh, etc., valorile sunt mult mai mari; cred că uriașii aveau o înălțime în jur de 9 m, ipoteză pe care o voi argumenta ulterior – n.a.). Aceștia au înghițit toate

roadele trudei oamenilor, până când oamenii n-au mai fost în stare să-i hrănească. Apoi uriașii s-au îndreptat asupra oamenilor ca să-i mănânce”.

Acestea erau deci, noile „familii” apărute pe pământ. Nefiind suficientă aducerea pe lume a acestor monștri, îngerii au început să-i învețe pe oameni și alte lucruri deosebit de dăunătoare și anume: „Azazel i-a învățat pe oameni să făurească săbii și spade, scut și platoșă și le-a arătat metalele și meșteșugurile lucrării lor, și brățările și podoabele și măiestria de a sulemeni ochii de jur-împrejur cu antimoniu, și de a înfrumuseța pleoapele, și pietrele cel mai frumoase și mai de preț și toate culorile vopselelor.

Nelegiuirea a fost mare și obștească. Ei au preacurvit și au pornit spre pierzanie și toate căile lor au fost desfrânate. Amiziras i-a învățat pe vraci și pe tăietorii de rădăcini, Armaros a arătat desfacerea farmecelor, Baraqiel i-a învățat pe astrologi, Kokabiel a descoperit semnele, Tamiel înțelesul înfățișării stelelor, iar Asdariel a deslușit mersul lunii”.

(Sugerez celor ce se ocupă de studierea fenomenelor parapsihologice, să rețină aceste evenimente, deoarece altfel acestea nu se pot explica, iar folosirea forțelor paranormale indiferent de scopul urmărit, bun sau rău, este deosebit de riscantă. Voi dezvolta ulterior această idee – n.a.).

„După ce toate aceste rele au fost răspândite pe

pământ, Mikael, Uriel, Rafael și Gabriel (fiii luminii) au adus glasul strigătului deznădăjduit al pământului înaintea Celui prea Înalt spunând: „Tu ești Domnul domnilor, Dumnezeul dumnezeilor și Regale regilor și Sfânt este numele tău și slăvit în vecii vecilor. Tu ești acela care ai făcut toate și în tine sălășluiește puterea peste toate lucrurile; totul e dezvelit și gol înaintea ta; tu vezi toate și nimic nu este care să se poată ascunde de tine. Tu ai văzut ce a făcut Azazel, cum a răspândit pe pământ toată nelegiuirea și a dezvăluit tainele veșnice care se săvârșesc în ceruri; în ce chip Semyaza, căruia tu i-ai dat putere să fie stăpân peste tovarășii lui i-a învățat pe oameni; și ei au intrat la fiicele oamenilor pe pământ și s-au împreunat cu ele și s-au întinat cu aceste femei și le-au dezvăluit lor tot păcatul; iar femeile acestea au adus pe lume uriași, din pricina cărora s-a umplut tot pământul de sânge și de nelegiuire.

Și acum iată sufletele celor morți strigă și-și înalță plângerea până la porțile cerului; și geamătul lor s-a ridicat și nu poate ieși înaintea nelegiuirilor ce se săvârșesc pe pământ. Dar Tu cunoști toate lucrurile mai înainte de a fi ele, și știi aceasta și Tu îi îngădui pe uriași, (vom vedea ulterior de ce Dumnezeu a adoptat această atitudine – n.a.) și nu ne-ai poruncit ce se cuvine să facem întru aceasta”.

Enoh, primul pământean care a călătorit cu o navă spațiala

Datorită acestor evenimente ce au avut loc pe pământ, are loc „răpirea” lui Enoh la ceruri. Să vedem cum descrie această călătorie: „Dar vedenia mi s-a arătat astfel; iată că niște „nori” m-au chemat în vedenie, și un „nor” gros m-a strigat; iar mersul stelelor și fulgerelor m-au îndemnat să mă grăbesc și m-au dorit; „și vânturile în vedenia mea, m-au făcut să zbor și m-au dorit; ele m-au dus acolo sus și m-au silit să pătrund în ceruri”.

Doresc să fac o comparație cu un caz ciudat întâmplat în 1915 (voi reveni pe larg asupra lui) în peninsula Galipoli, când, trupele engleze, în confruntările cu turcii, au pierdut un număr mult mai mare de soldați comparativ cu cei cărora li s-a găsit mormântul. Oficialitățile turcești au negat folosirea gazelor toxice sau a altor mijloace de nimicire în masă.

Mai târziu, câțiva dintre foștii combatanți au afirmat sub prestare de jurământ că au văzut mii de soldați ce au intrat într-un nor ciudat, care, apoi s-a ridicat și a plecat.

Se pare că, termenul de „nor”, era folosit și în vremurile străvechi, (vom vedea și alte exemple) ca și în cele moderne, în legătură cu diferite aparate de zbor.

Să revenim la Enoh, care, după ce este „răpit” în „nor” descrie ce observă, imaginile furnizate fiind,

după părerea mea, luate dintr-o navă spațială: „Și am văzut gurile tuturor fluviilor pământului și gura genunii. Am văzut zăcătorile tuturor vânturilor și cum au împodobit ele toată facerea lumii, și văzut-am temeliile lumii, și am mai văzut piatra de temelie a pământului, și văzut-am cele patru vânturi care sprijină pământul și bolta cerească. Am văzut cum vânturile umflă firmamentul și cum stau între cer și pământ; ele sunt stâlpii cerului; am văzut vânturile care rotesc cerul și mână discul soarelui și toate stelele să se culce. Am văzut vânturile ce se poartă printre nori, am văzut căile îngerilor, am văzut capătul pământului, am văzut sus firmamentul".

Se pare că Enoh asistă și la formarea unei comete, deoarece continuă: „și alte lucruri am mai cunoscut asupra fulgerelor, cum anumite stele țâșnesc, se prefac în fulgere și nu-și mai pot părăsi înfățișarea lor cea nouă".

Să urmărim și alte descrieri furnizate de Enoh după această călătorie spațială: „Apoi am trecut spre miazăzi și am văzut un loc ce ardea zi și noapte; și acolo erau șapte munți de nestemate, trei în latura răsăritului și trei în latura de miazăzi; iar printre cei din răsărit unul era din pietre de multe culori, altul de mărgăritare, altul de piatră tămăduitoare; și cei de la miazăzi erau de piatră roșie. Cel din mijloc se înălța până la cer ca un tron al lui El; era din alabastru, iar culmea tronului era de safir. Și am văzut un foc arzând și un loc în

spatele acelor munți dincolo de pământul cel mare, unde se împreunează cerurile. Apoi am văzut o vâltoare adâncă, lângă „stâlpii de foc" ai cerului (nave spațiale – n.a.) și între ei am zărit alți „stâlpi de foc" ce coborau, înălțimea și adâncimea cărora erau nemăsurate. Dincolo de vâltoarea aceea, am văzut alt loc peste care nu se întindea firmamentul și sub el nu mai era temelia pământului; deasupra lui nu se aflau nici apă, nici păsări, și locul acela era pustiu și cumplit la vedere. Acolo am văzut șapte stele aidoma unor munți uriași care ardeau… Am fost adus în sălașul furtunii și pe un munte al cărui cel mai înalt pisc atingea cerul. Am văzut lăcașurile luminătorilor și trăsnetului. Apoi adus am fost până la apele vieții și până la focul asfințitului; el e cel ce cuprinde toate asfințiturile soarelui. Și am sosit lângă un fluviu de foc, focul căruia curge ca apa și se varsă în Marea cea Mare care este la asfințit. Și am văzut râuri mari și am ajuns într-o mare întunecime și m-am pomenit unde nicio făptură de carne nu umblă".

Întâlnirea lui Enoh cu conducătorul universului, în interiorul slavei (nava spațiala)

Scopul pentru care Enoh a fost răpit, era deci acela de a i se transmite o hotărâre în legătură cu soarta îngerilor care au păcătuit cu fetele oamenilor, hotărâre ce nu putea fi luată decât de

Conducătorul acestei lumi paralele. Pentru aceasta, Enoh este dus „în preajma unui perete zidit din pietre de grindină, îl înconjurau limbi de foc și ele au început să mă îngrozească. Am pătruns printre limbile de flăcări și m-am apropiat de o casă mare, bătută în pietre de grindină (descrierea bazei spațiale – n.a.) iar dușumeaua era de grindină. Acoperișul ei era ca drumul de stele și ca fulgerele, la mijloc stăteau heruvimii de foc, (vom vedea că aceștia formează trenul de aterizare și decolare a navetei spațiale, care este denumită „slavă" – n.a.) iar bolta era de apă. Un foc arzător înconjura zidurile și ușa casei ardea în văpăi. Am intrat în casa aceasta; ea era înflăcărată ca focul și rece ca zăpada; și nu se afla în casa aceea nimic din podoabele vieții; am fost copleșit de spaimă și am început să tremur. Tulburat și tremurând am căzut cu fața în jos și o vedenie mi s-a arătat. Și iată, era altă casă mai mare decât cea dintâi și toate ușile ei erau deschise dinaintea mea (în acel moment Enoh va intra în interiorul navetei spațiale, a „slavei" – n.a.). Ea era întocmită din limbi de văpaie (aparatura electronică din interiorul ei – n.a.) și întru totul așa de minunată întru măreție, strălucire și mărime încât nu pot grăi din pricina slavei și măreției ei; dușumeaua era de foc, fulgerele și dârele stelelor îi alcătuiau partea de sus (este evi dent că naveta era în plin zbor – n.a.), iar acoperișul ei era așijderea de foc arzând. Și am privit, și am văzut în casa aceea un

tron înălțat (scaunul din fața pupitrului de comandă al „slavei” – n.a.) a cărui înfățișare era ca cleștarul și împrejmuirea căreia era ca soarele strălucitor și răsuna glas de heruvimi. De sub tron țâșneau râuri de foc arzător și n-am fost în stare să le privesc. Măreața glorie (Dumnezeu – n.a.) ședea pe acest tron și veșmântul ei era mai sclipitor decât soarele și mai alb ca orice zăpadă (echipamentul de zbor – n.a.). Niciun înger nu putea să intre în casa aceasta să privească fața Celui Slăvit și Celui Măreț și nicio făptură de carne nu se putea uita la el. Un foc arzător îl împrejmuia (tablourile de comandă din jurul „tronului” – n.a.) și un foc mare pâlpâia dinaintea lui (un ecran T.V. Pe care Ioan va vedea evenimentele Apocalipsului – n.a.). Nimeni din cei ce îl înconjurau nu se apropia; miriade de miriade de îngeri stăteau dinaintea Lui, dar El nu se sfătuia cu ei (era firesc, deoarece imaginile văzute de Enoh erau pe un ecran T.V. – n.a.). Și sfinții din preajma sa nu se depărtau în vreme de noapte de lângă el și nu-l părăseau. Iar eu ăst timp zăceam cu fața acoperită, tremurând și Domnul m-a strigat chiar cu gura Sa și a zis: „Vino aici, Enoh și ia seama la cuvântul Meu”. Și apropiindu-se de mine, unul din sfinți m-a trezit să mă ridic și să mă apropii de poartă; și eu priveam cu capul plecat. El îmi grăi și zise, și am auzit vocea lui: „Să n-ai teamă Enoh, om drept, scrib al dreptății, apropie-te și ia seama la glasul meu. Și du-te de le spune veghetorilor din

cer care te-au trimis să te rogi pentru ei: „Vouă se cuvine să stăruiți pentru oameni și nu oamenilor pentru voi. De ce ați părăsit cerul prea-înalt și sfânt, care este veșnic, de ce v-ați împreunat cu femei, v-ați întinat cu fiicele oamenilor, v-ați luat muieri și v-ați purtat ca odraslele pământului și ați zămislit fii. Iar acum spune-le veghetorilor care te-au trimis să te rogi pentru ei și care au locuit odinioară în cer: „Voi ați fi numaidecât în cer; însă nu v-au fost dezvăluite încă toate tainele; voi n-ați cunoscut decât un mister de nimic; în nesimțirea inimilor voastre l-ați dat în vileag femeilor și prin acest mister femeile și bărbații au sporit răul pe pământ". Spune-le așadar: „Nu este pace pentru voi".

Cu câtva timp în urmă au apărut o serie de articole în „Tineretul Liber", „Magazin", legate de prezența unui misterios obiect zburător care aparține unei civilizații extraterestre.

Informațiile furnizate de sateliți și stațiile de observare de la sol au arătat că este vorba de un obiect de dimensiuni neobișnuit de mari și deosebit de avansat din punct de vedere tehnologic.

Cei care s-au ocupat de studierea acestui satelit afirmă că el are posibilitatea de a înregistra vizual orice aspect al planetei noastre, inclusiv tot ce e legat de formele de viață.

Doctorul George Miliard, unul din cei peste 200 de oameni de știință, care s-au oferit să participe

la programul de cercetări inițiat de S.U.A. Și Rusia pentru lămurirea prezenței satelitului, afirmă printre altele: „Misteriosul obiect zburător care gravitează în jurul Pământului nu seamănă cu niciun fel de tehnologie spațială pe care o cunoaștem. Cred că avem de-a face cu un satelit „spion” pro venit din altă lume. Dacă ipoteza mea se va dovedi a fi corectă, cred că fiecare om de pe fața Pământului va trebui să facă față unui pericol extrem de mare”.

Acestea sunt câteva dintre datele aflate în posesia oamenilor de știință, referitoare la acest obiect ciudat, care a fost interceptat de stațiile radar de pe Pământ în decembrie 1991.

Interesant este că, pe parcursul istoriei, au existat oameni care au ajuns chiar în interiorul unor astfel de obiecte, unde au aflat multe din evenimentele care se vor desfășura pe Pământ. Acest lucru este posibil, deoarece reprezentanții acestei civilizații paralele au capacitatea de a interfera telepatic pe orice om, conform planurilor pe care le urmăresc. De asemenea, stăpânesc perfect spațiul și timpul.

Repet descrierea acestei baze spațiale așa cum a fost făcută de Enoh: „am fost dus în preajma unui perete zidit din pietre de grindină, pe care-i înconjurau limbi de foc. Am pătruns printre limbile de flăcări și m-am apropiat de o casă mare bătută în pietre de grindină, iar dușumeaua era de grindină”.

O descriere asemănătoare a fost făcută cu ocazia unei recente conferințe de presă ținută la Geneva, de către doctorul Maksud Chernova, unul dintre numeroșii cercetători ai acestui obiect: „misteriosul satelit are o formă identică cu cea a unui diamant și se pare că este protejat de către un câmp de forță”.

Enoh denumește „diamantul”: „piatră de grindină”; iar „câmpul de forță”: „limbi de văpaie”.

După aproximativ 3500 de ani (95 d.Hr.), Ioan va ajunge în interiorul acestei navete, evenimentele văzute fiind descrise în cartea „Apocalipsa”. Să-l urmărim: „M-am uitat și iată că o ușă era deschisă, în cer (scara prin care Ioan va intra în navă – n.a.). Glasul cel dintâi pe care-i auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!”

Numaidecât am fost răpit, și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva… scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald… înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu” (Apocalipsă 4:1–5).

Pentru a înțelege ce sunt aceste „șapte lămpi de foc” să-l urmărim și pe profetul Zaharia: „Acești șapte sunt ochii Domnului, care cutreieră tot pământul” (Zaharia 4:10). Deci, prin aceste „lămpi” sunt urmărite și dirijate evenimentele de

pe pământ.

Inițierea lui Enoh în tainele diferitelor științe

Pe lângă faptul că trebuia să transmită îngerilor decizia lui Dumnezeu referitoare la soarta lor, Enoh învață în această lume paralelă tainele diferitelor științe. Un alt locuitor al acestei lumi este Uriel, care la un moment dat îi spune lui Enoh: „Și acum, fiule, eu ți-am dezvăluit totul și legea tuturor stelelor din ceruri s-a încheiat. El mi-a arătat așadar pentru fiecare zi, toate legile și pentru toate vremile ce își pun în lucrare puterea, și pentru anul întreg, și pentru sfârșitul lui, și pentru rânduiala tuturor lucrurilor și tuturor săptămânilor: și descreșterea lunii care se face prin poarta a șasea, căci prin această a șasea poartă se desăvârșește lumina și prin ea este începutul descreșterii. Și mi-a arătat că luna zăbovește față de soare după legile stelelor, la cinci zile într-un răstimp fără greș, și când s-a desăvârșit locul pe care îl vezi.

Iată că ți-am arătat ție Enoh totul și toate și le-am dezvăluit, ca tu să vezi soarele acesta și luna aceasta și pe cei ce călăuzesc stelele din ceruri, și pe aceia care le fac să se rotească, lucrarea lor și vremea și ridicarea lor”.

În această lume, Enoh învață deci, astronomia: „am văzut marginile pământului unde se odihnește cerul, și porțile cerului care erau

deschise și am văzut cum se ridică stelele cerului, și am numărat porțile prin care ele se ridică și am scris toate înălțările lor, deosebit pentru fiecare, după numărul și numele lor, după conjuncția și așezarea lor, după timpul și luna lor, așa cum mi-a arătat Uriel, îngerul care era cu mine. El mi-a arătat și a scris totul pentru mine, legile stelelor și învățăturile lor."

Legat de locuitorii acestei lumi paralele, Enoh face o remarcă interesantă: „apoi am fost dus într-un loc, locuitorii căreia sunt ca focul arzător și când vor își iau înfățișare omenească". Cred că Enoh a observat momentul ieșirii acestor persoane din niște aparate de zbor, de dimensiuni relativ mici.

Referitor la cunoștințele primite, Enoh afirmă: „toate le-am învățat de la ei și toate cele văzute le-am înțeles; și nu sunt ele pentru vârsta aceasta, ci pentru cea de departe, care va să vină".

Abandonarea pe pământ a extratereștrilor conduși de Azazel

După primirea mesajului de la Dumnezeu, Enoh revine pe pământ, la fiii cerului, pentru a-i informa asupra deciziei luate referitoare la soarta lor. Să-l urmărim: „Cartea aceasta este cuvântul dreptății și al dojanei veghetorilor ce sunt dintru vecie, după cum a fost porunca Celui Mare și Sfânt. Văzut-am în visul meu ceea ce rostesc acum cu limbă de

carne și cu suflarea mea, căci datu-le-a oamenilor gură Cel prea Înalt să grăiască cu ea între ei și să se înțeleagă unii cu alții întru inima lor. Așa cum Dumnezeu l-a făcut pe om și i-a dat lui să priceapă cuvântul științei, așijderea făcutu-m-a și pe mine și dat mi-a fost să dojenesc pe veghetori, care sunt copiii cerului. Scris-am rugăciunea voastră, dar mi s-a arătat în vedenie că ruga nu va fi ascultată câte zile vor fi pe lume și că judecata voastră s-a sfârșit. De acum înainte nu vă veți mai sui la cer în vecii vecilor, poruncitu-s-a să fiți legați în lanțuri pe pământ pentru toate zilele câte vor fi pe lume. Dar până atunci veți privi uciderea îndrăgitelor voastre odrasle și nu le veți mai avea, căci dinaintea voastră, sub sabie se vor prăbuși".

Domnul mai grăi lui Rafael: „Leagă-l cu lanțuri pe Azazel. Leagă-i picioarele și mâinile și aruncă-l în beznă; și deschide deșertul din Dudael și aruncă-l acolo.

Azvârle peste el bolovani colțuroși și ascuțiți, acoperă-l cu întuneric, și să rămână acolo în veci; acoperă-i tot astfel fața, ca el să nu vadă lumina. Și în ziua cea mare a judecății să fie azvârlit în jăratic. După aceea, tămăduiește pământul pe care îngerii l-au stricat; și să vestești vindecarea pământului până când ei își vor tămădui plaga ca să nu se prăpădească toți fiii oamenilor din pricina fiecărei taine pe care veghetorii le-au arătat-o și au dezvăluit-o femeilor. Tot pământul s-a stricat prin știința lucrării lui Azazel; fă-l să-și dea seama

pentru întreg păcatul. Și îi grăi lui Gabriel: „Du-te la bastarzi și la cei blestemați și la feciorii târfelor și înlătură-i pe copiii veghetorilor dintre oameni; izgonește-i și dă-i afară. Ei se vor nimici unii pe alții prin omor, căci nu vor avea zile multe. Și tot ce ei îți vor cere nu se va da taților lor, căci (fiii) trag nădejde să trăiască viața veșnică și că fiecare din ei va trăi cinci sute de ani.

Și lui Mikael Domnul îi grăi: „Mergi și pune în lanțuri pe Semyaza și pe tovarășii lui care s-au împreunat cu femei pentru a se întina cu ele în toată necurățenia lor. Și după ce vor privi cum toate odraslele lor fi-vor ucise, și după ce vor fi văzut ei înșiși nimicirea celor îndrăgiți, pune-i în lanțuri pentru șaptezeci de vârste, în măruntaiele pământului, până în ziua judecății lor și până la sfârșitul lor, până când se va săvârși judecata de apoi.

În aceste zile fi-vor aduși în genunea de foc, întru chinuri, și vor fi zăvorâți în temniță pe veci… Până la aceste întâmplări, Enoh stătuse ascuns și nimeni dintre odraslele oamenilor nu era care să știe unde stătuse ascuns și ce s-a petrecut cu el. Dar toate faptele sale, el le făcea în zilele acelea laolaltă cu veghetorii și cu sfinții…

Atunci Enoh, venind lângă Azazel îi strigă: „Nu va fi deloc pace pentru tine: „rostitu-s-a împotriva ta marea osândă ca să fii legat în lanțuri. Nu va fi pentru tine nici păsuire, nici stăruință, căci tu ai propovăduit nedreptatea, și ești pricina tuturor

faptelor de hulă, de silnicie și de păcat pe care oamenii le-au învățat de la tine”. Înaintând apoi, vorbitu-le-am tuturor laolaltă și cu toții s-au cutremurat și i-a cuprins teama și groaza”.

Pentru început, locuitorii acestei lumi paralele, „îngerii” nu erau conștienți de gravitatea faptelor comise de Azazel și tovarășii săi, ulterior, reușind să evalueze (unii dintre ei) consecințele relelor împrăștiate în lume.

Un exemplu clar este prezentat lui Dumnezeu.

„Puterea Duhului mă scoate din fire și mă necăjește asprimea pedepsei tainelor, a osândirii (îngerilor): cine este acela care ar putea să îndure neînduplecata pedeapsă ce s-a săvârșit și care i-a covârșit pe aceștia? Și Mikhael a luat iarăși cuvântul și i-a grăit lui Rafael: Cine este acela inima căruia să nu fie mișcată întru aceasta și ai cărui rărunchi să nu se fi tulburat de acest cuvânt de osândă împotriva acelora dintre ei care au fost izgoniți așa?

Și s-a întâmplat că, pe când se afla în fața Domnului duhurilor, Mikhael să-i grăiască lui Rafael: Nu le voi ține partea eu, lor, în fața ochilor Domnului? Căci Domnul duhurilor împotriva lor s-a mâniat, fiindcă ei se poartă (în faptele lor) ca și cum ei ar fi Domnul. Căci tot ce este tainic se va ridica împotriva lor în veci de veci.

Vom vedea pe parcursul acestei lucrări, cum, această atitudine a îngerilor lui Azazel va duce la declanșarea unui război spațial purtat cu arme

deosebit de moderne, în urma căruia au fost legați pe Pământ. De asemenea, acest război spațial a fost și este însoțit și de un război spiritual, la care fiecare om ia parte, prin recunoaștere înlăuntrul inimii sale a stăpânului său, care este fie Azazel, fie Dumnezeu.

Enoh, primul om „răpit” definitiv „în ceruri” de către reprezentanții unei alte lumi

Enoh a fost primul dintre locuitorii pământului care a scăpat de moartea fizică, fiind răpit la cer. Cartea lui Enoh, referindu-se la acest eveniment, menționează următoarele: „Iar după aceea a fost așa că numele lui (Enoh) înălțatu-s-a din viață lângă Fiul Omului și lângă Domnul Duhurilor, departe de locuitorii pământului. El a fost ridicat în carul vântului (tot o navă spațială – n.a.) și numele lui a plecat dintre ai săi.

În acest fragment apare un aspect extrem de important, și anume, că l-a văzut pe Fiul Omului, alături de Domnul Duhurilor. Cred că Fiul Omului era Isus Cristos, Domnul Duhurilor fiind, evident, Dumnezeu, Tatăl Său. Aceasta coincide perfect și cu cele scrise de Ioan: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El: și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. Și Cuvântul s-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de

adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ev. După Ioan 1:1–3, 14).

Prin întruparea Cuvântului (Isus) și apariția Sa în mijlocul oamenilor, Acesta va deveni cu adevărat Fiul Omului, nume pe care El personal l-a folosit foarte des.

S-ar putea ridica următoarea întrebare, după analiza acestor fragmente din Cartea lui Enoh: de ce dorește această civilizație ca urmașii oamenilor să rămână din neam în neam, și de ce s-a ocupat și se va ocupa de civilizarea și salvarea speciei umane?

Răspunsul ni-l dă tot Enoh, referindu-se la vremurile viitoare: „În zilele acelea, odraslele celor aleși și ale sfinților se vor pogorî din înaltul cerului, iar neamul lor va fi același cu cel al odraslelor oamenilor”; altfel spus, fiind deci posibilă, după atingerea unui anumit nivel de dezvoltare intelectuală și morală a omenirii, fuzionarea între aceste două civilizații.

Fragmentele din Cartea lui Enoh aparțin apocrifului etiopian I, 2; VI, 1–8; VII, 1–6; VIII, 1–4; IX, 1–11; X, 1–20, 22; XII, 1–6, XIII, 1–8, XIV, 1–7, LXVIII, 1–5, LXIX, 1–17; XIV, 18–25, XV, 1–3; XVI-XIX, XXI; XXIII-XXV; XXXII-XXXIII; XXXIX, 1–4; XLIV, LXX, LXXI, 1–7; LXXIX-LXXXI; C, 6–7.

Biblia și cartea lui Enoh

Cartea lui Enoh a fost cenzurată de către așa-zișii apărători ai religiei, privind astfel pe oameni de multe date foarte importante pentru înțelegerea trecutului și cunoașterea viitorului.

Faptul că odată erau studiate împreună, este dovedit de o relatare din Noul Testament, care a scăpat (ca și alte câteva) cenzurii bisericești:

„Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți" (Iuda 14–15).

Motivul acestei cenzurări este lesne de înțeles. Dacă oamenii și-ar fi dat seama că Dumnezeu și îngerii ne sunt întru totul asemănai ori, atunci așa-zișilor apărători ai religiei, de „supraveghetori ai sufletelor" și-ar fi pierdut sensul. De aceea, an călcat în picioare știința lui Dumnezeu. Înlocuind-o cu niște basme de adormit copiii. Nu au dorit ca oamenii să știe că trebuie să se apropie de această supercivilizație a științei și moralității, care, permanent, a căutat să-i protejeze de uneltirile și răutățile lui Azazel (Satan).

Voi prezenta în continuare și alte referiri la înfierii din ceruri și uriași, care au reușit să scape cenzurii bisericii fiind prezente în Biblie:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe

fața pământului, și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat neveste pe acelea pe care și le-au ales… Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume” (Geneza 6:1–2, 4).

Referire la Azazel: „Aaron să arunce sorți pentru cei doi țapi: un sorț pentru Domnul, și un sorț pentru Azazel. Aaron să ia țapul care a ieșit la sorți pentru Domnul, și să-l ducă jertfă de ispășire. Iar țapul care a ieșit la sorți pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru facerea ispășirii și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel” (Levitic 16:8–10).

„Țara pe care am străbătut-o ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statura înaltă. Apoi am văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor”. (Numeri 13:32–33).

Așa cum vom vedea în continuare, de uriași s-a putut scăpa prin potopul de pe vremea lui Noe. Unii dintre uriași au supraviețuit potopului, treptat, producându-se și o diminuare a înălțimii lor.

„Mai înainte aici locuiau Emimii: un popor mare, mult la număr și de statură *înaltă ca Anachimii. Ei treceau drept* Refaimiți, ca și Anachimii: dar

Moabiții îi numeau Emimi”. (Deuteronom 2:10–11).

„Numai Og, împăratul Basanului mai rămăsese din neamul Refaimiților. Patul lui, un pat de fier, este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de nouă coți și lățimea de patru coți, după cotul unui om.” 1 cot = 0,60 m. (Deuteronom 3:11).

A mai fost o bătălie la Gat. Acolo a fost un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mână și la fiecare picior, douăzeci și patru de toate, și care se trăgea și el din Rafa… Oamenii aceștia erau dintre copiii lui Rafa la Gat. Ei au pierit uciși de mâna lui David și de mâna slujitorilor lui” (1 Cronici 20:6, 8).

În acest context doresc să menționez că indienii Chalula, povestesc că înainte de Potop, țara lui Anahauc care este identificată de unii autori cu Atlantida era locuită de giganți. Cred că din această țară a lui Anahauc se trag cei pe care Biblia îi denumește, așa cum am văzut, copiii lui Anac.

Forțele binelui și răului dintr-o civilizație paralelă s-au luptat cu mii de ani în urma, folosind aparate de zbor deosebit de perfecționate

În fața deciziei lui Dumnezeu, de a izola pe îngeri pe pământ, așa cum am amintit, s-au format cele două tabere între care a avut loc un adevărat război spațial.

Vreau să evidențiez faptul că, pentru înțelegerea fenomenului OZN și a fenomenelor parapsihologice este absolut necesară cunoașterea acestor evenimente. Pentru înțelegerea lor stau mărturie o serie de cărți vechi aparținând diferitelor popoare, din care putem observa linia pe care acestea au urmat-o: fie pe aceea a slujirii lui Azazel (Satan) fie pe aceea a slujirii lui Dumnezeu.

Voi analiza câteva dintre acestea. În Biblie, așa cum vom vedea ulterior, aceste nave sunt denumite „slava”; „norii cerului” etc. Voi apela din nou la lucrarea „Lumi galactice” de D. Davidovici.

Poemele clasice Mahabharata și Ramayana vorbeau despre vimaane, aeronave circulare, cu două punți suprapuse, cu hublouri și dom central. Vimaanele scoteau un sunet melodios în zbor și se deplasau „cu viteza vântului”.

După aterizare, vimaanele erau adăpostite în vimaana-griha, hangar, și alimentate, după unii, cu un lichid alb-gălbui, după alții, cu mercur, folosind ca forță motrice, „viforul” dezlănțuit prin descompunerea carburantului. Interesant este faptul că, specialiștii de la N.A.S.A. Sunt pe cale de a pune la punct motorul ionic cu mercur.

Poemul antic indo-tibetan „Saniaranganasutradhava” explică astfel modul de propulsie al unor mașini zburătoare: „corpul mașinii… trebuie să fie puternic și ușor, asemănător cu o pasăre în zbor. Înăuntru se așază

o instalație cu mercur și o instalație de fier, pentru încălzire. Prin mijlocirea puterii care se ascunde în mercur și care pune în mișcare un vifor, omul aflat în acest car străbate mari depărtări în zbor. Datorită mercurului, carul capătă o mișcare ca a trăsnetului.”

„Rig-Veda” ne oferă o descriere a unei aeronave ce pare înzestrată cu un motor aero-reactor, adică un motor reactiv care necesită pentru funcționare aerul atmosferic: „La mijlocul navei, o ladă grea, metalică, este izvorul forței. De la această ladă, forța trece în două țevi mari, așezate în fața și în spatele navei. Afară de ele, forța mai trece prin opt țevi îndreptate în jos, iar tijele de sus stăteau închise. Vârtejul se năpustea cu putere și se izbea de pământ, săltând astfel nava în sus.

Când nava se înălța destul, țevile îndreptate în jos erau închise pe jumătate, pentru ca nava să poată atârna în văzduh fără să cadă. Atunci partea cea mare a vârtejului era călăuzită în țeava din spate, spre a putea țâșni afară forța eliberată ce avea să împingă nava înainte”.

Vimaanele erau folosite în mai multe feluri: pentru transport, vânătoare, război. Amănunte primim de la Maharisi Bharadvai, unul din învățații acelor vremuri: „un aparat care se mișcă prin propria sa forță internă, fie pe pământ, apă sau în aer, se numește vimaana, care se poate mișca pe cer dintr-un loc în altul, de la o țară la alta, de la o lume la alta; un astfel de aparat e

numit vimaana de preoții științelor”.

Acești preoți ai științelor cunoșteau și alte secrete:

– Secretul construirii aparatelor de zbor, care nu pot fi rupte, nu pot fi frânte, nu pot fi distruse prin foc, nu pot fi nimicite;

– Secretul opririi aparatelor de zbor dușmane;

– Secretul de a face invizibile aparatele de zbor;

– Secretul de a auzi zgomotele lor, și tot ce se vorbește în aparatele de zbor;

– Secretul de a cunoaște imagini din interiorul aparatului de zbor;

– Secretul stabilirii direcției aparatelor de zbor;

– Secretul de a face să își piardă cunoștința cei ce se găsesc în aparatele de zbor inamice, și de a distruge aparatele inamice.

Deci, acele nave erau relativ indestructibile; puteau fi făcute invizibile, exista legătură între ele și sol, prin sisteme similare cu radioul și televiziunea zilelor noastre; exista un sistem de navigație, etc.

Vom vedea în continuare că, asemenea aparate de zbor sunt descrise și în Biblie. Deci, războiul spațial s-a desfășurat între „fiii luminii” conduși de Dumnezeu și „fiii întunericului” conduși de Azazel, cei care au împărtășit oamenilor toate relele descrise în Cartea lui Enoh. Să vedem ce spune Biblia despre acest război:

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui

s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi numit Diavolul și Satana, (este vorba de Azazel – n.a.) acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui”. (Apocalipsă 12:7–9).

„Dumnezeu n-a cruțai pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată”. (2 Petru 2:4).

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri vecinice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința”. (Iuda 1:6).

Dovezi ale realitătii evenimentelor descrise de Enoh

Doresc să revin la Cartea lui Enoh și să analizez următoarele versete: „De-acum înainte nu vă veți mai sui la cer în vecii vecilor, poruncitu-s-a să fiți legați în lanțuri pe pământ pentru toate zilele câte vor fi pe lume. Dar până atunci veți privi uciderea îndrăgitelor voastre odrasle și nu le veți mai avea, căci dinaintea voastră sub sabie se vor prăbuși… iar muierile lor care i-au ispitit pe îngeri se vor face sirene”.

Zorii omenirii sunt puternic marcați de existența unor eroi civilizatori, persoane binevoitoare și

foarte inteligente ce i-au învățat pe strămoșii neștiutori o grămadă de lucruri folositoare: agricultura, meșteșugurile, clădirea caselor, trasarea drumurilor, domesticirea animalelor, scrisul, cititul, aritmetica, geometria, astronomia.

Pe lângă aceștia au existat îngerii întunericului, contra cărora s-a luat atitudine, fiind legați în „Adânc”. Fără a analiza calitatea învățăturilor furnizate oamenilor, îi voi aminti pe Oannes al sumerienilor și Quetzalcóatl al aztecilor, pe Kukulkán la mayași, pe Viracocha ia incași, zei care, după ce își îndeplinesc misiunea civilizatoare, dispar în ape, în „adânc”.

În ultima vreme s-au auzit relatări despre ființe umanoide trăind în apă, adaptate la mediul acvatic în așa măsură, încât degetele mâinilor sunt unite printr-o membrană, iar picioarele se unesc și ele, terminându-se printr-o înotătoare orizontală, ca la cetacee. Ray Wagner, antropolog american aflat în Papua (Noua Guinee), a strâns sute de mărturii de la populație, despre cei ce sunt numiți „ri” de triburile vakela, ilkai de susurunga și tamori de către papuașii nor. Portretul robot al acestor ființe care trăiesc în mare, în grupuri de până la câteva zeci de indivizi și înoată în linie, unul după altul, ca focile, înfățișează un cap cu păr lung, negru, ochii dispuși în față, ca la om, nas, obraji și gură mică, cu buze subțiri, ca de pește. Membrele superioare seamănă cu ale noastre exceptând degetele palmate; picioarele

sunt unite de la genunchi în jos, iar labele sunt ceva în drum spre o înotătoare codală. Se hrănesc cu pește, alge, crustacee, respiră ca noi și atunci când sunt în pericol scot strigăte ce seamănă cu strigătele noastre. Nu au solzi, iar pielea lucioasă poate avea orice culoare între alb și cafeniu. În 1983 societatea Național Geographic a organizat o expediție la Nokon (New Ireland), insulă situată la N-E arhipelagului Bismark. Cei trei membri ai expediției au reușit să observe de la distanțe între 100–1000 de picioare ființele „ikai” și să aducă fotografii ale acestora.

Aceste ființe reprezintă după părerea mea urmași ai uriașilor și ai femeilor care au zămislit monștri, cu îngerii lui Azazel.

Indienii Chalula povestesc că toți oamenii care nu au murit în timpul Potopului s-au transformat în pești.

Legendele egiptene afirmă că uriașii s-au luptat cu oamenii. Deși mai slabi, dar mult mai numeroși, ultimii i-au pus pe fugă și, pentru a scăpa, giganții s-au transformat în animale.

Bineînțeles că, oamenii care i-au pus pe fugă erau reprezentanții forțelor binelui din civilizația paralelă pe care o analizăm.

De asemenea Oanes, zeul și civilizatorul babilonienilor, este reprezentat sub forma unui monstru, jumătate om, jumătate pește, fiind înzestrat cu un cap de pește și unul de om, picioare și coadă.

Pe lângă aceste ființe a căror origine este clară trebuie să vedem ce s-a întâmplat cu îngerii lui Azazel, care, și ei au fost legați în Adânc.

Asupra lor, așa cum am văzut, hotărârea luată de Dumnezeu a fost fermă: „să fie legați în lanțuri pe pământ”. Ulterior, acest pământ va deveni Adânc deoarece, Enoh continuă: „Cel Prea Înalt, Cel Mare și Sfânt a grăit și l-a trimis pe Asaryalyor, feciorul lui Lamekh: „Mergi la Noe și spune-i întru numele meu: „ascunde-te” și să-i dezvălui prăpădul care vine. Căci pământul întreg va pieri. Și apoi învață-l cum să scape, încât urmașii săi să rămână din neam în neam”.

Pe parcursul istoriei lor, evreii au primit de la Dumnezeu ordinul de a nimici cu desăvârșire pe urmașii uriașilor care, supraviețuind potopului, au involuat devenind asemănători oamenilor, dar de statură mai înaltă. Urmașii uriașilor prezentau și malformații, sau, mai degrabă, o caracteristică a „tăticilor” lor din ceruri, 6 degete la mâini și la picioare.

„A mai fost o bătălie la Gat. Acolo a fost un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mână și la fiecare picior, douăzeci și patru de toate, și care se trăgea și el din Rafa… Oamenii aceștia erau dintre copiii lui Rafa la Gat. Ei au pierit uciși de mâna lui David și de mâna slujitorului Lui”. (1 Cronici 20:6–8).

În acest context, doresc să amintesc din nou de Doru Davidovici care, în valoroasa sa lucrare

„Lumi galactice” afirmă că a avut ocazia să admire o statuetă descoperită într-o mină din Apuseni, cu o vechime de câteva sute de milioane de ani. Această statuetă înfățișa o femeie care avea șase degete la mâini și la picioare.

Se pare că, și alți urmași ai uriașilor au fost distruși pe parcursul istoriei de către alte popoare, conform planului lui Dumnezeu. Mă refer la dispariția civilizațiilor aztecă, incașă, mayașă etc.

Totuși, se pare că nu au dispărut cu desăvârșire dintre noi, urmașii acestora fiind ființele descrise sub diverse denumiri: yeren în China, yeti în Tibet, alma în Altai, kaptar în Caucaz și big-foot în California.

Dumnezeu a dorit să existe pe pământ urmași ai acestor ființe, pentru a se dovedi adevărul despre evenimentele respective. Aceștia există așa cum am văzut în apă, iar, după cum vom remarca în continuare, și pe uscat. Există foarte multe exemple în diferite lucrări, din care am ales câteva: în munții Zadan un localnic a trăit cu o femelă kaptar care, după ce i-a făcut trei copii, a murit în 1980. Mai târziu au fost găsite și studiate oseminte ale fiului ei cel mic, Krit, care a trăit 70 de ani. Craniul avea osul frunții teșit și maxilarele proeminente. Unii din ei – yeren, înalți de 2–2,5 m, big-foot de 3 m, au corpul acoperit cu păr, umblă dezbrăcați, se înțeleg între ei într-un limbaj greu de priceput pentru noi. În nordul asiatic al fostei U.R.S.S. Trăiește „tehoutchounaa” înalt de 3

metri, îmbrăcat în piei de animale bine ajustate.

În zilele noastre s-au găsit urme materiale care atestă existența uriașilor. Astfel, la Tiahuanaco (Peru), există clădiri de mari dimensiuni, realizate din blocuri masive, de un finisaj impecabil și care se îmbină fără nicio dificultate. Aceleași mari dimensiuni se respectă în cele mai mici amănunte ale construcțiilor unde se pot vedea jilțuri săpate în piatră, de 3 metri înălțime, sau scări cu trepte foarte late, pe măsura unor uriași, care, aveau probabil o înălțime în jur de 9–18 m.

Voi face o scurtă referire la vestitul Triunghi al Bermudelor. Observații ale piloților nare au zburat deasupra zonei, confirmate ulterior de fotografii aeriene au relevat că sub apa oceanului se aflau construcții ciclopice – platforme de piatră, drumuri, ziduri lungi de sute de metri, clădite din pietre imense, potrivite între ele în stilul construcțiilor de la Tiahuanaco și Sacsayhuaman.

La sfârșitul anului 1976 un pescador detecta cu ajutorul sonarului, o construcție pe fundul mării, având forma exactă a unei piramide, comparabilă ca mărime cu cea a lui Kheops – 240 metri înălțime, 160 metri latura bazei. Au fost semnalate și alte piramide de către piloți și pescari.

Cu câțiva ani în urmă, conducătorul unei expediții polare în derivă, transmitea din Arctica despre observarea și fotografierea unui OZN circular, metalic de câteva zeci de metri diametru, având forma unui disc, ieșit din Oceanul Înghețat

printre iceberguri și plecând apoi lent în zbor Relatări de acest gen sunt numeroase și nu insist asupra lor. Trebuie înțeles altceva și anume: legătura între OZN-uri și reprezentanții acestei civilizații paralele, care există în „Adânc”.

În concluzie, cred că această civilizație paralelă alcătuită din îngeri damnați, a fost izolată sub pământ, de unde, pe parcursul istoriei, au influențat negativ civilizația umană.

Împotriva lor, după izolare, Dumnezeu a întocmit un plan, pentru schimbarea normelor de conduită și anihilarea relelor introduse de îngeri în lume.

Influențarea negativă a oamenilor, așa cum vom vedea în continuare se face atât prin religii false (orice religie care îl exclude pe Dumnezeu și Jertfa Mântuitoare a lui Isus) cât și telepatic, prin interferarea spiritului nostru.

Influențarea negativa a omenirii, dintr-o lume subterana, numita Shambhala, de către reprezentanții altei civilizații

În excelenta lucrare „Sfidarea timpului”, Sorin Ștefănescu aduce o serie de dovezi referitoare la existența unei lumi ascunse, de unde este posibili influențarea civilizației umane, conform unor planuri stabilite de o altă civilizație paralelă.

Am ales câteva dintre dovezile aduse de acesta, ele confirmând perfect afirmațiile Bibliei și ale

cărții lui Enoh.

Astfel, cronici chineze descriu misiunile unor ambasadori trimiși de împărați ai Imperiului Celest la „Spiritele Munților”. Teritoriul lor coincide cu zona indicată pe hărțile tibetane Kanjur și Tanjur pentru regatul ascuns, numit de acestea Shambhala. Iar spațiile aflate în acea regiune la mare adâncime sub scoarța terestră ar fi populate de urmașii supraviețuitorilor celor două continente scufundate cândva în Atlantic și Pacific.

În Shambhala se află cei care își concentrează eforturile pentru dirijarea și grăbirea omenirii pe drumul spre „apocalipsul final”.

Ceva asemănător spune și Ioan în Apocalipsa: „Acestea sunt duhuri de draci care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic” (Apocalipsă 16:14).

Conform tradițiilor (ruse, mongole, iraniene, etiopiene, mexicane, peruviene, franceze etc.) această țară ascunsă pare extrem de populată, fiind organizată într-o societate bine structurată. „În momentul de față”, relata la începutul secolului un lama mongol, „este un regat uriaș ce numără milioane de supuși conduși de Regele Lumii care domnește asupra a 890 milioane de oameni gata să-i execute ordinele. Acest regat se numește Agartha. Capitala Agarthei este

înconjurată de localități în care trăiesc marii preoți și savanții. Palatul Regelui Lumii este înconjurat de palatele Gurilor (învățători – n.a.) care stăpânesc toate forțele vizibile și invizibile ale pământului, ale infernului și ale cerului”.

Dimensiunile regatului ce pare a fi de fapt o federație, sunt pe măsura numărului locuitorilor. El „se întinde de-a lungul tuturor coridoarelor subpământene din lumea întreagă” și chiar „toate cavernele subterane ale Americii sunt locuite de străvechiul popor ce a dispărut sub pământ”.

Popoarele și spațiile subterane sunt guvernate de șefi „care recunosc suveranitatea Regelui Lumii”.

Cine este acest Rege al Lumii? Pentru a afla răspunsul să analizăm următoarele versete din Biblie:

Înainte de răstignire, Isus le spune ucenicilor: „Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine”. (Ioan 14:30).

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărații; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: „Să te închini Domnului Dumnezeului Tău, și numai Lui să-i slujești”. (Luca 4:5–8).

Deci, este vorba de Azazel, Semyaza, Satan, Diavolul etc. Conducătorul îngerilor răzvrătiți. Isus este cel care l-a înfruntat și nu a acceptat să i se închine, urmărind să nimicească lucrările sale.

Referitor la acest oraș subteran, Serge Hutin notează: „În munții din California este observată din când în când o lumină orbitoare, asemănătoare flash-ului unui aparat fotografic, despre care se afirmă că ar fi produsă de niște oameni misterioși” Aceste întâmplări se petrec pe muntele Shasta, situat la extremitatea nordică a masivului Sierra Nevada.

„Majestuosul munte Shasta, dificil accesibil, este un vechi con vulcanic care dă încet, periodic, ușoare semne de activitate. În tot acest district, din California septentrională, relativ puțin cunoscut, sunt semnalați oameni ciudați care ies uneori din păduri (unde se ascund de obicei cu grijă) pentru a face troc cu muntenii. Acești oameni sunt înalți, agili, au ținută elegantă și fruntea foarte mare; poartă o coafură specială, o meșă căzând pe coama nasului. Până aici nimic extraordinar: poate fi vorba de un inofensiv trib de indieni care au reușit să se mențină izolați într-o regiune puțin frecventată de reprezentanții autorităților. Dar, localnicii sau turiștii care încearcă să se apropie de focurile uriașe aprinse din când în când în pădure, cu ocazia, aparent, a unor misterioase ceremonii, sunt ținuți la distanță de un fel de

vibrații care îi imobilizează.

Automobiliștii care circulă pe drumurile forestiere izolate au întâlnit pe neașteptate oameni de o rasă necunoscută, îmbrăcați în alb, cu plete lungi, buclate, de talie înaltă și care se ascund când cineva încearcă să intre în legătură cu ei.”

O legendă locală, menționează existența „unui tunel sub temelia orientală a muntelui Shasta și care duce într-un loc misterios unde se află o citadelă cu locuințe stranii. Fumul care iese periodic din vechiul crater ar proveni nu de la fenomenele plutoniene ci de la misterioasa cetate ascunsă.

Povestea pare a fi susținută de constatările fostului director al observatorului Lowe, profesorul Edgar Lucien Larkin care, privind prin telescop în direcția muntelui respectiv a putut observa uneori prezența unui dom cu aspect metalic, auriu, înconjurat de mai multe construcții ciudate.

Această țară pare a se întinde peste tot sub scoarța terestră, existând în diverse zone ale pământului pasaje secrete care permit inițiaților accesul în interiorul ei. Capitala s-ar afla undeva în inima Asiei, într-un loc ce poate fi atins foarte greu.

Întemeiat acum șase mii de ani, Ayodhya, Orașul Stelar a fost mutat, cu circa 1800 de ani î.e.n., în nordul masivului Himalaya, la Shambhala, numită de tibetani și Dejung.

Deci, informațiile furnizate de Sorin Ștefănescu referitoare la acest oraș, coincid perfect cu perioada de timp în care a trăit Enoh, locuitorii acestui oraș fiind tocmai îngerii lui Azazel, forțele răului.

Să mai aflăm și alte date interesante legate de această împărăție a răului. Pentru a nu fi confundată cu localitatea indiană sinonimă din Benares, cea mitică este indicată de multe ori drept Chang (Nordică) Shambhala. Regatul principal, a cărui inimă este, se găsește undeva între Afganistan și India. Bhagavata Purana și enciclopedia sanscrită Vachaspattya amplasează regiunea în Tibet. Mai precis „legendarul pământ al lui Aryavarsha se află la nord de muntele Kalias din vestul Tibetului. Valea Inițiaților din Buddha se presupune a fi situată în aceeași zonă". „Shambhala", nota John Cabrai în 1625, „după opinia mea nu este China ci, ceea ce pe hărțile noastre apare ca Marele Regat Tătar". Cosma Koros, filolog ungur, care a trăit între 1827–1830 într-o mânăstire budistă tibetană, plasa Shambhala între 45 și 50 latitudine nordică, dincolo de râul Sîr Daria. Printre țările antice indicate pe vechi hărți tibetane apar nu numai Persia, Babilonul, Iudeea sau Egiptul dar și Shambhala. Regatul ascuns, se arată în Shambhala lam-ya (Drumul spre Shambhala), lucrare tibetană scrisă în secolul XVIII, este situat într-o regiune muntoasă înconjurată de vârfuri

foarte înalte ascuțite și înzăpezite.

Nicholas Roerich, renumit explorator al continentului asiatic afirmă că, în cursul expedițiilor sale a aflat de la un lama că, sub Potala (palatul lui Dalai Lama din Lhasa), există o grotă cu un lac despre care au știință numai inițiații. De aici pornesc mai multe coridoare ce leagă Potala de enigmatica citadelă Shambhala. În concluzie, conform vechilor scrieri, Shambhala este mărginită la nord de Siberia, la sud de Tibet și India, China la est și Hotasi la vest, ceea ce înseamnă că este localizată undeva, în deșertul Gobi.

Pentru a ajunge în acest regat ascuns se afirmă că ar exista patru căi de acces: una începe pe teritoriul Rusiei, alta în India, o a treia în Tibetul oriental, și ultima în Borneo.

Ferdinand Ossendowski, pe care Albert Shaw de la Review of Reviews îl numea la începutul anilor 1900, „un Robinson al secolului XX”, menționa existența acestui oraș, și faptul că locuitorii săi, ce se numără cu milioanele sunt înțelepți și atotputernici. Acesta a aflat că împăratul Agarthei este considerat adevăratul și unicul stăpân al întregului glob pământesc. De asemenea, conducătorul Agarthei „a apărut de cinci ori la sărbătorile budiste din Siam și India, a apărut și acum 140 de ani la Erderi-Dzu și a vizitat vechile mânăstiri de la Sakkai și Navabanchi Kure”.

Doresc acum să fac o comparație între datele

furnizate de Sorin Ștefănescu referitoare la Agartha și cele care reies din Cartea lui Enoh.

Astfel, despre Agartha se crede că a fost întemeiată acum 6000 de ani după care, Orașul Stelar a fost mutat cu circa 1800 de ani î.e.n. În Himalaya.

Enoh a trăit cu aproximativ 5500–6000 de ani în urmă, iar potopul din timpul lui Noe, a avut loc cu aproximativ 1800–2000 de ani î.e.n. Deci, se poate trage următoarea concluzie: Conducătorul acestui regat subteran este Azazel sau Semyaza (Diavolul), conducătorul îngerilor din Cartea lui Enoh. Cu misiunea lor pe acest pământ, vom avea ocazia să luăm contact pe parcursul acestei lucrări.

O confirmare a acestei afirmații este furnizată de relatările ce afirmă despre existența unor OZN-uri în zona regatului respectiv.

Astfel, „într-una din diminețile anului 1925, pe când expediția lui Roerich înainta în vecinătatea munților Kara-Korum, a fost observat deodată, țâșnind pe cerul limpede din această parte a continentului asiatic, un disc strălucitor. Pe neașteptate, vehiculul își schimbă direcția de deplasare dintre sud spre sud-vest, făcându-se nevăzut în spatele vârfului înzăpezit al masivului Humboldt. Este un semn din Shambhala, exclamă membrii lama ai grupului, la vederea discului”.

În 1933 britanicul Frank Smyth, escaladând Everestul a văzut două obiecte întunecate la culoare, dar învăluite de o irizație pulsantă, ce

străbătură cerul la mare înălțime.

Vehicule aeriene au fost semnalate în zona muntelui Shasta, afirmă Serge Hutin.

O legendă mongolă afirmă că, „În Agartha, savanții pundiți înregistrează pe tablete de piatră toată știința planetei noastre, dar și altor lumi” Giuseppe Tucci, cercetător italian, bazându-se pe vechi manuscrise tibetane, menționează că inițial. Shambhala ar fi fost condusă de ființe venite din Cosmos, deținătoare a unei științe extrem de avan sate căreia s-au străduit să-i asigure perpetuarea. Sosite pe Terra cu milioane de ani în urmă, misiunea lor era de a accelera evoluția planetei și a viitoarei specii umane.

În lucrarea „Sfidarea Timpului” a lui S. Ștefănescu sunt relatate o serie de exemple a implicării unor persoane cu posibilă apartenență la Shambhala în istoria planetei noastre. Voi prezenta un singur exemplu. În anul 1950 ia Lake Succes, S.U.A. Se desfășura o sesiune specială a Comitetului Politic al Națiunilor Unite ce urma să aibă o importanță deosebită pentru viitorul ONU. Printre alții erau prezenți șefii delegațiilor S.U.A. (Austin), Regatului Unit al Marii Britanii (Jebb) și U.R.S.S.-ului (Vîsinski). Înainte de accesul participanților, sala fusese controlată cu atenție de membrii Serviciului de Securitate. Fiecare persoană ce intra era verificată pe lista autorizată de participare. În plus, componenții delegațiilor se cunoșteau destul de bine între ei, iar oamenii de

ordine păzeau permanent ușile. După ce toți își ocupară locurile în jurul mesei ovale iar rumoarea se potoli treptat, cele câteva clipe de liniște fură curmate de un murmur general, privirile participanților întorcându-se în direcția președintelui, Sir Benegal Rau. Totuși nimeni nu se uita la el, ci înapoia sa. Acolo, nu se știa de unde apărut, stătea drept în picioare un bărbat înalt, subțire, cu o barbă frumos tăiată, purtând sandale și togă. Uimit, Sir Benegal Rau îi ceru necunoscutului să spună cărei delegații îi aparține. Acesta însă, fără a ține cont de întrebare, se adresă celor prezenți cu o voce blândă dar pe un ton ce impunea tăcerea și, cu toate că nu folosea microfonul, sunetele umpleau întreaga încăpere. Timp de câteva minute a urmat un schimb de replici dure între insolitul personaj și membrii principalelor delegații (U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie). Dialogul a avut însă darul de a modifica radical în bine cursul unor dezbateri de rău augur, esențiale pentru pacea mondială. Apoi, terminând ce avea de spus, necunoscutul se îndreptă liniștit spre ușa deschisă de un gardian, păși pragul și dispăru, fără ca cineva de pe culoar să-l fi văzut ieșind.

Vom vedea, pe parcursul acestei lucrări, că, locuitorii acestei lumi paralele au proprietatea de a se materializa și dematerializa. De asemenea, anticipez o idee pe care o voi dezvolta ulterior: dacă în cazul de mai sus a fost nevoie de o intervenție

în care s-a urmărit menținerea păcii, se pare că evoluția ulterioară a omenirii este spre declanșarea unui mare război. Repet versetul din Apocalipsă: „Acestea sunt duhuri de draci (îngerii lui Azazel care pot apare pe Pământ, materializându-se; de asemenea, pot influența deciziile unor persoane și prin transmisie telepatică – n.a.) care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". (Apocalipsa 16:14).

Dovezi arheologice ale potopului din timpul lui Noe

Așa cum a reieșit din cartea lui Enoh, pentru distrugerea uriașilor a fost Potopul din timpul lui Noe. Arheologia a scos la lumină o serie de istorisiri ale potopului, care e pomenit în vechile scrieri caldeene, chineze, mexicane, grecești, egiptene, feniciene, iar la unele popoare, care nu cunoșteau tehnica scrisului, amintirile despre potop s-au transmis pe cale orală.

În Germania, Dr. Johannes Riem a făcut un studiu aprofundat asupra tradiției potopului la multe popoare și rezultatul l-a consemnat în cartea sa: „Die Sintflut în Sage und Wissenschaft". În introducere el spunea: „dintre toate tradițiile, niciuna nu e atât de generală, atât de răspândită pe pământ ca tradiția potopului". Dr. Richard

Andree, alt învățat german a colectat 88 de tradiții diferite ale potopului: 20 din Asia, 5 din Europa, 7 din Africa, 10 din Australia și 46 de la popoarele din America, acestea având trei lucruri comune:

1. Toate mărturisesc că a fost un potop de ape pe pământ, care a nimicit omenirea.
2. Toate afirmă că mijlocul de salvare a fost o corabie.
3. Toate spun că, o sământă de oameni a fost salvată de la nimicire.

George Smith – funcționar la Muzeul Britanic, cunoscător al scrierii cuneiforme (Enciclopedia Americană 1946, vol. 2, pag. 433) a mers la Ninive și a făcut săpături arheologice în anul 1873. Munca lui a fost încununată de succes prin descoperirea unei imense biblioteci cu 30.000 de tăblițe și cilindri, care au aparținut colecției împăratului Asurbanipal (668–626 î.Hr.), ultimul mare împărat al Asiriei. Tot materialul descoperit l-a adus la Muzeul Britanic. Între tăblițele descoperite, mai multe cuprind anumite versiuni ale potopului. Una dintre ele, înscrisă la Muzeul Britanic sub numărul 3375 afirmă că dumnezeii la un sfat au hotărât potopul și au cerut lui Karitadra să-și facă o corabie destul de mare pentru el, familie și animale. Când corabia a fost gata, au intrat în ea, au închis ușa și îndată a început potopul care a distrus omenirea.

Pe alte tăblițe s-a găsit un poem epic, care vorbește despre un personaj numit Ghilgameș. Poemul a fost scris în cuneiformă cu mult înainte de scrierea Genezei de către Moise. În rândurile 132 și 133 din acest poem se spune: „Am privit deasupra apelor, era liniște, și toată omenirea era întoarsă în țărână”.

Istoricul antic Berosus afirmă: „În timpul domniei lui Xisutros, al zecelea împărat al Babilonului a fost un mare potop. Înainte de a veni potopul zeul Cronos a apărut regelui în vis, și l-a înștiințat că pe ziua a 15-a a lunii, Daisios, toți oamenii vor pieri prin potop. El i-a spus… să-și facă o corabie… Potopul a venit”.

O expediție arheologică condusă de Sir C. Leonard Woolley, a făcut săpături la vechea cetate Ur din Caldeea, la aproximativ 18 km departe de locul unde se crede că a fost grădina Eden. După ce au coborât cu săpăturile la peste 20 m adâncime, au dat peste un strat de noroi aluvial. Acest strat e de aproape 3 metri grosime. În stratul acesta nu s-a găsit nicio urmă de civilizație. Până la el s-au găsit cioburi, unelte, obiecte, la fel și sub el, dar nimic în el. Dr. Woolley, examinând vestigiile civilizației găsite sub depozitul de noroi aluvial care erau cu totul deosebite de cele de deasupra acestui strat, a exclamat: „Trebuie să fi fost o dezlănțuire năprasnică, grozavă și definitivă care a rupt continuarea istoriei anterioare”.

Dovezi asemănătoare au furnizat săpăturile

făcute la cetatea Fără, aflată la aproximativ 75 km mai la nord, pe Valea Eufratului. Se presupune că aici a trăit Noe și și-a făcut corabia.

Săpăturile au fost făcute sub conducerea lui Dr. E. Schmidt de la Universitatea din Pensylvania. Și aici a fost găsit stratul aluvial care era compus dintr-o amestecătură de pământ galben și nisip. Sub strat au găsit cărbuni de lemn și cenușă, unelte de casă, toate având aparența că „populația, lovită pe neașteptate de o mare catastrofă a fugit grăbită în dezordine, părăsind case și toate cele aparținătoare”.

Dr. S. Langdon de la Universitatea Oxford a făcut săpături la cetatea Chiș, cam 150 km în sus pe Eufrat. Și aici s-a găsit stratul de noroi aluvial, în grosime de 1,65 m, fără niciun fel de obiecte.

Potopul se presupune a fi avut loc cu aproximativ 2400 de ani î.Hr. (î.e.n.). Arca lui Noe a avut cam 150 m lungime, 26 m lățime și 15 m înălțime (Geneza 6:15, 16). Existau trei punți împărțite pe compartimente cu o fereastră în jurul părții de deasupra. Unii au calculat că în arcă ar fi fost loc pentru 7.000 de specii de animale. Legat de potop este scris că: „S-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor” (Geneza 7:11). Valea Eufratului ar putea fi numită „istmul emisferei estice”, locul unde Marea Mediterană se apropie de Oceanul Indian. Ținutul muntos al Armeniei este aproape ca un sistem insular, cu Marea Caspică, și Marea Neagră

în partea de sud și Marea Mediterană în vest, iar la sud Golful Persic și Oceanul Indian. O scufundare cataclismică a regiunii respective ar face ca apele să se reverse din aceste mări, în vreme ce de sus ar ploua.

După ce a plutit cam 800 de km sau mai mult din locul de unde pornise, arca s-a oprit pe un vârf din munții Armeniei, numit Ararat, care are o înălțime de aproximativ 5.000 m. La poalele sale se află un oraș numit Naxuana sau Nakhichevan, unde se spune că ar fi mormântul lui Noe. Numele înseamnă „Aici s-a stabilit Noe".

Cu puțin timp înainte de revoluția din 1917 mai multe publicații au anunțat că anumiți aviatori ruși ar fi văzut corpul unui vas uriaș, sus pe culmile inaccesibile de ghețari ale Muntelui Ararat, și că ei ar fi raportat descoperirea guvernului rus. Dar, tocmai atunci a izbucnit revoluția și nu s-a mai ales nimic din descoperirea lor.

Voi reveni asupra poemului lui Ghilgameș, deoarece anumite elemente din acesta sunt deosebit de importante pentru studiul nostru. Așa cum am văzut și această lucrare povestește despre un om care a trăit înainte și după potop.

Nu voi face o descriere comparativă a acestui poem cu textul biblic. Mă voi limita doar la un singur aspect, care poate lămuri identitatea acestui potop descris de Ghilgameș, cu potopul biblic.

În epopeea lui Ghilgameș se vorbește de zeii Mesopotamiei care, înspăimântați de potop, se refugiază în cer, acolo unde zeul Anu își are adăpost. Înainte de a intra, „zeii se ploconesc și se înjosesc ca niște câini”. Înspăimântați de ceea ce se întâmplă, ei își plâng nenorocirea.

Nicio legendă din Mesopotamia timpurie nu este într-atât de mare concordanță cu Biblia. Totuși, majoritatea cercetătorilor, care resping identitatea potopului babilonian cu cel biblic, se bazează pe următorul fapt: Istoria din Geneză pomenește de un Dumnezeu, iar istoria lui Ghilgameș vorbește de un cer încărcat de zei, care aveau trăsături umane, se văitau, se temeau de Altul, se înjoseau.

Este evident că, identitatea între cele două relatări nu se putea înțelege fără a corela aceste lucrări cu Cartea lui Enoh, unde, așa cum am văzut, îngerii lui Azazel, după ce au împrăștiat toate relele pe pământ, se umileau și cereau iertare lui Dumnezeu.

În încheierea acestui capitol referitor la potopul din timpul lui Noe voi analiza textul Genezei care ne dă informații despre dimensiunile Corabiei: „Iată cum s-o faci: corabia să aibă 300 coți în lungime, 50 coți în lățime și 30 coti în înălțime”. (Geneza 6:15).

În lucrarea „Biblia este totuși adevărată”, Petru Popovici furnizează date deosebit de interesante referitoare la acest aspect, din care am ales câteva.

Astfel, ziarul „Dagbladet” din Danemarca afirmă

că un inginer numit Vogt a făcut o corabie, nu prea mare ca dimensiuni și, de o formă curioasă. Avea 30 picioare lungime, 5 picioare lățime și 3 picioare înălțime, cu margini piezișe, mult asemănătoare acoperișului unei case. Ea este o nouă corabie a lui Noe, construită după planul D-lui ing. Vogt, cheltuiala fiind suportată de „Fundația Charles Bery”.

Dl. Vogt afirmă următoarele: „Știți că am fost angajat de câțiva ani pentru experiențe de navigație. În cursul experiențelor, de cea mai mare importanță era obținerea celor mai bune proporții la dimensiunile vaselor. Atenția mea a fost atrasă de niște cifre găsite în Biblie, la Geneza 6:15, dimensiunile date de Dumnezeu lui Noe pentru construcția corabiei. Remarcabilul lucru ce se poate spune despre aceste dimensiuni este că după mii de ani de experiențe în ce privește arta construcțiilor de corăbii, ele sunt încă proporțiile ideale pentru construcția unei mari corăbii. Una din cele mai mari dificultăți, este aceea a determinării dimensiunilor corecte și proporționate. Cu cât se mărește lungimea unei corăbii, cu atât se liniștesc mișcările ei în mare, dar în același timp tăria ei proporționată descrește în mod aproape de necrezut. Dacă proporțiile unei corăbii vor fi mărite de zece ori, greutatea părții din urmă va apăsa peste partea centrală, mărind de 10.000 de ori tendința de a o rupe în două, în timp ce puterea de rezistență la presiune a materialului

este numai de 1.000 de ori mai mare. Fără îndoială că, multe corăbii au fost pierdute, numai pentru că dimensiunile lor n-au fost precis proporționate. Sunt convins că, dacă am da celui mai mare inginer din lume sarcina de a construi o corabie, tot atât de mare și tot atât de simplu construită ca și corabia lui Noe, pentru a pluti cât mai liniștit pe mare, el n-ar putea face o corabie mai bună. Opinia mea este că arca lui Noe este o capodoperă, când ne gândim la rațiunea ei de a fi”.

Vom vedea, pe parcursul acestei lucrări și alte exemple ale științei minunate pe care o posedă locuitorii lumii „de dincolo”.

Acestea ar fi câteva din dovezile referitoare la autenticitatea potopului din timpul lui Noe, care, așa cum am văzut din Cartea lui Enoh, fusese ales, drept cel care, împreună cu familia, avea misiunea de a asigura perpetuarea speciei umane.

Doresc să fac următoarea remarcă: așa cum s-a văzut, tradiții despre potop există și la multe alte popoare. De asemenea, și alte popoare au reprezentări referitoare la numeroși zei, pe care-i con sideră întemeietorii civilizațiilor lor. Asupra acestui aspect voi insista, deoarece îl consider absolut esențial, pentru ca, din multitudinea de ipoteze legate de apariția și dezvoltarea vieții și civilizației umane să găsim una, care să asigure posibilitatea elaborării unei teorii unitare.

Până acum ideile acestei teorii ar fi următoarele: o civilizație foarte dezvoltată, așa cum am văzut

din cartea lui Enoh, căreia deci, nu-i erau străine problemele de inginerie genetică, a creat specia umană, pe care, ulterior, a inițiat-o în tainele diferitelor științe.

Datorită faptului că o serie din reprezentanții acestei civilizații și-au depășit atribuțiile, începând a avea legături cu fetele oamenilor, astfel apărând uriași, precum și din cauză că i-au învățat pe oameni războaiele, farmecele și multe alte rele, a fost necesară curățirea pământului prin potop.

Aspectul esențial al acestui studiu este acela de a ști dacă reprezentanții acestei civilizații, împreună cu obiectele lor de zbor, apar în continuare pe parcursul istoriei omenești, și să analizăm documentele care relatează asemenea întâmplări.

Înainte de a vedea ce s-a întâmplat după potop, aș dori să furnizez câteva date importante, acceptate de cercetători, referitoare la evenimentele trecute.

Astfel, crearea speciei umane se presupune a fi avut loc cu aproximativ 4000 de ani î.Hr. (î.e.n.), iar potopul cu 2400 de ani î.Hr., în această perioadă de 1600 de ani după Biblie trăind: Adam, Set, Enos, Cainan, Mahalaleel, Iared (despre care se amintește după cum am văzut și în „Cartea Jubileelor”). Enoh, Metusala, Lameh, Noe.

Repopularea pământului; Turnul Babel și începuturile astrologiei

Familia lui Noe a coborât din arcă pe muntele Ararat, de lângă izvoarele fluviului Eufrat. Apoi, se pare că au migrat spre Babilonia, fostul lor loc de baștină înainte de potop.

Fiii lui Noe au fost: Iafet, Ham, Sem.

Iafetiții s-au dus spre nord și au ocupat regiunile din jurul Mării Negre și cele din jurul Mării Caspice, devenind strămoșii marilor popoare caucaziene din Europa și Asia.

Hamiții s-au dus în sud. Unele date par să indice partea centrală a Arabiei, Egiptul, țărmul răsăritean al Mării Mediterane și Coasta de Răsărit a Africii. Canaan, fiul lui Ham, împreună cu urmașii lui s-au așezat în ținutul care avea să devină mai târziu patria evreilor Canaan. Egiptul a fost denumit „Țara lui Ham”. E posibil ca Ham însuși să fi condus migrația spre Egipt. „Khen”, un zeu egiptean, era echivalentul egiptean al cuvântului ebraic „Ham”.

Semiții i-au cuprins pe evrei, asirieni, sirieni, elamiți, în nordul Văii Eufratului și la granițele sale.

Pe parcursul perioadei de 400 de ani ce s-a scurs de la potop până la Avraam, cel mai de seamă conducător a fost Nimrod, nepotul lui Ham (Geneză 10:8), care se pare că a fost capul proiectului legat de construirea Turnului Babel Ce a fost acolo? A existat oare cu adevărat?

După potop, toți locuitorii pământului vorbeau o

singură limbă, oamenii acelei perioade stabilindu-se în Valea Sinear, lângă joncțiunea Tigrului și a Eufratului. Este vechiul Babilon, unul din primele leagăne ale civilizației; „și au mai zis: haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerui”. (Geneză 11:4).

Cuvântul turn poate însemna figurat, observator, de unde preoții să studieze mișcările stelelor, în acest sens fiind vorba de „un turn înalt care să atingă cerui”. Era vorba deci, de o formă de astrologie primitivă, contra căreia s-a luat atitudine. „Domnul s-a pogorât să vadă cetatea și turnul, pe care-i zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă: și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem. Să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora. Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată suprafața pământului”. (Geneza 11:5–8).

Aflați într-o misiune de supraveghere a generației de după potop, reprezentanții acestei civilizații dezvoltate observă că, fiii oamenilor au intenția de a pune bazele astrologiei. Decizia luată a fost împrăștierea oamenilor și încurcarea limbilor. Cum a fost posibil așa ceva?

Eu presupun că, „pogorârea” în mijlocul unui popor aflat la începutul civilizației, a unui grup de aparate de zbor, („norii” din Cartea lui Enoh) ar determina o spaimă atât de mare, încât s-ar

ajunge la adevărate tulburări de limbaj, cazuri observate și în zilele noastre în diferite afecțiuni psihice, care au la bază șocuri emoționale puternice, bolnavii respectivi ajungând până la crearea unei limbi doar de ei înțelese, compusă dintr-o multitudine de neologisme.

Lucrarea de la Turnul Babel a fost astfel oprită temporar, dar reluată ulterior de către cei rămași în Babilonia, considerată leagănul astrologiei, contra căreia Dumnezeu a dus o luptă foarte mare.

Prin împrăștierea rasei umane, și încurcarea limbilor, se poate explica varietatea de zei, precum și varietatea de nume a persoanelor de dinainte de potop.

Astfel, fiii lui Noe și familiile lor au păstrat amintirea îngerilor veniți din ceruri, a uriașilor, a obiectelor lor de zbor, acestea fiind transmise pe cale orală urmașilor lor, în acest fel putându-se explica existența descrierilor de aparate de zbor, de îngeri veniți din ceruri în religiile diferitelor popoare. Pentru ei, aceşti. Îngeri vor deveni viitori dumnezei cărora li se vor închina în diferite moduri.

La aceasta se adaugă și implicarea directă a îngerilor lui Azazel, prin „ieșirea din adânc"; adică din orașele subterane ale Shambhalei și influențarea negativă a oamenilor.

În acest sens, în Cartea lui Enoh sunt scrise următoarele: „Apoi Uriel mi-a grăit: aici vor sta îngerii care s-au împreunat cu femei. Duhurile lor,

luându-și înfățișări numeroase, i-au întinat pe oameni și îi vor duce în greșeală, făcându-i să aducă jertfe demonilor ca unor dumnezei, până în ziua marii judecăți, ziua când fi-vor judecați întru pieirea lor”.

După tradiție, Turnul Babei este la Borsippa, la 16 km sud-vest de centrul Babilonului. Sir Henry Rawlinson a găsit un cilindru cu următoarea inscripție: „Turnul de la Borsippa pe care l-a ridicat un rege de odinioară, l-a terminat până la înălțimea de 42 de coți, fără să fi sfârșit însă vârful său, a căzut în ruine în veacurile de demult... Marele zeu Marduk m-a îndemnat să-l refac. Eu nu i-am schimbat vatra și nici zidurile de la temelie. L-am rezidit așa cum fusese cu multe veacuri înainte; i-am înălțat din nou foișorul așa cum fusese în zilele de demult”.

Arheologii sunt mai toți de părere că vatra s-ar găsi mai probabil în centrul Babilonului, identificat cu ruinele de la nordul Templului Marduk. G. Smith a găsit o tăbliță antică pe care se poate citi: „Zidurile acestui ilustru turn i-a ofensat pe zei. Într-o noapte ei au dărâmat tot ce zidiseră ei. I-au împrăștiat apoi, și le-au înstrăinat graiul”.

În concluzie, prin încurcarea limbilor și prin amintirile pe care le-au păstrat despre îngerii veniți din ceruri, oamenii și-au creat diferiți dumnezei cărora li s-au închinat în forme variate și aberante.

Planul lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii

Planul lui Dumnezeu pentru a se impune în conştiinţa oamenilor, prin crearea unui mod adecvat de închinare, bazat nu pe frică, nu pe jertfe umane, ci pe dragoste, cuprinde pe scurt următoarele idei:

a. Alegerea unei naţiuni – naţiunea ebraică, strămoşii ei Avraam, Isaac şi Iacov, luând contact direct, aşa cum vom vedea mai departe, cu reprezentanţii acestei lumi paralele, inclusiv cu conducătorul ei, Dumnezeu.

b. Trimiterea primelor legi morale prin Moise.

c. Vestirea, prin profeţii acestei naţiuni, a naşterii lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel care va schimba Legea lui Moise („ochi pentru ochi") în Legea iubirii aproapelui.

d. Venirea în lumea noastră a Fiului lui Dumnezeu şi răstignirea acestuia, prin credinţa în jertfa Sa asigurându-se normalizarea relaţiei om – Dumnezeu.

e. Revenirea lui Isus cu „Slava" şi „norii" cerului, (vom vedea în fragmentele pe care le vom analiza că reprezintă tot aparate de zbor) la sfârşitul veacurilor pentru a-şi lua în stăpânire Împărăţia pregătită de Dumnezeu, atunci având loc fuzionarea acestor două lumi, e drept, aceasta producându-se în toiul unui război devastator.

Aspectele legate de evenimentele din timpul vieții personajelor amintite mai sus, sunt expuse detaliat în Vechiul și Noul Testament și nu voi insista asupra lor. Voi alege și voi comenta doar acele pasaje, pe care le consider semnificative pentru studiul nostru, și anume cele referitoare la contactul acestor persoane cu ființe și aparate de zbor aparținând altei civilizații.

Avraam, Isaac, Iacov – contactele lor personale cu conducătorul Universului; distrugerea Sodomei și Gomorei printr-o explozie nucleara

Prima persoană asupra căreia mă voi opri este Avraam. El a trăit cu aproximativ 2000 de ani î.Hr. Deci la circa 400 de ani după potop, într-o lume căzută în idolatrie și răutate. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să devină întemeietorul unei mișcări, al cărei obiectiv era recuperarea și răscumpărarea omenirii.

În vremea aceea de pionierat a pământului, când națiunile nu erau altceva decât niște formațiuni tribale mereu în căutare de pământuri mai bune în care să se stabilească, Avraam, un om neprihănit.

credincios lui Dumnezeu – nu idolatru –, unul din puținii care mai aderau la tradiția unui monoteism primitiv, a primit din partea lui Dumnezeu următoarele promisiuni pentru

urmașii lui:

1. Că vor moșteni țara Canaanului.
2. Că vor deveni o națiune mare.
3. Că prin el toate națiunile vor fi binecuvântate.

Înainte de a primi aceste promisiuni este scris: „Când a fost Avraam în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i s-a arătat, și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană. Avraam s-a aruncat cu fața la pământ”. (Geneză 17:1, 3).

Deci, este vorba de un dialog direct cu Dumnezeu, Geneza afirmând în acest sens următoarele: „Când a isprăvit de vorbit cu el, Dumnezeu S-a înălțat de la Avraam”. (Geneza 17:22).

În capitolele 18 și 19 din Geneză sunt descrise întâlnirile lui Avraam cu trei bărbați, doi dintre ei având misiunea de a distruge Sodoma și Gomora, iar cel de al treilea fiind chiar Dumnezeu, cu care Avraam duce tratative referitoare la evitarea distrugerii acestor două cetăți:

„Domnul i s-a arătat la stejari lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei. Avraam a ridicat ochii, și s-a uitat: și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ. Apoi a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu

trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău. Îngăduie să se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele; și odihniți-vă subt copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum, căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru". „Fă cum, ai zis", i-au răspuns ei". (Geneza 13:1–5).

După prepararea hranei, este scris că Avraam a stat lângă ei subt copac și le-a slujit până ce au mâncat. După masă, doi dintre ei pleacă spre Sodoma unde ajuns seara (Geneza 19:1); iar Avraam rămâne să discute cu cel de al treilea, adică cu Dumnezeu: „Bărbații aceia s-au depărtat, și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului". (Geneza 18:22).

Un caz asemănător în zilele noastre: În noaptea de 23 martie, cabanierul Robert Linkman de lângă Butzbach, Germania, a fost solicitat de doi străini să îi servească cu ceva de băut. Ei au refuzat băuturile alcoolice, au refuzat citronada Fanta, au refuzat și Coca-Cola; au acceptat până la urmă doar câte un pahar cu sifon. Cu toate că s-au adresat cabanierului în cea mai curată și mai guturală limbă germană, cei doi discutau între ei folosind o limbă necunoscută – „nu semăna cu nimic" – declara ulterior domnul Linkman. Intrigat de comportarea vizitatorilor matinali, de limba ciudată, de costumele lor gri-albastre strânse pe corp, cabanierul i-a urmărit pe cei doi în pădure. Răcoriți de sifonul băut la cabană, aceștia

mergeau repede printre copaci; au ajuns într-un luminiș, unde îi aștepta o strălucitoare navă lenticulară. Au intrat în navă, după care aceasta și-a intensificat strălucirea și a decolat vertical, fără niciun zgomot. (UFO NACHTRICHTEN, nr. 263/1980, mai-iunie).

La Sodoma, cei doi bărbați ajung în casa lui Lot (nepotul lui Avraam), unde, după ce se spală pe picioare, sunt solicitați de populația locală, care înconjurase casa, să iasă în stradă, pentru a se împreuna cu ei. Lot oferă mulțimii dezlănțuite, în schimb, pe cele două fete ale sale, dar este refuzat, bărbații din Sodoma, și tineri și bătrâni încercând să spargă ușa. Atunci se produce un eveniment salvator, descris în felul următor: „Dar bărbații aceia au întins mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă, și au încuiat ușa. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa”. (Geneza 19:10–11).

Părerea mea este că, „mâna” lor nu era altceva decât un dispozitiv de teleportare, orbirea fiind cauzată locuitorilor Sodomei de efectul luminos al razei emise de dispozitivul respectiv.

În zilele noastre există multe relatări despre persoane din altă lume care folosesc arme asemănătoare. Astfel, la 13 august 1967, Inacio de Souza și soția sa, Maria, de la o fermă situată între Cricas și Pilar de Goias, statul Goias, Brazilia, au observat un obiect „în formă de ciupercă”, cu

diametrul de aproximativ 100 de picioare (33 de metri), staționând pe sol, lângă clădirile fermei. Lângă aparat erau trei creaturi „înalte de circa un metru, în costume galbene strâns lipite de corp”, care s-au îndreptat spre cei doi soți. Inacio și-a expediat soția în casă și i-a acoperit strategic retragerea trăgând focuri de carabină în musafirii nepoftiți. Aceștia au reacționat. Un jet de lumină verde a țâșnit din disc și l-a lovit pe fermier în piept: Inacio a căzut, Maria a alergat spre soțul ei, în timp ce făpturile sosite din necunoscut s-au urcat în aparatul lor care a decolat, făcând un zgomot asemănător unui roi de albine.

Revenind la Biblie, este menționată evacuarea familiilor lui Lot, căruia i se spune să nu se uite înapoi și să se refugieze într-o cetate, „îngerul” făcându-i sublinierea că, nu poate face nimic până nu ajunge acolo, Lot cu familia urmând a fi salvați.

După ce Lot a ajuns în cetatea Țoar, „Domnul a făcut să ploaie, peste Sodoma și Gomora pucioasă și foc. A nimicit cu desăvârșire cetățile acelea, toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pământ”. (Geneza 19:24–25).

„A doua zi dimineața când Avraam se uită spre Sodoma și Gomora a văzut ridicându-se de pe pământ un fum, ca fumul unui cuptor”. (Geneza 19:28).

În concluzie, se poate afirma că reprezentanții acestei civilizații paralele au un comportament asemănător nouă, mănâncă, beau, folosesc arme

de apărare și de distrugere în masă.

În acest sens, doresc să amintesc despre vechile scrieri indiene care descriau arme asemănătoare cu armele atomice din zilele noastre; pentru cei scăpați de efectele lor directe, se recomanda insistent spălarea trupului, a armelor, a veșmintelor în ape curgătoare. Un schelet uman descoperit în India era de zeci de ori mai radioactiv decât valoarea normală.

Să vedem ce spune arheologia despre Sodoma și Gomora. În anul 1924, Dr. F. Albright și Dr. M.G. Kyle conducând o expediție comună a Școlii Americane și a Seminarului Xenia au găsit în colțul de sud-est al Mării Moarte (unde erau cinci oaze formate de izvoare de apă dulce), pe o câmpie cu o elevație de 152 m deasupra nivelului Mării Moarte, într-o localitate numită Bad-ed-dra, situată central față de ele, rămășițele unei mari fortificații, în mod evident un centru de festivități religioase. S-au găsit mari cantități de cioburi și rămășițe dintr-o perioadă cuprinsă între 2500 î.Hr. Și 2000 î.Hr. Faptul că populația s-a stins brusc pe acele locuri, și că de atunci a rămas o regiune cumplit de dezolantă și pustie, par să indice că întreaga zonă a fost nimicită printr-un cataclism, care i-a schimbat clima și solul.

Părerea lui Albright și Kyle precum și a majorității arheologilor, este că Sodoma și Gomora se aflau pe aceste oaze, mai jos, pe cursul izvoarelor, și că acum locurile respective sunt

acoperite de Marea Moartă.

Ce au vrut să spună arheologii menționați prin faptul că în zonele respective s-a produs o modificare a solului, nu s-a putut afla decât după prima explozie nucleară efectuată în deșertul Nevada. Specialiștii au constatat, în zona centrală a exploziei că, nisipul se topise, până la transformarea sa într-un fel de sticlă verzuie.

La Sodoma și Gomora s-a stabilit că radioactivitatea terenului este mult peste limitele normale, iar nu departe se afla așa-numitul „patinoar libian”, unde solul este acoperit cu ceva asemănător sticlei apărută în urma unei explozii nucleare.

Un alt episod din viața lui Avraam este cel descris în Geneză cap. 22, în care Dumnezeu, pentru a-i pune la încercare credința îi cere să-l jertfească pe fiul său, pe Isaac, pe muntele Moria.

În momentul în care Avraam era gata să-l înjunghie pe acesta, „îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis: „Avraame!” „Iată-mă”, a răspuns el. Îngerul a zis: „Să nu pui mâna pe băiat, și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.

…Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam și a zis: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult”. (Geneza 22:11–12, 15–

17).

Cuvintele: „Pe Mine însumi jur, zice Domnul”, atribuite „îngerului care-i strigă pe Avraam din ceruri, mă determină să cred, (vom vedea și în alte exemple) că, Dumnezeu era în interiorul acestui „înger”, care nu era altceva decât un obiect zburător.

Vreau să fac sublinierea că, prin „îngeri” oamenii acelor timpuri îndepărtate defineau fie aparatele de zbor, fie ființele acestei lumi paralele.

În textele originale se vorbește despre „Gloria lui El Yahweh” dar versiunile românești, elaborate sub influența doctrinelor religioase nu mai delimitează această noțiune de cea de „înger al Domnului”.

În alte texte pe care le vom analiza ulterior, vom vedea folosindu-se în loc de „gloria lui Dumnezeu”, termenul de „slava lui Dumnezeu”.

După moartea lui Avraam, Dumnezeu se arătă și fiului acestuia, Isaac: „Domnul i s-a arătat chiar în noaptea aceea, și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam: nu te teme, căci Eu sunt cu tine; te voi binecuvânta, și îți voi înmulți sămânța din pricina robului Meu Avraam”. (Geneză 26:24).

În timpul lui Iacov, fiul lui Isaac, apar din nou îngerii și legământul cu Avraam este întărit de Dumnezeu: „Iacov a plecat din Beer-Seba, și și-a luat drumul spre Haran. A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătai, și s-a culcat în

locul acela. Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer.

Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac”. (Geneză 28:10–13).

Pentru a înțelege ce reprezintă această „scară” voi relata cazul petrecut cu John Reevs care în martie 1965, în Wachee Springs (Florida, S.U.A.), a văzut o ființă care avea înfățișare umană, echipată într-o salopetă dintr-un material ca pânza de cort, de culoare cenușie, fără vreo instalație vizibilă de respirat, cu o față aproape omenească.

Când a văzut că este observat s-a îndreptat spre o navă discoidală, a urcat câteva trepte spre un fel de chepeng situat în partea superioară și a intrat în cabină. Apoi, „cilindrul care avea treptele” s-a retras în interiorul navei, s-a auzit un bâzâit surd care s-a transformat într-un sunet înalt, și după câteva secunde OZN-ul a dispărut în cer.

După câtva timp Iacov are o nouă întâlnire cu acești „îngeri”: „Iacov și-a văzut de drum: și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut. Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu”. (Geneză 32:1–2).

Acum, voi prezenta episodul cel mai interesant al vieții lui Iacov – lupta lui cu Dumnezeu: „Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până la revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate

birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile”. Dar Iacov a răspuns: „Nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Omul acelea, i-a zis: „Cum îți este nu mele?” „Iacov” a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel e luptă cu Dumnezeu). Căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor”. Iacov l-a întrebat: „Spune-mi Te rog, numele Tău”. El a răspuns: „Pentru ce îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu”; „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață”. Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă. Iată de ce, până în ziua de azi, Israeliții nu mănâncă vâna de la încheietura coapsei; „căci Dumnezeu a lovit pe Iacov la încheietura coapsei în vână” (Geneza 32:24–32).

Această luptă are o valoare profetică, avându-se în vedere rezistența pe care poporul lui Israel o va avea pe parcursul istoriei la chemările lui Dumnezeu. De asemenea, se referă și la permanentele lupte ale acestui popor cu oamenii, lupte duse fie atunci când existau ca stat independent, fie atunci când erau împrăștiați printre neamuri.

Pe lângă aceste aspecte, Iacov, al cărui nume a

fost schimbat în Israel de însuși Dumnezeu, trebuia, pentru a avea autoritate în fața fiilor săi, care vor forma cele 12 seminții ale lui Israel, să fi avut, la fel ca Avraam și Isaac, o legătură directă cu Dumnezeu.

În plus, prin această luptă, Israel a primit și o asigurare, tot cu caracter profetic referitoare la viitorul națiunii care îi va purta numele: va lupta cu oamenii și va fi biruitoare.

Lupta pe care Israel o va duce contra lui Dumnezeu se va solda însă cu o înfrângere, o „lovitură puternică la încheietura coapsei", asemănătoare celei primite de întemeietorul acestei națiuni; cred că este vorba de faptul că, în final, vor fi siliți să recunoască că, Omul pe care L-au răstignit în urmă cu 2000 de ani era Fiul Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov.

O ultimă întâlnire a lui Iacov cu Dumnezeu este aceea în care i se cere să meargă la Betel să-i ridice un altar, după care „s-a înălțat de la el, în locul unde-i vorbise". (Geneza 35:1, 13).

Avraam, Isaac, Iacov, precum și soțiile lor Sara, Rebeca, Lea sunt îngropați în peștera Macpela, pe partea de vest a Hebronului, într-o moschee aflată actualmente sub stăpânirea mahomedanilor, care nu permit creștinilor să intre în ea.

În anul 1862, Prințul Țării Galilor a intrat totuși, cu permisiunea specială a sultanului. El a văzut pietrele funerare ale acestora, apoi o deschidere circulară care ducea într-o cameră dedesubt, care

se presupune că ar fi adevărata peșteră Macpela și în care se spune că nu s-a intrat de 600 de ani.

Iacov a avut 12 fii, care vor forma cele 12 Seminții ale lui Israel. Unul dintre aceștia, Iosif, este vândut unor negustori, de către frații săi, care-i vor duce în Egipt, unde, datorită inteligenței sale va ajunge dregător.

Consider important a furniza câteva date referitoare la perioada aproximativă în care au trăit Avraam, Iacov și Iosif. Astfel: Avraam (cca. 2000 î.Hr.), Iacov (cca. 1900 î.Hr.), Iosif (cca. 1800 î.Hr.).

În anul 1912 Sir Flinders Petrie a descoperit ruinele unui palat considerat a fi palatul de odinioară al lui Iosif.

Datorită unei lungi perioade de foamete, Iosif își va aduce întreaga familie din Canaan în Egipt.

Moise – contacte personale cu Dumnezeu; Descrierea slavei (navă spațială), și a unor aparate de emisie-recepție (chivotul și efodul)

După moartea lui Iosif, o schimbare de dinastie a dus la transformarea israeliților într-un popor de robi.

În această perioadă, se naște Moise. Deoarece copiii de parte bărbătească, în urma unei hotărâri a Faraonului, erau omorâți, mama sa l-a ascuns trei luni, după care l-a pus într-un coșuleț de papură pe care l-a uns cu lut și smoală, și i-a dat

drumul pe malul Nilului în apropierea locului unde se scălda fiica Faraonului. Aceasta îi va lua o doică dintre femeile evreilor și se va ocupa de educația lui.

Crescând, a fost martor la muncile grele ale evreilor. Deoarece va ucide un egiptean care bătea pe un evreu va fi nevoit să se refugieze în Sinai unde devine ginerele lui Ietro, preotul Madianului.

Moise va avea contacte foarte numeroase cu Dumnezeul care i s-a arătat lui Avraam, Isaac și Iacov, pe care le vom analiza în cele ce urmează:

„Moise păștea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb.

Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc” (Exod 3:1–2).

Dumnezeu îl va chema pe Moise din mijlocul rugului, și-i va face următoarea cerere: „Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt. Și a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov”. (Exod 3:5–6).

Prin prisma celor discutate anterior, imaginea prezentată adică „îngerul Domnului”, sugerează reapariția navei.

Importantă este și indicația dată lui Moise de

Dumnezeu, de a-și scoate încălțămintea. Legat de acest subiect s-a vorbit despre căldură, radioactivitate sau ultravioletele – fără ca vreuna din aceste explicații să fie prea convingătoare. Răspunsul cel mai apropiat de adevăr e dat de academicianul sovietic Anatoli Mikulin, care a demonstrat că în condiții normale, corpul omului se încarcă cu o tensiune statică de peste 700 de volți (la persoane încălțate). Probabil că prezența navei era asociată cu o serie de câmpuri electrice foarte intense, ale căror consecințe negative pot fi eliminate prin „pământare” iar în cazul nostru, descălțarea. Profesorul Mikulin a arătat că în cazul descălțării, energia statică care este acumulată de trupurile noastre scade la o zecime, fapt care justifică largul renume terapeutic de care se bucură mersul în picioarele goale.

Dumnezeu îi va spune lui Moise, ceva foarte important pentru studiul nostru: „M-am pogorât ca să izbăvesc poporul Meu din mâna egiptenilor” (Exod 3:8), Moise fiind cel ales a conduce poporul evreu în Tara „unde curge lapte și miere”. Bineînțeles că, „pogorârea” s-a făcut cu „îngerul” (nava spațială).

Pentru a-l convinge pe Faraon să dea drumul evreilor, vor veni asupra Egiptului zece plăgi, dintre care voi analiza două: întunericul de trei zile și moartea întâiului născut de parte bărbătească din familiile egiptenilor.

„A fost întuneric beznă în toată țara Egiptului,

timp de trei zile. Dar în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel, era lumină”. (Exod 10:23–23).

Pentru întuneric ar fi două explicații: prima, o eclipsă de soare, deși durata este foarte lungă. A doua, o furtună de praf. În urma marilor inundații, care aduc un praf fin de pământ roșu, prin luna martie, apar furtuni ce ridică acest praf. Atunci aerul devine gros și întunecă soarele; Indiferent care ar fi explicația, aspectul ciudat se referă la faptul că era lumină în zona unde locuiau copiii lui Israel. Personal, cred că această lumină se datora reflectoarelor navei, care era deasupra zonei respective.

Plaga cea mai mare a fost moartea întâilor născuți de parte bărbătească din familiile egiptenilor. Pentru a-i proteja pe evrei de această urgie, Dumnezeu îi spune lui Moise să le transmită să ia din sângele unui miel, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mânca, pentru ca atunci, „când va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească. La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâi născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor”. (Exod 12:23, 29).

Cum am văzut, Dumnezeu era în „Înger”, adică în navă, care putea fi utilată cu aparate extrem de perfecționate capabile de a determina rapid vârsta biologică a fiecărui individ, moartea fiind cauzată de „nimicitor”; probabil o armă laser deosebit de eficace, care ucidea strict persoana vizată.

Cererea ca evreii să-și ungă ușile cu sânge e clară în acest context – în momentul în care Dumnezeu vedea acest semn, arma respectivă nu mai era folosită.

Un document arheologic spune că Menefta, și-a pierdut fiul în vârstă de 18 ani. Lucrul acesta este notat pe un mormânt la Tanis, pe care cercetătorul Brugsh îl pune în legătură cu lovirea întâilor născuți ai Egiptului, iar adevăratul mormânt al său se afla în neterminat la Teba.

Câteva tăblițe găsite la Ghebal, reprezintă grupul regal, iar inscripția de dedesubt spune: „Moștenitorul tronului întregii țări, scribul împărătesc, șeful soldaților, marele fiu… preaiubitul fiu al lui Menefta a murit”. Mulți cercetători biblici susțin că Menefta a fost faraonul de pe vremea ieșirii lui Israel din Egipt.

După aceste plăgi, Faraonul acceptă plecarea evreilor. În călătoria lor spre pustiu, „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea”. (Exod 13:21).

O descriere extrem de clară a „îngerului”: ziua,

stâlp de nor, iar noaptea, stâlp de foc, emisia de lumină datorându-se probabil unor reflectoare.

Are loc apoi un eveniment foarte important: trecerea Mării Roșii, poporul evreu fiind urmărit de ostile egiptene.

„Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul, și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor și-a schimbat locul și a stat înapoia lor. El s-a așezat între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta. Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s-au despărțit în două. Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor. Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineții, Domnul din stâlpul de foc și nor, S-a uitat spre tabăra Egiptenilor, și a aruncat învălmășeală în tabăra Egiptenilor. A scos roatele carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul se luptă pentru el împotriva Egiptenilor”. Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre mare; și apele au să se întoarcă spre Egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor. Moise și-a

întins mâna spre mare. Și înspre dimineață, marea și-a luat iarăși repeziciunea cursului, și la apropierea ei Egiptenii au luat-o la fugă; dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. Apele s-au întors, și au acoperit carele, călăreții și toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel, niciunul măcar n-a scăpat”. (Exod 14:19–28).

După părerea mea, realizarea unui astfel de culoar, în care apele să stea ca un zid, urmată de prăvălirea lor peste armatele egiptene nu se putea realiza decât prin aplicarea unor forțe fizice deosebit de puternice, lucru posibil, deoarece în apropiere se afla „îngerul”; din această navă Dumnezeu intervenind și asupra trupelor egiptene, cărora, așa cum am văzut, le-a scos roatele carelor.

Aceste forțe fizice ar putea fi reprezentate de câmpuri electromagnetice de o anumită frecvență Cazuri asemănătoare se produc și în zilele noastre când, majoritatea persoanelor aflate în automobile la întâlnirea cu OZN-uri consemnează oprirea motorului. Aviatorii de pe aparate echipate cu motor clasic pățesc la fel, dar consecințele sunt evident altele. Motoarele unor automobile aflate la trecerea de nivel peste calea ferată de lângă Usovsk, U.R.S.S., s-au oprit când pe cer au apărut două OZN-uri argintii, dar trenul electric și-a văzut nestingherit de drum.

Fizicianul american Mac Kanibel consideră că

motoarele cu aprindere internă – adică exact sistemul de aprindere al acestora – poate fi scos din funcție de la distanță generând în câmp electromagnetic de o anumită frecvență”.

Motoarele avioanelor reactive, neavând nevoie de sistem electric de aprindere pentru funcționare curentă, nu pot fi oprite de câmpurile energetice generate prin simpla prezență a navelor străine; dar aparatura de radio și radiolocație este foarte puternic bruiată, și uneori aparatura de bord în totalitate, nu doar cea radio-electrică, prezintă perturbații și anomalii în funcționare.

Dar, să revenim la Biblie. O altă apariție a navei are loc în pustia Sân: „Și, pe când vorbea Aaron (fratele, lui Moise – n.a.) întregii adunări a lui Israel, s-a uitat înspre pustie și iată că slava Domnului s-a arătat în nor”. (Exod 16:10).

Am făcut mai înainte mențiunea că, în textele vechi, se folosește termenul de „glorie” sau „slavă”.

Să vedem, mai bine, ce reprezenta „slava”, care, în unele texte este înlocuită de „înger” și ce semnificație avea „norul”.

Pentru aceasta, voi prezenta un articol apărut în nr. 1 al revistei OZN, semnat de ing. Florin Gheorghiță. Cursa 8352 se afla la circa 120 km de orașul Minsk, la ora 4 și 10 minute când echipajul a remarcat sus pe cer o stea mare, nesclipitoare, din care s-a ivit o rază subțire de lumină ce a atins solul, apoi raza s-a fixat pe avion. După câteva momente „steaua”, ce devenise tot mai luminoasă,

s-a „aprins”; și în locul ei a apărut un nor verde. Acest „nor” s-a apropiat cu mare viteză de avionul aflat în zbor, i-a intersectat traseul și apoi s-a oprit brusc în aer, ulterior zburând în comun cu o viteză de 800 km/oră.

Nicio deosebire față de descrierea lui Moise unde avem „slava” care se arată în „nor”, în exemplul din zilele noastre fiind „steaua” din „nor”.

În după amiaza zilei de 7 ianuarie 1970, în apropierea satului Jwjarvi, Finlanda, Aarno Heinanen și Esko Vilija au văzut pe cerul senin un nor ciudat, roșu cenușiu, foarte strălucitor. Norul a coborât spre cei doi și s-a putut observa un obiect rotund gri-strălucitor, cu aspect metalic și având bază plată, în interiorul norului.

La 19 septembrie 1968 deasupra Clujului, la 8–9.000 de metri înălțime a fost văzut un balon uriaș, care a staționat timp de patru ore, fiind văzut de sute de locuitori. Fără nacelă, fără niciun organ motor evident, cu învelișul de plastic (probabil) curbat sub presiunea vântului care bătea cu 80 km/h la înălțimea aceea, balonul a staționat deasupra centrului orașului. Privit din partea opusă soarelui se observa un joc de lumini galben portocaliu, care părea a proveni dintr-o sursă interioară. Fotoreporterul clujean, Wagner Rudolf, pozând balonul, a avut surpriza să constate, la developarea și mărirea clișeelor, că în interiorul învelișului cu aspect de material plastic se aflau două OZN-uri discoidale, staționate la

mică distanță unul de celălalt.

La Catanduva (Brazilia), unde a aterizat un OZN senzația de căldură și rarefiere a aerului resimțită de Onilson Patero a dispărut după ce acesta s-a învăluit într-un clopot de plastic transparent.

Legat de cartea Exodului se poate afirma că „slava” reprezintă nava propriu-zisă, „norul” fiind un sistem de protejare a oamenilor față de radiațiile emise de navă. „Îngerul” reprezintă, așa cum vom vedea, un aparat individual de zbor.

Să revenim la călătoria evreilor prin pustiu. Datorită faptului că începuseră să apară nemulțumiri generate de hrana insuficientă li se va da mana cerească. Aceasta este un preparat alimentar sub formă de bobițe albe cu gust de turtă de miere, care se găsea în fiecare dimineață în jurul taberei lor.

Prezența permanentă a navei, ne poate furniza o explicație a acestui fenomen, și anume, producerea unor. Substanțe sintetice în aceasta, și împrăștierea lor pe pământ.

În toiul acestei călătorii, sosește momentul în care Dumnezeu îi va transmite lui Moise legile: „Și Domnul a zis lui Moise: „Iată voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul când îți voi vorbi, și să aibă totdeauna încredere în tine… Domnul se va pogorî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai… A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere, și un nor gros pe munte… Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul se

pogorâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele sa cutremura cu putere… Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare… Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui”. (Exod 19:9, 11, 16, 18, 19, 20).

Pentru a-l impune pe Moise în fața poporului evreu, Dumnezeu, după o aterizare spectaculoasă, îl cheamă cu glas tare, (probabil printr-un amplificator foarte puternic ce se afla la bordul navei) pentru a-i transmite legile.

Pe lângă legile transmise, Dumnezeu îl asigură pe Moise de sprijinul direct în cucerirea țării Canaanului, prin prezența, în continuare, alături de poporul evreu, a „îngerului”, în care bineînțeles că știm Cine se afla: „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul pe caro L-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui, să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi. Îngerul Meu va merge înaintea ta și te va duce la Amoriți, Hetiți, Cananiți, Heviți și Iebusiți și-i voi nimici”. (Exod 23:20–23).

În afară de Moise, Dumnezeu va avea contacte directe cu „Aaron, Nadab și Abihu, și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel: sub picioarele Lui era un fel de lucrare

de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui”. (Exod 24:10). Este vorba de o descriere a scaunului pe care stătea Dumnezeu în interiorul navei, aceasta fiind făcută și în cartea profetului Ezechiel la care mă voi referi în paginile următoare.

După aceasta, deși copiii lui Israel „au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut” (Exod 24:11), Moise este din nou chemat: „Moise s-a suit pe munte și norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai, și norul l-a acoperit timp de șase zile. În ziua a șaptea Domnul a chemat pe Moise din mijlocul norului. Înfățișarea Slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel”. (Exod 24:15–17).

În timpul perioadei de patruzeci de zile cât a stat pe munte cu Dumnezeu, Moise a primit legile, precum și indicații privind construirea diferitelor obiecte, precum cortul întâlnii, îmbrăcămintea preoțească, altarul și multe altele, asupra cărora nu mă voi opri. Voi analiza două obiecte care au o semnificație deosebită, legată de studiul nostru: Chivotul și Efodul, care așa cum vom vedea mai departe vor fi folosite ca stații de emisie recepție pentru comunicarea cu Dumnezeu, nu numai de Moise, ci și de următorii conducători militari și religioși ai evreilor.

În capitolul 25 din Cartea Exodului, Dumnezeu îi cere lui Moise să construiască chivotul,

comunicându-i și toate datele necesare pentru realizarea acestuia. Astfel, chivotul va avea aspectul unei cutii cu o lungime de 114,3 cm, 45,72 cm lățime și o înălțime de 45,72 cm. Era din lemn de salcâm poleit cu aur curat.

Dar, printr-o cutie din lemn nu se putea comunica, așa încât următoarele indicații ale lui Dumnezeu sunt: „Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia, pe care ți-o voi da.

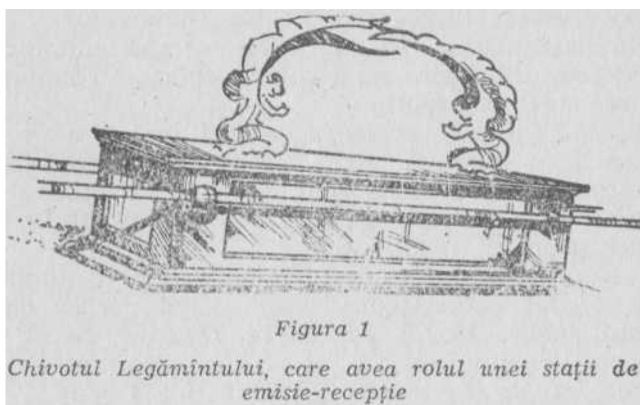

Figura 1

Chivotul Legămîntului, care avea rolul unei stații de emisie-recepție

Acolo, mă voi întâlni cu tine, și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îi voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel”. (Exod 25:21–22).

Trei elemente ale acestui dispozitiv au, după părerea mea, o semnificație deosebită (Figura 1)

1. „mănturia”, primită chiar de la Dumnezeu – stația de emisie recepție;
2. capacul ispășirii – difuzorul;
3. cei doi heruvimi de aur care erau situați la cele

două capete ale capacului ispășirii – jucau probabil rolul unor antene.

Voi încerca acum să explic diferența între această „mărturie”, al cărei rol l-am văzut, și cele două „table ale mărturiei”, care cuprindeau cele 10 porunci.

Acestea i-au fost date de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, despre ele spunându-se clar, că „sunt table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu”. (Exod 31:18).

Despre chivot, se presupune că s-a pierdut în robia babiloniană (606 î.Hr.). Personal cred că, dacă în viitor va fi descoperit chivotul, se va vedea că aceste table ale mărturiei, care au stat permanent în chivot, sunt table de piatră gravate cu laser, acesta fiind „degetul lui Dumnezeu”.

În continuare, voi da câteva exemple din care, cred eu, reiese clar rolul acestui chivot în comunicarea cu Dumnezeu:

„Când intra Moise în cortul întâlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea glasul care-i vorbea de pe capacul ispășirii care era așezat pe chivotul mărturiei, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu Domnul”. (Numeri 7:89).

„Norul Domnului era deasupra lor în timpul zilei, când porneau din tabără. Când pornea chivotul, Moise zicea: „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale, cei ce Te urăsc” (Numeri 10:34–35).

La aproximativ 300 de ani după Moise (1400 de

ani î.Hr.), cu circa 1100 î.Hr. A trăit Samuel, care l-a urmat pe Eli la funcția de judecător, precum și la funcția de preot.

Cartea 1 Samuel, Capitolul 3 conține o referire la chivot. „Tânărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Samuel era culcat în Templul Domnului unde era chivotul lui Dumnezeu. Atunci Domnul a chemat pe Samuel. El a răspuns: „Iată-mă!" Și a alergat la Eli și a zis: „Iată-mă, căci m-ai chemat". Eli a răspuns: „Nu te-am chemat; întoarce-te și te culcă".

Samuel nu cunoștea posibilitatea de comunicare cu Dumnezeu prin intermediul chivotului. De aceea, după ce se duce a doua și a treia oară la Eli, acesta dându-și seama că Dumnezeu este Cel ce l-a chemat, îi spune: „Du-te de te culcă; și dacă vei mai fi chemat să spui: „Vorbește Doamne, că robul Tău ascultă".

Tot în Cartea 1 Samuel Cap. 14:18, 37 este descrisă folosirea chivotului, într-o campanie militară îndreptată contra Filistenilor, de împăratul Saul: „Și Saul a zis lui Ahia: „– Adu încoace chivotul lui Dumnezeu". Și Saul a întrebat pe Dumnezeu: „Să mă pogor după Filisteni? Îi vei da în mâinile lui Israel?" Dar în clipa aceea nu i-a dat niciun răspuns".

În Cartea 2 Samuel Cap. 6 este descrisă transportarea chivotului precum și „pedepsirea" lui Uza, care, în momentul când chivotul se dezechilibrase a întins mâna și l-a apucat, murind

pe loc, chivotul fiind încărcat probabil cu electricitate, asigurându-se astfel protecția lui în cursul campaniilor militare. „Când au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mâna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Uza, și Domnul l-a lovit pe loc pentru păcatul lui, și a murit acolo lângă chivotul lui Dumnezeu”. (2 Samuel 6:6–7).

Apropierea de chivot nu putea să fie permisă decât anumitor persoane. Chiar și Marele Preot trebuia să-și pună pe mantie, când intra în lăcașul sfânt (unde era chivotul) niște clopoței „așa că ei nu va muri”. (Exod 28:35).

Purtarea acestor clopoței nu era întâmplătoare deoarece recepționarea sunetului produs de ei, la bordul navei, care, după cum am văzut însoțea permanent pe copiii lui Israel, ducea la decuplarea automată a acestui câmp, probabil electric, ce asigura securitatea chivotului.

Efodul. În Capitolul 28 din Cartea Exodului sunt date toate amănuntele referitoare la realizarea veșmintelor Marelui Preot. Astfel, era o mantie, un pieptar, o tunică, un brâu și efodul care: „era de aur, de fir albastru, purpuriu și cărămiziu, și de in subțire răsucit”. Erau două astfel de bucăți unite la umeri și atârnând în față și în spate cu o piatră de onix pe fiecare umăr”.

Pe acest efod, Dumnezeu îi poruncește lui Moise, să pună un dispozitiv numit Tumim și Urim

(versetul 30) care, vom vedea că, asemănător chivotului se folosea pentru a se lua legătura cu Dumnezeu. Tot Marele Preot avea pe cap o mitră, care, pe partea dinainte avea o placă de aur ce juca probabil rolul unei antene absolut necesară stației de emisie-recepție de pe efod. (Levitic 8:7–9).

Să vedem, în câteva exemple, cum era folosit acest dispozitiv aflat pe efod:

Astfel, pentru alegerea lui Iosua, ca părtaș la dregătoria lui Moise, Dumnezeu îi cere acestuia să-i comunice lui Iosua, și să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urâm înaintea Domnului”. (Numeri 27:21). Este ușor de înțeles, deci, autoritatea pe care o va căpăta și Iosua, atunci când în fața mulțimii adunate, de la dispozitivul Urâm, purtat de preot, se va auzi glasul lui Dumnezeu, care va transmite decizia Sa.

În continuare, voi prezenta un veritabil dialog purtat de împăratul David, cu Dumnezeu, prin intermediul efodului: „Când a fugit Abiatar fiul lui Ahimelec la David în Cheila, s-a pogorât cu efodul în mână…

David, luând cunoștința de acest plan rău, pe care-i punea la cale Saul împotriva lui, a zis preotului Abiatar: „Adu efodul”. Și David a zis: „Doamne Dumnezeul lui Israel, robul Tău a aflat că Saul vrea să vină la Cheila ca să nimicească cetatea din pricina mea. Mă vor da în mâinile lui locuitorii din Cheila? Se va pogorî Saul aici, cum a

aflat robul Tău? Doamne, Dumnezeul lui Israel binevoiește și descoperă lucrul acesta robului Tău”. Și Domnul a răspuns: „Se va pogorî”. David a mai zis: „Mă vor da locuitorii din Cheila pe mine și pe oamenii mei, în mâinile lui Saul?” Și Domnul a răspuns: „Te vor da”. (1 Samuel 23:6, 9–12).

Într-o altă situație, David apelează din nou la efod pentru a afla deznodământul confruntării militare: „David a zis preotului Abiatar, fiul lui Ahimelec: „Adu-mi efodul”. Abiatar a adus efodul la David. Și David a întrebat pe Domnul: „Să urmăresc oastea aceasta? O voi ajunge?” Domnul i-a răspuns: „Urmărește-o, căci o vei ajunge și vei izbăvi totul”. (1 Samuel 30:7–8). Se pare că ajutorul primit de evrei, în cursul campaniilor militare, era foarte important.

Să vedem un exemplu:

„David a întrebat pe Domnul. Și Domnul a zis: „Să nu te sui; ci ia-i pe la spate, și mergi asupra lor în dreptul duzilor. Când vei auzi un vuiet de pași în Vârful duzilor, atunci să te grăbești, căci Domnul merge înaintea Ta ca să bată oștirea Filistenilor”. (2 Samuel 5:23–24). Părerea mea este că „vuietul de pași în vârful duzilor” nu era altceva decât zgomotul făcut de motoarele navei. Efectul sonic produs de OZN-uri variază de la silențiozitate totală, trecând prin bâzâit, zumzet, uruit de di ferite intensități, la sunetul unui motor convențional cu reacție.

Conducătorii evreilor primeau indicații din

partea lui Dumnezeu, nu numai prin intermediul chivotului, ci și direct, așa cum a fost Moise, despre care Biblia afirma că: „În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față”. (Deuteronom 34:10).

Să mai analizăm câteva astfel de întâlniri ale lui Moise cu Dumnezeu:

„Moise a luat cortul lui și l-a întins afară din tabără, la o depărtare oarecare: l-a numit cortul întâlnirii. Și toți cei ce întrebau pe Domnul se duceau la cortul întâlnirii, care era afară din tabără... Și când intra Moise în cort, stâlpul de nor se pogora și se oprea la ușa cortului, și Domnul vorbea cu Moise. Tot poporul vedea stâlpul de nor oprindu-se la ușa cortului; tot poporul se scula și se arunca cu fața la pământ la ușa cortului lui.

Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui”. (Exod 33:7–11).

„Moise a zis: „Arată-mi slava Ta”. Domnul a răspuns: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta; Eu mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă”. Domnul a zis: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască”.

Domnul a zis: „Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă.

Și când va trece Slava Mea, te voi pune în crăpătura stâncii, și te voi acoperi cu mâna Mea, până voi trece. Iar când îmi voi trage mâna la o

parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi; dar Fața Mea nu se poate vedea”. (Exod 33:18–23).

Aceste două fragmente par contradictorii, dar numai aparent. În primul fragment vedem că Dumnezeu, după ce coboară în „stâlpul de nor”; care era probabil un aparat individual de zbor vorbește cu Moise, „față în față”. Deci, poate părea paradoxală afirmația făcută de Dumnezeu, în cel de-ai doilea fragment, că nu poate omul să-i vadă fața și să trăiască. Dar, Moise a cerut să-i arate slava, adică nava, pe care Dumnezeu acceptă să i-o arate, dar nu oricum, ci stând alături de el, într-o crăpătură a stâncii și acoperindu-l cu „mâna” Lui. Cred că această „mână”; era un dispozitiv care trebuia să-l apere de diferitele radiații emise prin partea din față a navei, câteva dintre efecte putând fi văzute în exemplele următoare. De aceea, îi permite să o vadă doar pe dinapoi, după ce își va fi tras mâna la o parte.

Oamenii sau animalele intrate în zona de acțiune a instalației de forță a OZN-urilor pot fi afectați din punct de vedere fiziologic.

Să urmărim câteva din acțiunile acestei slave a lui Dumnezeu, acțiuni exercitate prin partea sa frontală:

„Și slava Domnului s-a arătat. Întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta: au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pământ”. (Levitic 9:23–24).

„Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului”. (Levitic 10:1, 2).

„Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa cortului întâlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări... Un foc a ieșit de la Domnul, și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care aduceau tămâia”. (Numeri 16:19, 35).

Nicio deosebire față de un caz petrecut în zilele noastre când, asupra unui OZN staționat deasupra unei baze NATO, au fost lansate câteva rachete sol-aer. Din acesta a ieșit un fascicul de lumină, „ca o rază de laser” care a provocat „autodistrugerea” rachetelor.

Deplasările copiilor lui Israel, prin pustiu, timp de 40 de ani au fost permanent urmărite de Dumnezeu, care era în „nor”. „În ziua când a fost așezat cortul, norul a acoperit locașul cortului întâlnirii: și, de seara până dimineața deasupra cortului era ca înfățișarea unui foc. Totdeauna era așa: ziua, norul acoperea cortul iar noaptea avea înfățișarea unui foc. Când se ridica norul de pe cort, porneau și copiii lui Israel: și acolo unde se oprea norul, tăbărau și copiii lui Israel. Copiii lui Israel porneau după porunca Domnului și tăbărau după porunca Domnului; tăbărau atâta vreme cât

rămânea norul deasupra cortului. Când norul rămânea mai multă vreme deasupra cortului, copiii lui Israel ascultau de porunca Domnului și nu porneau. Când norul rămânea mai puține zile deasupra cortului, ei tăbărau după porunca Domnului.

Dacă norul se oprea de seara până dimineața, și se ridica dimineața, atunci porneau și ei. Dacă norul se ridica după o zi și o noapte, atunci porneau și ei. Dacă norul se oprea deasupra cortului, două zile, sau o lună, sau un an, copiii lui Israel rămâneau tăbărâți și nu porneau; și când se ridica porneau și ei". (Numeri 9:15–22).

Relațiile dintre Moise și Dumnezeu erau foarte apropiate, iar încrederea în sprijinul militar oferit, deosebit de puternică: „Norul Domnului era deasupra lor în timpul zilei, când porneau din tabără. Când pornea chivotul, Moise zicea: „Scoală-te Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc". (Numeri 10:34–35).

Pentru alegerea unui conducător din cele 12 seminții ale lui Israel au fost puse 12 toiage în cort, în fața „mărturiei" din interiorul chivotului: „A doua zi, când a intrat Moise în cortul mărturiei, iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise, și copsese migdale" (Numeri 17:8). În lumina celor discutate, referitor la „mărturia" din chivot, precum și asupra forțelor ce se puteau exercita prin intermediul

acestui dispozitiv, acest fenomen pare cât se poate de plauzibil.

Iosua a fost sprijinit militar de o altă civilizație pentru cucerirea Canaanului

După Moise, la conducerea poporului lui Israel a venit Iosua, cel care va cuceri Canaanul. Dumnezeu, așa cum am văzut, era angajat în lucrarea de întemeiere a națiunii israelite, având un scop unic: acela de a pregăti calea pentru venirea lui Isus Cristos, prin stabilirea în lume a ideii potrivit căreia există un singur Dumnezeu.

De aceea, în toate ținuturile pe care aveau să le cucerească sub comanda lui Iosua, ordinul era clar: distrugerea tuturor formelor de izolatrie: „Scoate-ți dar dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, și întorceți-vă inima spre Domnul Dumnezeul lui Israel”. (Iosua 24:23).

Iosua fusese ajutorul personal al lui Moise de-a lungul celor patruzeci de ani petrecuți de poporul lui Israel prin pustiu. Pe tăblițele Amarna din Palestina, scrise în vremea aceea către faraonul Egiptului cu privire la atacul regelui Pella apar următoarele cuvinte: „Întreabă-l pe Beniamin, întreabă-l pe Tadua, întreabă-l pe Iosua”.

Dumnezeu îl va asigura pe Iosua de sprijinul său: „După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise: „Robul meu Moise a murit: acum scoală-te,

treci Iordanul acesta, tu și poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel; orice loc pe care-i va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise. Ținutul vostru se va întinde de la pustie și Liban până la râul cel mare, râul Eufrat, toată țara Hetiților, și până la marea cea mare (Mediterană), spre apusul Soarelui. Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise: nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi". (Iosua 1:1–5).

Înaintea începerii campaniei militare îndreptate împotriva Canaanului, trebuia trecut Iordanul. Acesta a fost și primul sprijin direct primit de evrei: „Când veți vedea chivotul legământului Domnului, Dumnezeului Vostru, dus de preoți, care sunt din neamul Leviților, să plecați din locul în care sunteți, și să porniți după el... Și de îndată ce preoții care duc chivotul Domnului, Dumnezeului întregului pământ, vor pune talpa piciorului în apele Iordanului, apele Iordanului se vor despica în două, și anume apele care se pogoară din sus se vor opri grămadă". (Iosua 3:3, 13).

Lucrurile s-au petrecut întocmai. Explicabil, dacă avem în vedere cele două elemente: slava, care însoțea poporul lui Israel și chivotul, prin intermediul „mărturiei" din interiorul său putând fi aplicate forțele fizice responsabile de oprirea apelor.

În cucerirea țării Canaanului, evreii au fost ajutați, se pare, și de persoane din altă lume,

dotate cu arme deosebite. Să urmărim un exemplu: „Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii, și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el, și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri”.

El a răspuns: „Nu. Ci eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit.” Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat, și a zis: „Ce spune Domnul Meu robului său?” (Iosua 5:13–14).

Câteva efecte ale acestor „săbii” le-am văzut la „îngerii” din Sodoma: orbire, teleportare etc.

Să vedem cum a fost cucerit Ierihonul, care se afla la aproximativ 10 km de Iordan: „Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra în el. Domnul a zis lui Iosua: „Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași. Înconjurați cetatea, voi toți bărbații de război, dând ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile. Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trâmbițe de corn de berbece; în ziua a șaptea, să înconjurați cetatea de șapte ori, și preoții să sune din trâmbițe. Când vor suna lung din cornul de berbec, și când veți auzi sunetul trâmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci zidul cetății se va prăbuși și poporul să se suie, fiecare drept înainte.” (Iosua 6:1–5).

Fenomenul este explicabil, deoarece, prin chivot, în timpul celor 7 zile cât a fost plimbat în jurul

cetății se puteau emite probabil ultrasunete, care aveau să distrugă rezistența zidurilor.

Cred că o dovadă în plus pentru această ipoteză, este și cererea făcută poporului, de a scoate mari strigăte, ce vor duce la prăbușirea zidurilor.

Dr. John Garstang, directorul Școlii Britanice de Arheologie din Ierusalim și al Departamentului de Studii Antice al Guvernului Palestinian a excavat ruinele Ierihonului (1929–1936).

El a găsit dovezi formate din vase de lut și scarabee, potrivit cărora s-a stabilit că cetatea fusese nimicită în jurul anilor 1400 î.Hr., coincizând astfel cu data lui Iosua.

Dr. Garstang a constatat că, într-adevăr, zidul se prăbușise. Era un zid dublu, între cele două ziduri existând o distanță de 4,5 metri: zidul din afară era gros de 1,82 metri, zidul interior de 3,6 metri, ambele având o înălțime de vreo 9 metri. El consideră că zidul a fost clătinat de un cutremur, care, după părerea mea, putea alături de factorii amintiți mai sus, să fie produs în zona respectivă, mai ales dacă ne amintim că acolo era și Căpetenia oștirii Domnului cu „sabia" în mână.

Voi prezenta un fragment din lucrarea lui P. Popovici „Biblia este totuși adevărată" în care ne este prezentat un aspect deosebit de interesant din Cartea lui Iosua 10:12,13.

În text ni se relatează cum Iosua, fiind în luptă cu cinci împărați ai Amoriților la un moment dat a strigat: „Oprește-te soare asupra Gabaonului și tu

lună asupra văii Aialonului!” Şi soarele s-a oprit şi luna şi-a întrerupt mersul, până ce poporul s-a răzbunat pe vrăjmaşii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit să apună, aproape, o zi întreagă.

Unii ca să scape mai uşor, spun că aici e un limbaj poetic şi că bătălia fiind grea, lui Iosua i s-a părut că au fost două zile legate laolaltă.

Cei ce spun acestea nu ţin cont de citatul din Cartea Dreptului şi de afirmaţia lui Iosua din v. 14: „N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om, căci Domnul lupta pentru Israel”.

Alţii spun ironic: „Nu vedeţi că dintru început Biblia nu spune adevărul? Fiindcă oricine ştie azi că nu soarele se învârteşte în jurul pământului, ci pământul se învârteşte în jurul soarelui; iar ziua şi noaptea se datoresc mişcării pământului în jurul axei sale. Astfel, chiar dacă soarele s-ar fi oprit, tot nu ar fi fost o zi mai lungă. Privind aşa lucrurile ni se pare că aici Biblia a dat greş. Dar se poate oare aşa ceva?

Biblia nu este manual de ştiinţă, dar ea spune adevărul. Şi noi cei de astăzi, care suntem aşa de familiari cu mişcarea de rotaţie şi de revoluţie a pământului, noi care ştim precis că nu soarele se învârteşte în jurul pământului, totuşi folosim expresii contrare ştiinţei, ca: „soarele răsare la...”; „soarele apune la... răsărit de soare la mare”;

„apus de soare” etc. Chiar și astronomii uzitează asemenea expresii. Orice copil îi poate înfrunta spunându-le: „Nu-i adevărat, ci pământul s-a învârtit”. Și totuși acesta este limbajul pe care-i folosim, deși nu e în acord cu știința. Atunci de ce să mustrăm pe Iosua, când el folosește un limbaj ca ai nostru?

Textul biblic ne spune că soarele s-a oprit. În original „oprește-te” are și sensul „stai liniștit”. Noi am zice că-i același lucru să te oprești sau să stai liniștit. Și totuși există o deosebire. Textul acesta a provocat o cercetare minuțioasă din partea multora. E adevărat sau nu, ce a spus Iosua? Cum putea soarele să se oprească? Avea rost? Sau care ar fi fost urmarea dacă ar fi stat liniștit? Newton a demonstrat că pământul ar putea fi încetinit, fără ca locuitorii lui să simtă un apreciabil șoc în privința aceasta. Din cercetările efectuate de oamenii de știință, au ieșit câteva confirmări că relatarea lui Iosua este adevărată; ziua aceea a fost aproape dublă.

Una este confirmarea istorică. Herodot, istoricul grec care a trăit cu 480 ani înainte de Hristos, ne spune că preoții egipteni i-au arătat o descriere a unei zile lungi. Scrierile vechi chineze la fel vorbesc de o zi lungă în timpul domniei împăratului Yeo, care a fost contemporan cu Iosua. Pe la începutul secolului al XX-lea, amiralul Palmer a descoperit în Mexico un document, care spune că soarele s-a oprit pentru aproape o zi întreagă în anul „celor

șapte iepuri”, care corespunde cu anul în care Iosua a cucerit Canaanul. La aceasta, adăugați Cartea Dreptului, scrisă în Palestina, deci, vechile scrieri ale egiptenilor, ale grecilor, ale chinezilor, ale mexicanilor și ale evreilor vorbesc despre o zi lungă. Dacă nu a fost o zi lungă, de ce scriu egiptenii, grecii, chinezii și mexicanii de spre o așa zi? Oare să-i fi mituit Iosua ca ei să scrie așa, spre a confirma Biblia? Sau cei ce tăgăduiesc astăzi sunt mai deștepți, încât știu ce s-a petrecut atunci, mai bine decât cei de atunci?

Un adevăr se stabilește pe baza a doi sau trei martori. Aici avem un îndoit număr de martori. Afirmația lor se întemeiază pe fapte, pe cunoaștere. Tăgăduirea se întemeiază pe nepricepere. Oamenii nu pot pricepe cum s-a putut opri soarele. Dar alții, care trăiesc la ecuator, nu pot pricepe cum îngheață apa, alții nu pricep cum se formează imaginea în tubul catodic sau cum calculează creierul electronic. Oare e cinstit să tăgăduirii ceea ce nu pricepem?

Alta este confirmarea matematică. Anumiți astronomi au cercetat pe bază de calcule să vadă dacă a fost sau nu o zi mai lungă așa cum spune Biblia. Astfel, Profesorul Totten din America a făcut calcule astronomice pe care le-a publicat. Luând echinocțiile, eclipsele, tranzitele și mergând cu calculele de la prezent înapoi la solstițiul de iarnă a zilei lui Iosua, a găsit că acțiunea s-a petrecut într-o zi de Miercuri, iar calculând invers,

de la creație spre Iosua, acțiunea a căzut într-o zi de Marți. El a demonstrat că în istoria lumii a fost introdusă o zi, care nu este alta decât ziua dublă a lui Iosua. Cercetătorul W. Maunders de la Observatorul Regal Greenwich, de asemenea a publicai un studiu asupra aceluiași subiect; și prin calcule, a stabilit nu numai data, ci și timpul zilei când senzaționalul fenomen a avut loc.

O a treia e confirmarea electronică, în 1979, ziarul „Evening World” din Spencer, Indiana, U.S.A. A fost primul care a publicat știrea. Revista „The Sword of the Lord” redă știrea după cum urmează:

„Dl. Harold Holl, președintele Companiei Curtis Engine din Baltimore, Md. Și consultant în programul spațial, a relatat următoarele: „Cred că unul din cele mai uimitoare lucruri pe care le are Dumnezeu pentru noi azi, s-a petrecut recent cu astronauții și bărbații de știință spațială de la Green Belt, Maryland. Ei controlează cum va fi poziția soarelui, a lunii, a planetelor în spațiu peste o sută de ani, peste o mie de ani. Noi trebuie să cunoaștem aceste date, ca să nu lansăm un satelit și să se izbească de ceva și astfel să fie scos din orbită. Noi trebuie să fixăm orbita în funcție de viața satelitului și de poziția planetelor, ca să nu fie dată peste cap lucrarea. Cu ajutorul calculatorului electronic măsurau veacurile înainte și înapoi. Deodată s-a oprit. Calculatorul a stopat și a dat un semnal roșu, ceea ce înseamnă

că e o greșeală, ori la informațiile introduse în el, ori la rezultatele comparate cu standardele. Au fost chemați specialiștii să vadă dacă e bun calculatorul. Aceștia l-au controlat și au spus: „E perfect”. Șeful operațiunilor I.B.M. A întrebat: „Care-i necazul? – „Am găsit că e o zi lipsă în scurgerea vremii”. Toți au dat din cap. Tăcere.

„Din grup, unul mai religios a zis: „Știți, pe când eram la Școala Duminicală, ni s-a spus despre o oprire a soarelui.” Ceilalți nu l-au crezut, dar nu aveau alt răspuns. Astfel au zis: „Arată-ne!” I-au adus o Biblie și el a căutat la Iosua 10:12–14 și a citit textul… Aici e ziua lipsă. Au mers cu calculatorul la vremea arătată și au găsit-o, dar nu era destul. Timpul scurs care lipsea, găsit pe vremea lui Iosua, era numai 23 ore și 20 minute, nu o zi întreagă. Au citit iarăși Biblia și el le-a spus: „aproape o zi întreagă”.

„Aceste simple cuvinte în Biblie sunt importante dar ei erau în încurcătură, căci dacă nu poți da socoteală de 40 minute, te va încurca și peste o mie de ani. Patruzeci de minute trebuiau găsite, căci puteau fi înmulțite de multe ori pe orbite. Atunci cel credincios și-a adus aminte că undeva în Biblie scrie că soarele a mers înapoi. Cosmonauții i-au răspuns că și-a ieșit din minți. Dar au luat Cartea și au găsit la 2 Împărați 20:8–11 „Și Domnul a dat cu zece trepte înapoi umbra din locul în care se pogorâse pe cadranul soarelui lui Ahaz”. Zece trepte sunt exact 40 de minute.

Douăzeci și trei ore și douăzeci minute din Iosua cu 40 minute din 2 Împărați fac ziua întreagă lipsă. Cosmonauții au trebuit să înscrie în jurnal ziua ce lipsește. „Calculatoarele electronice adeveresc Biblia. Cine s-ar fi gândit vreodată că acea zi va putea fi detectată nu numai de creierul omului ci și de creierul electronic? într-un veac al necredinței, Dumnezeu, pe cale de știință își demonstrează adevărul Cuvântului Său. Ce minunate sunt căile Sale!

Totuși, cum a putut să fie o zi mai lungă? Pentru noi e greu de priceput. Dacă cele trei miliarde și ceva de locuitori ne-am opinti să oprim pământul din mersul lui, nu am reuși. Dar, luând prin analogie, mersul unei locomotive în plină viteză nu poate fi oprită de o mie de persoane ce s-ar așeza pe linii, ci, doar i-ar măcelări pe toți. Totuși locomotiva e oprită de un singur om, de mecanic, printr-o simplă mișcare de manivelă. El are stăpânire asupra ei și o poate opri. Cu mult mai mult, Dumnezeu, care a creat toate și conduce toate, poate face așa ceva.

Cu Dumnezeu se poate înțelege ziua lungă a lui Iosua. Fără El este imposibil să o explici. Azi, de la distanța, prin simpla apăsare de buton, omul poate porni și opri rachete mari, gigantice, purtătoare de sateliți. Să-i dăm voie și lui Dumnezeu să poată face așa ceva și cu satelitul soarelui, cu Pământul.

După moartea lui Iosua, națiunea ebraică nu a

avut niciun guvern central puternic.

Israeliții erau o confederație de 12 seminții independente, fără nicio forță centrală care să le unească, în afară de Dumnezeul lor. Această perioadă de la 1400 î.Hr. Până 1100 î.Hr. Este cunoscută drept perioada judecătorilor. Forma de guvernământ din zilele judecătorilor se numește „teocrație”; prin faptul că Dumnezeu însuși era Conducătorul direct al rațiunii.

Poporul însă nu i-a tratat pe Dumnezeu cu seriozitatea cuvenită și tot mereu a căzut în idolatrie. Aflați într-o stare de anarhie de multe ori, hărțuiți mereu de război civil și înconjurați de dușmani puternici care au încercat de nenumărate ori să-i extermine, israeliții au avut o dezvoltare foarte lentă, atingând faza finală ca națiune mare, abia târziu, în zilele lui Samuel și David, când s-au închegat într-un regat.

În această perioadă, vor exista din nou comunicări cu Dumnezeu prin intermediul chivotului, precum și apariții ale „îngerului”. Să urmărim câteva exemple: „Și copiii lui Israel au întrebat pe Domnul; acolo se găsea atunci chivotul legământului lui Dumnezeu”. (Judecători 20:27).

„Îngerul Domnului s-a suit din Ghilgal la Bochim, și a zis: „Eu v-am scos din Egipt, și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da”. (Judecători 2:1).

Importantă este și descrierea vestirii nașterii lui Samson: „Îngerul Domnului s-a arătat femeii și i-

a zis: „Iată că tu ești stearpă și n-ai copii: dar vei rămâne însărcinată și vei naște un fiu”… Femeia s-a dus și i-a spus bărbatului ei: „Un, om al lui Dumnezeu a venit la mine, și avea înfățișarea unui înger al lui Dumnezeu, o înfățișare înfricoșată”. (Judecători 13:3, 6).

Cred că această femeie nu s-a speriat de acest „om al lui Dumnezeu” care, așa cum am văzut în exemplele anterioare ne este foarte asemănător, ci de aparatul individual de zbor, „de înger”.

După o nouă întâlnire, de astă dată împreună cu soțul ei, au văzut că, „Îngerul Domnului S-a suit în flacăra altarului”. (Judecători 13:20).

Spre sfârșitul perioadei judecătorilor s-a născut Samuel, cel care va face legătura între Judecători și Regat, (aprox. 1100 î.Hr.) Se pare că el a fost întemeietorul unui ordin propriu-zis de profeți ce avea menirea, datorită degenerării instituției preoțești, să pună o stavilă morală asupra abaterilor preoților și ale regilor.

Profeții aceștia și-au desfășurat activitatea de-a lungul unei perioade de aproximativ 300 de ani, înainte de vremea celorlalți profeți care au scris ultimele 17 cărți ale Vechiului Testament. Cei mai importanți au fost: Samuel, organizatorul regatului, Natan, sfetnicul lui David, Ahija, sfetnicul lui Ieroboam, Ilie și Elisei, cei care au condus lupta contra lui Baal.

Până acum, forma de guvernământ fusese, așa cum am văzut, teocrația.

În această perioadă, Dumnezeu va permite acestei națiuni să se unească, sub conducerea unui rege. Primul rege a fost Saul (cca. 1053 î.Hr.), apoi David (cca. 1013 î.Hr.) urmat de Solomon (cca. 973 î.Hr.). Perioada lui David și Solomon a fost perioada cea mai fericită a istoriei ebraice. David a fost un războinic, Solomon a fost constructor. David a întemeiat Regatul, Solomon a construit templul, în lumea din afară, era epoca lui Homer, începutul istoriei grecești. Egiptul, Asiria și Babilonul erau slabe în vremea aceea, iar Israelul era regatul cel mai puternic din toată lumea: Ierusalimul era orașul cel mai frumos, iar Templul, clădirea cea mai minunată de pe pământ. De la capătul pământului veneau oamenii să audă înțelepciunea lui Solomon și să-i vadă orașul. Renumita regină din Saba a exclamat: „Nici pe jumătate nu mi s-a spus”.

Regatul a durat 120 de ani: Saul – 40 ani, David – 40 ani, Solomon – 40 ani. După moartea lui Solomon regatul a fost divizat: zece seminții au format regatul de nord, Israelul, iar Iuda și Beniamin – au format regatul de sud, numit Iuda.

Regatul de nord a durat peste 200 de ani și a fost nimicit de Asiria. (721 î.Hr.). Regatul de sud a durat cu puțin peste 300 de ani și a fost nimicit de Babilon (aprox. 600 î.Hr.).

Din punct de vedere religios ambele regate au căzut de la credința în Dumnezeu la practicile idolatre, slujindu-i lui Baal și altor zeități

aparținând popoarelor învecinate.

Și în această perioadă a împăraților, elementele care constituie axul studiului nostru, se manifestă: mă refer la chivot și îngerul Domnului. Să urmărim câteva exemple:

„Când au venit toți bătrânii lui Israel, preoții au ridicat chivotul… În clipa când au ieșit preoții din Locul Sfânt, norul a umplut casa Domnului”. (1 Împărați 8:3, 10).

„Pe când mergeau ei vorbind (Ilie și Elisei), iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt”. (2 Împărați 2:11).

În cartea lui Ezechiel vom asista la o descriere amănunțită a acestor „cai de foc” numiți acolo „heruvimi”, precum și la o răpire asemănătoare celei a lui Ilie, dar, cu readucerea pe pământ a acestuia.

„Slujitorul omului lui Dumnezeu s a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea cu cai și care (oastea sirienilor). Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah, domnul meu, cum vom face?” El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei”. Elisei s-a rugat, și a zis: „Doamne deschide-i ochii să vadă („ochii minții”). Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei”. (2 Împărați 6:15–17). Deci, reprezentanții acestei lumi erau printre evrei, ochii lor fiind împiedicați să-i vadă.

Observarea Lor se poate face, după părerea mea, prin două mijloace: primul, de deschidere a „ochilor minții”, adică dirijarea de către Ei a unor funcții spirituale la care omul nu are acces, (poate doar persoanele numite „extrasenzoriale”) iar al doilea, se referă la materializarea lor, urmată de dematerializare.

Acceptarea acestei proprietăți de materializare dematerializare, prin dirijarea unor forțe fizice pe care noi nu le cunoaștem, poate constitui, și o explicație legată de disparițiile misterioase de nave și avioane în Triunghiul Bermudelor.

Siguranța lui Elisei legată de sprijinul militar pe care-i vor primi evreii în lupta cu Asirienii era perfect întemeiată, deoarece: „În noaptea aceea a ieșit îngerul (Nava) Domnului și a ucis în tabăra Asirienilor o sută optzeci și cinci de mii de oameni (numărul este probabil de o sută de ori mai mare decât cel real). Și când s-au sculat dimineața, iată că toți erau niște trupuri moarte: „Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, și-a ridicat tabăra, a plecat și s-a întors. Și a locuit la Ninive”. (2 Împărați 19:35–36).

Plimbările lui Ezechiel cu slava (nava) Domnului

După perioada regilor, a urmat, așa cum am afirmat anterior, robia. Despre această perioadă nu mai există relatări ale unor eventuale

comunicări prin intermediul chivotului, dar, avem în schimb, relatări ample ale contactelor directe avute de profeții lui Israel, cu Dumnezeu. Dintre acestea am ales pe cele avute de Ezechiel, Daniel, Zaharia.

Ezechiel a fost un profet al Captivității. A fost dus în robie în anul 597 î.Hr.

Daniel a fost dus în Babilon din tinerețe, unde a trăit tot timpul cât a ținut robia babiloniană a evreilor, ocupând funcții înalte în imperiile babilonian și persan.

Zaharia, împreună cu Hagai, după întoarcerea din captivitate (aprox. 536 î.Hr.) au participat la clădirea Templului. (520–516 î.Hr.).

Și acum exemplele:

„În al treizecilea an, în a cincea zi a lunii a patra, pe când eram între prinșii de război de la râul Chebar, s-au deschis cerurile și ana avut vedenii dumnezeiești. În a cincea zi a lunii – era în anul al cincilea al robiei împăratului Ioaiachin, Cuvântul Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara Haldeilor, lângă râul Chebar, și acolo a venit mâna Domnului peste el.

M-am uitat, și iată că a venit de la miazănoapte un vânt năpraznic, un nor gros, și un snop de foc, care răspândea de jur-împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită care ieșea din mijlocul focului.

Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfățișare avea o asemănare omenească.

Fiecare din ele avea patru fețe, și fiecare avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte și talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui vițel, și scânteiau ca niște aramă lustruită. Sub aripi, de cele patru părți ale lor, aveau niște mâini de om; și toate patru aveau fețe și aripi. Aripile lor erau prinse una de alta. Și când mergeau, nu se întorceau în nicio parte, ci fiecare mergea drept înainte. Cât despre chipul fețelor lor era așa: înainte, toate aveau față de om; la dreapta lor, toate patru aveau câte o față de leu, la stânga lor toate patru aveau câte o față de bou, iar înapoi, toate patru aveau câte o față de vultur.

Aripile fiecăreia erau întinse în sus, așa că două din aripile lor ajungeau până la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, și anume încotro le mâna duhul să meargă, într-acolo mergeau; iar în mersul lor nu se întorceau în nicio parte.

În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca niște cărbuni de foc aprinși, care ardeau; și ceva ca niște făclii umbla încoace și încolo printre aceste făpturi vii (probabil dispozitive electronice ce comandau acești heruvimi – roboți, care, vom vedea alcătuiau baza de aterizare și decolare a slavei); focul acesta arunca o lumină strălucitoare, și din el ieșeau fulgere. Făpturile vii însă când alergau și se întorceau, erau ca fulgerul. Mă uitam la aceste făpturi vii și iată că pe pământ, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor.

Înfățișarea acestor roate și materialul din care erau făcute, păreau de hrisolit și toate patru aveau aceeași întocmire. Înfățișarea și alcătuirea lor erau de așa fel încât fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate. Când mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ale lor, și nu se întorceau deloc în mersul lor. Aveau niște obezi de o înălțime înspăimântătoare, și pe obezile lor cele patru roate erau pline cu ochii de jur-împrejur (tot dispozitive electronice).

Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele pe lângă ele: și când se ridicau făpturile vii de la pământ se ridicau și roatele.

Unde le mâna duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul; și împreună cu ele se ridicau și roatele, căci duhul făpturilor vii era în roate. Când mergeau făpturile vii, mergeau și roatele; când se opreau ele, se opreau și roatele, când se ridicau de pe pământ se ridicau și roatele căci duhul făpturilor vii era în roate” (Ezechiel 1:1–21).

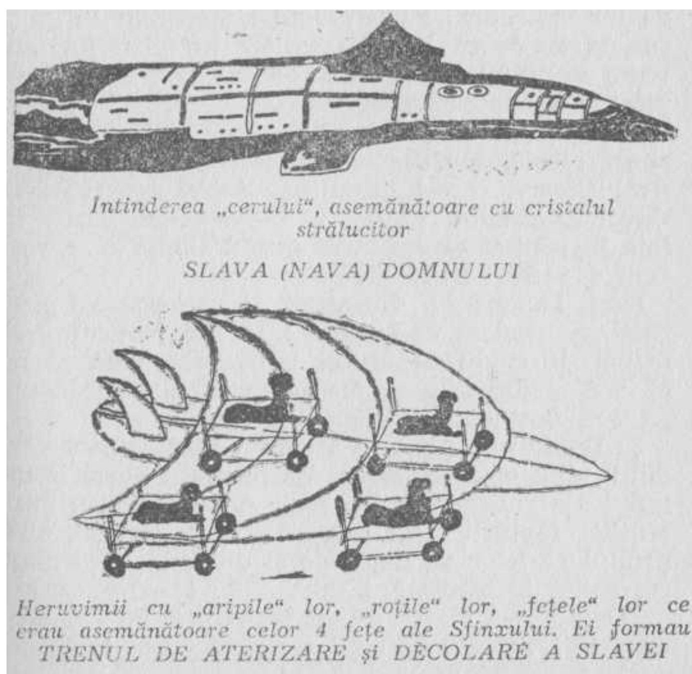
Până aici a fost deci, descrierea heruvimilor – roboți, cu cele 4 fețe, cu roțile, ochii, „făcliile” ce reprezintă, probabil, dispozitive electronice. Aceștia formau trenul de aterizare și decolare a navei.

Urmele lăsate de OZN-uri la locul aterizării indică și ele, existența unei mari diversități de trenuri de aterizare. Există OZN-uri cu 3, 4 sau 6 suporți.

Urmează descrierea navei, sau slavei: „Deasupra

capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor; și se întindea în aer sus, peste capetele lor. Sub cerul acesta, aripile lor stăteau drepte, întinse una spre alta și mai aveau fiecare câte două aripi, care le acopereau trupurile” (Ezechiel 1:22–23).

Să vedem cum funcționa ansamblul slavă-heruvimi: (Figura 2).

Heruvimii cu „aripile“ lor, „roțile“ lor, „fețele“ lor ce erau asemănătoare celor 4 fețe ale Sfinxului. Ei formau TRENUL DE ATERIZARE și DECOLARE A SLAVEI

„Când umblau, am auzit vâjâitul aripilor lor ca vâjâitul unor ape mari, și ca glasul Celui Atotputernic. Când mergeau, era un vuiet gălăgios ca al unei oștiri; iar când se opreau își lăsau aripile în jos”. (Ezechiel 1:24–25).

Și acum, Cine o conducea: „Deasupra cerului

care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie, se vedea ca un chip de om care ședea pe el. Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, (echipamentul de zbor – n.a.) înlăuntrul căreia era omul acesta și care strălucea de jur-împrejur: de la chipul rărunchilor lui până sus, și de la chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur-împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare.

Ca înfățișarea Curcubeului, care sta în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-i înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul Unuia care vorbea”. (Ezechiel 1:26–28).

Deci, Dumnezeu, din slavă, îi vorbește lui Ezechiel. Să vedem ce-i spune: „Du-te la prinșii de război, la copiii poporului tău, vorbește-le, și fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu”.

Și Duhul m-a răpit, și am auzit înapoia mea, dârdâitul unui mare cutremur de pământ: Slava Domnului s-a ridicat din locul ei. Am auzit și vâjâitul aripilor făpturilor vii care se loveau una de alta, uruitul roatelor de lângă ele și dârdâitul unui mare cutremur de pământ”. (Ezechiel 3:11–3).

„Duhul m-a răpit”. Să ne reamintim de Lot (Geneza 19/10): „dar bărbații aceia au întins

mâna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă și au încuiat ușa”. Deci „duhul” reprezintă în acest context o forță fizică prin care e posibilă deplasarea corpurilor noastre în spațiu – telekinezie. Să revenim la Ezechiel: „Când m-a răpit Duhul și m-a luat mergeam amărât și mânios, și mâna Domnului apăsa tare peste mine. (forța antigravitațională – n.a.).

Am ajuns la Tel-Abib, la robii de război care locuiau la râul Chebar, în locul unde se aflau; și am rămas acolo, înmărmurit în mijlocul lor, șapte zile”. (Ezechiel 3:14–15).

După cele 7 zile: „M-am sculat și m-am dus în vale: și iată că slava Domnului s-a arătat acolo, așa cum o văzusem la râul Chebar”. (Ezechiel 3:23).

„În al șaselea an, în ziua a cincea a lunii a șasea, pe când ședeam în casă, și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, mâna Domnului Dumnezeu a căzut peste mine.

(Deci, după 1 an, față de cap. I, în care a menționat anul al cincilea al robiei împăratului Ioiachim, a cincea zi a lunii a patra, slava reapare – n.a.).

M-am uitat, și iată că era un chip care avea o înfățișare de om; de la coapse în jos, era foc, și de la coapse în sus era ceva strălucitor, ca niște aramă lustruită. (Din nou echipamentul – n.a.).

El a întins ceva ca o mână, și m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între pământ și cer, și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la

Ierusalim… Și iată că slava Dumnezeului lui Israel era acolo, așa cum o văzusem în vale”. (Ezechiel 8:1–4).

„Ceva ca o mână” – din nou dispozitivul de teleportare.

„Apoi a strigat (Dumnezeu) cu glas tare la urechile mele: „Apropiați-vă voi care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână”.

Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu (tot descriere a costumelor lor).

Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei… Și El le-a zis: „Spurcați casa și umpleți curțile cu morți… Ieșiți… Ei au ieșit și au început să ucidă în cetate”. (Ezechiel 9:1–3, 7).

Asistăm la o intervenție directă, pentru pedepsirea idolatriei copiilor lui Israel.

„M-am uitat, și iată că pe cerul care era deasupra capului heruvimilor era ceva ca o piatră de safir; deasupra lor se vedea ceva asemănător cu un chip de scaun de domnie.

Și Domnul a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in: „Vâră-te între roatele de sub heruvimi, umple-ți mâinile cu cărbuni aprinși care sunt între heruvimi, și împrăștie-i peste cetate”. Și el s-a vârât între roate sub ochii mei.

Heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei, când s-a vârât omul acela între roate, iar norul a umplut curtea dinăuntru.

Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi, și s-a îndreptat spre pragul casei, așa încât Templul s-a umplut de nor, și curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului.

Vâjâitul aripilor heruvimilor s-a auzit până la curtea de afară, ca glasul Dumnezeului Celui Atotputernic când vorbește. Când a poruncit deci omului aceluia îmbrăcat în haina de in să ia foc dintâi roate, dintre heruvimi, omul acesta s-a dus și s-a așezat lângă roate. Atunci un heruvim a întins mâna între heruvimi spre focul care era între heruvimi, a luat foc și l-a pus în mâinile omului aceluia îmbrăcat cu haina de in. Și omul acesta l-a luat, și a ieșit afară.

La heruvimi se vedea ceva ca o mână de om subt aripile lor". (Ezechiel 10:1–8).

Pe lângă slava care decolează de pe heruvimi, încă un nou amănunt: între heruvimi era un „foc de cărbuni aprinși" – motorul navei cu încărcătura nucleară, presupun, deoarece, omul cu haina de in a primit dispoziție să ia din acești cărbuni și să-i împrăștie în cetate tot în scop de nimicire. Și încă ceva: nu a luat direct, ci cu mâna unui heruvim, care era asemănătoare celui de om (probabil un dispozitiv de prindere). Sistemele de propulsie ale aparatelor neidentificate sunt variate ca și forma OZN-urilor. Astfel, pot fi: cu jet, cu radiații, cum

este în exemplul de mai sus.

„Și heruvimii s-au ridicat. Erau făpturile vii pe care le văzusem lângă Chebar… Slava Domnului a plecat din pragul Templului, și s-a așezat pe heruvimi.

Heruvimii și-au întins aripile, și s-au înălțat de pe pământ subt ochii mei”. (Ezechiel 10:15, 18–19).

„După aceea, heruvimii și-au întins aripile, însoțiți de roți, și slava Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor.

Slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății, și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății.

Pe mine însă m-a răpit Duhul și m-a dus iarăși în vedenie, prin Duhul lui Dumnezeu, în Haldea la prinșii de război”. (Ezechiel 11:22–24).

„Și iată că slava Domnului lui Israel venea de la răsărit. Glasul său era ca urletul unor ape mari, și pământul strălucea de slava Sa… Am auzit pe cineva vorbindu-mi din casă, și un om stătea lângă mine. El mi-a zis: „Fiul Omului, acesta este locul Scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele: aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel”. (Ezechiel 43:2, 6, 7).

„Pe când eu, Daniel, aveam vedenia aceasta, și căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfățișarea unui om.

Și am auzit un glas de om în mijlocul râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gavrile, tâlcuiește-i vedenia aceasta”. (Daniel 8:15–16).

„Pe când vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavril, pe care-i văzusem mai înainte într-o vedenie”, (din nou aparatele de zor individuale – n.a.). (Daniel 9:21).

„Am ridicat ochii, m-am uitat, și iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in și încins la mijloc cu un brâu de aur din Ufaz.

Trupul lui era ca o piatră de hrisolit, fața-i strălucea ca fulgerul și ochii îi erau ca niște flăcări ca de foc; dar brațele și picioarele semănau cu niște aramă lustruită, și glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulțimi”. (Daniel 10:5, 6).

„Am ridicat din nou ochii, și m-am uitat și iată că era un sul de carte, care zbura… are o lungime de douăzeci de coți și o lățime de zece coți”. (1 cot are aproximativ 0,60 m). Deci 12/6 m. Dimensiunea unui posibil aparat individual de zbor (Zaharia 5:1, 2).

Cu aceste aspecte din viața profeților Ezechiel, Daniel și Zaharia închei prezentarea exemplelor le gate de contactele directe ale poporului lui Israel cu Dumnezeu, contacte avute, așa cum am văzut, în toată perioada istoriei lor, descrisă în Vechiul Testament.

La încheierea Vechiului Testament, în jurul anului 430 î.Hr. Iuda era o provincie persană. Aceasta a rămas o putere mondială încă aproximativ o sută de ani, timp în care nu se cunosc prea multe despre istoria evreilor. A urmat apoi perioada greacă (331–167 î.Hr.) când

Alexandru cel Mare a cucerit țările care fuseseră sub stăpânirea Egiptului, Asiriei, Babilonului și Persiei. Cu ocazia invadării Palestinei, el a dat dovadă de multă înțelegere față de evrei, cruțând Ierusalimul și acordând imunitate evreilor, pentru ca aceștia să se poată stabili în Alexandria.

Între 167–63 î.Hr. A urmat o perioadă de independență, după care în anul 63 î.Hr., Palestina a fost cucerită de romani, care au fost conduși de Pompei. Antipater a fost numit dregător al Iudeii. El a fost urmat de fiul lui, Irod cel Mare, care a fost rege al Iudeei (37 î.Hr.–3 d.Hr.), în timpul lui având loc nașterea lui Isus Cristos.

În concluzie, se poate afirma că, asupra acestei perioade, cuprinsă între anul 430 î.Hr. Și cea a nașterii lui Isus Cristos, nu există prea multe documente care să poată fi analizate din punctul de vedere al unor contacte între Dumnezeu și poporul Său.

Vechiul Testament cuprinde deci, istoria legăturilor lui Dumnezeu cu națiunea ebraică în scopul de a-l aduce în lume pe Mesia, pentru toate popoarele. Deși studiul făcut nu este axat pe tema profeților, trebuie să afirm că aproape toate cărțile Vechiului Testament, cuprind referiri la venirea lui Mesia. În acest timp, Dumnezeu, în providența Sa, pregătea națiunile pentru acest eveniment. Grecia a unificat civilizațiile Asiei, Europei și Africii, stabilind o singură limbă universală: greaca.

Roma a făcut din lumea întreagă un singur imperiu, iar drumurile romane au făcut posibil accesul spre toate colțurile acestei lumi, favorabil vestirii Evangheliei lui Cristos. Scopul lui Dumnezeu era următorul: prin Nașterea, Moartea și Învierea lui Isus să pună bazele unei credințe adevărate, într-un Dumnezeu adevărat, care s-a făcut părtaș oamenilor în bucuriile și necazurile acestei lumi.

Prima apariție pe Pământ a conducătorului omenirii, Isus Cristos. Reapariția navei spațiale (slavei), dovada zdrobitoare a originii sale extraterestre și element principal de legătură între Vechiul și Noul Testament

Evreii nu l-au recunoscut pe Isus ca Mesia, iar actualmente, majoritatea oamenilor îl acceptă (cel mult) doar din punct de vedere istoric, negând originea sa divină. Cred că aceste jigniri aduse Personalității Sale pot dispare, doar în momentul în care vor exista dovezi clare, conform cărora ar fi fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. O lumină în acest sens ar putea aduce și faptul că, în Noul Testament, vom reîntâlni temele de bază ale studiului nostru: slava, norul, îngerul. Cu alte cuvinte, dacă acceptăm că în Vechiul Testament poporul evreu a fost condus de Dumnezeu, care le apărea în slavă și lupta alături de ei, suntem nevoiți să acceptăm.

văzând că această slavă apare și în timpul vieții lui Isus, după o perioadă lungă de absență, că Acesta a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Prezența acesteia în timpul vieții lui Isus și, după cum vom vedea și în Apocalipsul lui Ioan, precum și faptul că întâlnim din nou pe „îngerul Gavril” ce apare în Cartea lui Enoh și în Vechiul Testament, mă face să afirm că, reprezentanții acestei lumi paralele ne-au supravegheat pe tot parcursul istoriei noastre cu un scop bine determinat, pe care-i voi enunța după analizarea evenimentelor, importante pentru studiul nostru, din timpul lui Isus.

Primul eveniment a fost chiar înainte de apariția Sa pe pământ – mă refer la vestirea nașterii Lui: „În luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. Îngerul a intrat la ea, și i-a zis: „Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei”. Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta. Îngerul i-a zis: „Nu te teme, Marie; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt; și Domnul Dumnezeu îi va da Scaunul de domnie al tatălui Său David. Va

împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfârșit”. Maria a zis îngerului: „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?” Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea, Sfântul care se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”. (Luca 1:26–35).

Pentru lămurirea acestui eveniment trebuiesc luate în seamă următoarele aspecte: prezența îngerului Gavril, care era reprezentantul unei alte lumi, deosebit de dezvoltate, și afirmația acestuia conform căreia „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine și Puterea Celui Prea Înalt te va umbri”. Cu alte cuvinte, cred că este vorba de o fecundare artificială, efectuată sub stare de hipnoză.

Primul episod în care reapare Slava, este cel referitor la păstorii din Betleem: „În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp, și făceau de strajă împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului *a* strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”. (Luca 2:8–10).

Așa cum am remarcat în Vechiul Testament, Dumnezeu era Cel care conducea Slava, Îngerul Domnului, la fel ca în exemplele anterioare, reprezentând probabil un aparat individual de

zbor, în care era Dumnezeu sau un slujitor al Acestuia.

Pentru a da acestui eveniment semnificația cuvenită și a-l întipări profund în mintea păstorilor se produce un fenomen de materializare a persoanelor din această lume paralelă, asemănător celui relatat de Elisei, referitor la lupta contra Asirienilor, când a văzut „carele de foc" prin deschiderea „ochilor minții". Să urmărim evenimentele: „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească lăudând pe Dumnezeu, și zicând:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți lui". (Luca 2:13–14). După această apariție, „îngerii au plecat de la ei, ca să se întoarcă în cer"; iar păstorii au zis unii către alții: „Haidem să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul". (Luca 2:15). Referitor la afirmația din urmă a păstorilor, cred că, și de astă dată în interiorul „îngerului" era tot Dumnezeu, păstorii spunând că „Domnul" și nu „îngerul" le-a făcut cunoscut evenimentul.

Un eveniment important, care a însoțit nașterea lui Isus și a creat multe controverse, este cel al magilor, care afirmă că i-au văzut steaua în Răsărit. Aceștia, după ce trec pe la Împăratul Irod, pleacă să i se închine lui Isus: „Și iată că steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde

era Pruncul”. (Matei 2:9).

S-a calculat că a fost vorba de o conjuncție a lui Jupiter cu Saturn, în Zodia Peștilor, ceea ce a dus la apariția unei stele deosebite, de o strălucire extraordinară, dar, această ipoteză nu poate explica cum a mers steaua înaintea lor, până s-a oprit deasupra locului unde era Isus.

Părerea mea este alta: doar slava în care era Dumnezeu putea să-i călăuzească pe magi, așa cum a făcut-o 40 de ani cu poporul Său mare din pustiu.

O dovadă clară a faptului că Isus era reprezentantul acestei lumi paralele, este schimbarea Sa la față:

„Isus a luat cu el pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, și S-a suit pe munte să se roage. Pe când se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea I s-a făcut albă strălucitoare. Și iată că stăteau de vorbă cu El doi bărbați: erau Moise și Ilie, care se arătaseră în slavă, și vorbeau despre sfârșitul Lui, pe care avea să-l aibă la Ierusalim... Pe când vorbea el astfel, a venit un nor, și i-a acoperit, umbra lui; ucenicii s-au înspăimântat când i-au văzut intrând în nor. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați”. (Luca 9:28–31, 34–35).

Pentru impresionarea ucenicilor, și întărirea convingerii lor că Isus este Fiul lui Dumnezeu, a avut loc acest eveniment. Schimbarea la Față a lui isus, făcută, subliniez, în apropierea Slavei, se

putea realiza prin trimiterea din acestea a unor fascicule luminoase care să-l înconjoare, creându-i aceste haine strălucitoare. Slava și norul, reamintesc, reprezentau: masa în sine (slava), stratul de protecție contra radiațiilor emise de slavă (norul).

Împreună cu Dumnezeu, în Slavă, erau și alte două persoane descrise în Vechiul Testament: Moise și Ilie. Pentru Ilie, prezența lui în această lume paralelă este mai ușor de explicat deoarece, așa cum am văzut, el, asemănător lui Enoh, a fost „răpit" la cer într-un „car de foc".

În ceea ce-l privește pe Moise, acesta a murit și, „Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor" (Deuteronom 34–6).

Părerea mea este că, după moartea sa, trupul lui Moise a fost „ridicat" la cer, unde a fost readus la viață, putând astfel să apară în Slavă împreună cu Dumnezeu și Ilie. Mă bazez în această afirmație pe câteva paragrafe din Biblie și cărțile apocrife, care odată erau studiate împreună cu Biblia, dar, din motive care țin de modul îngust al unor confesiuni religioase de a vedea lucrurile, au fost excluse. Astfel:

„În Deuteronom cap. 34–6 scrie „Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi".

În epistola lui Iuda, versetul 9 scrie: „Arhanghelul Mihail, când se împotrivea diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de

ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre”.

Cartea apocrifă al cărei titlu este „Înălțarea lui Moise”, conține profeții atribuite lui Moise, când era pe moarte, profeții, pe care el le-ar fi încredințat lui Iosua.

Cenzurarea acestor cărți nu a făcut un serviciu lui Dumnezeu. Cred mai degrabă că, autorii acestor fapte urmăreau altceva – ținerea oamenilor în întuneric pentru ca, în numele afirmației inventate de ei „crede și nu cerceta”, să poată obține cât mai multe avantaje materiale.

O dovadă că în vechime aceste cărți erau la loc de cinste, și erau citite împreună cu celelalte aparținând Vechiul Testament, este că, același Iuda se referă la Enoh: „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor...” (Iuda v. 14–15).

Revenind la Isus, vreau să citez două dintre afirmațiile sale, din care reiese siguranța pe care o avea, legată de apartenența Sa și la o altă lume, convingere, în care un rol capital l-a avut contactul cu Slava lui Dumnezeu, Ilie, Moise. Astfel, le va spune iudeilor: „voi sunteți de jos, le-a zis El Eu sunt de sus, voi sunteți din lumea aceasta Eu nu sunt din lumea aceasta”. (Ioan 8:23).

Înaintea lui Pilat, Isus afirmă următoarele: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă

ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici”. (Ioan 18:36).

Învierea și Înălțarea lui Isus – rolul navei spațiale (slavei) în aceste evenimente

Așa cum am văzut, Isus, după schimbarea la față va discuta cu Ilie și Moise despre sfârșitul Lui de la Ierusalim.

Isus știa că trebuie să moară, pentru ca, ulterior, prin răspândirea credinței în El, ca Fiu al Dumnezeului cel adevărat să poată fi spulberate orice alte forme aberante de închinare la zeități inexistente. Știa de asemenea că va învia. Să analizăm acest eveniment: „La sfârșitul zilei Sabatului, când începea să se lumineze, înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul. Și iată, s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a șezut pe ea. Înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți. Dar îngerul a luat cuvântul, și a zis femeilor: „Nu vă temeți, căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul: și duceți-vă de spuneți

ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta”. (Matei 28:1–7).

În acest fragment, întâlnim o descriere clară a acestei nave, care era albă ca zăpada și avea o luminozitate deosebită, „ca fulgerul”.

Aterizarea sa este însoțită de următoarele fenomene: cutremur de pământ, prăvălirea pietrei de pe mormânt și paralizarea străjerilor care „au rămas ca morți”.

Câteva cuvinte despre paralizarea străjerilor. Brazilianul Onilson Patero, care a întâlnit un OZN declara: „Bineînțeles că voiam să fug, dar nu puteam mișca picioarele. Parcă erau împiedicate de un lasso electric”.

Tot împiedicați, izbiți, țintuiți, s-au simțit și unii din locuitorii satului englez Warminster de lângă Haytesbury, din Anglia, când un grup de OZN-uri au staționat pe cer, în apropierea satului lor. Astfel, maiorul William Hill care se întorcea de la parada armatei, și a cărui mașină s-a oprit brusc, declara, după dispariția navelor: „Am putut să mă mișc, și când am făcut contact motorul a pornit imediat”.

Cred că în acest „înger” cu care ne-am întâlnit de nenumărate ori era Însuși Dumnezeu care-L va duce pe Isus în Galilea, unde se va arăta ucenicilor.

Pentru a masca acest eveniment deosebit, preoții

vor mitui pe străjeri învățându-i să spună că: „ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și l-au furat”… Ostașii au luat banii, și au făcut cum i-au învățat, și s-a răspândit zvonul acesta printre Iudei până în ziua de astăzi”. (Matei 28:13, 15).

Mă întreb un lucru: cum a fost posibil ca ucenicii lui Isus, care, în noaptea prinderii Sale L-au abandonat, Petru, lepădându-se de El, să aibă după câteva zile prilejul de a înfrunta străjile romane și forța de a deplasa această piatră deosebit de mare, pe care a șezut „îngerul”. E imposibil deci, ca o piatră pe care stă o navă spațială, chiar dacă era un aparat individual de zbor, deci cu dimensiuni mai mici, să poată fi deplasată de niște ființe fricoase, hăituite de romani, oameni înfrânți psihic de faptul că Învățătorul lor în care și-au pus încrederea, a fost răstignit, și toate acestea în fața unor străjeri romani extrem de bine înarmați.

Mai mult. Cum ar fi putut să se instaleze credința în Învierea lui Isus, dacă ucenicii ar fi furat un mort? S-a vehiculat ipoteza morții aparente, care se referă la faptul că Isus nu ar fi murit pe cruce și și-ar fi revenit în mormânt. E imposibil.

O ființă chinuită atâta timp, supusă durerilor cumplite ale răstignirii nu putea deplasa piatra de la mormânt și să se strecoare neobservată printre gărzile romane. Mai mult, nu ar fi putut da

ucenicilor convingerea că El este biruitorul morții.

În concluzie, se poate afirma că, același Dumnezeu care a urmărit îndeaproape evoluția poporului lui Israel, Dumnezeul lui Avraam, Isaac, Iacov este Cel care S-a ocupat de soarta Fiului Său, coborând în „înger” și luându-L la bordul navei, unde, asemănător lui Moise a fost readus la viață. Acest episod al Învierii, cuprinde și alte aspecte, care pot apare drept neconcordante. Astfel, Ev. După Marcu afirmă: „Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel șezând la dreapta, îmbrăcat într-un veșmânt alb”. (Marcu 16:5) Sau Evanghelia după Luca: „Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare”. (Luca 24:4).

Relatarea lui Ioan este: „Și au văzut doi îngeri în alb, șezând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare”. (Ioan 20:12).

Aceste relatări par a se completa și anume: după ce a fost văzut îngerul (nava) prăvălind piatra de la mormânt, ocupanții acesteia, bărbați îmbrăcați în haine strălucitoare, l-au luat pe Isus la bordul acesteia, ei așteptând apoi, sosirea ucenicilor pentru a le comunica vestea învierii.

În cazul femeilor, din relatarea lui Matei, care au văzut și aterizarea îngerului și apoi au fost duse în mormânt, care era gol, explicația ar fi după mine următoarea: după ce au văzut prăvălirea pietrei de pe mormânt, „străjerii, au rămas ca niște morți”. Cred că nu numai ei, ci și cele două femei, care n-

au putut astfel vedea momentul în care Isus a fost dus în navă. După transportul Acestuia, femeile au fost trezite dintr-o posibilă stare de transă, indusă de ocupanții navei, și conduse la mormântul gol.

În interiorul mormântului, au fost găsite de către ucenici, fâșiile de pânză în care a fost învelit corpul lui Isus. Această pânză reprezintă ceea ce se cunoaște astăzi sub numele de „giulgiul de la Torino”. Fotografiată la sfârșitul sec. 19, imaginea s-a dovedit a fi un negativ. Pozitivul prezenta infinit mai multe detalii.

Fără idei preconcepute savanții secolului 20 au afirmat că imaginea poate fi „orice” dar nu pictură.

La o analiză pe computer s-a stabilit că imaginea imprimată este bidimensională, deci imprimată și în punctele care n-au avut contact cu pânza. Aparatele optice moderne disting toate detaliile de la trăsăturile chipului până la umbrele rănilor de la picioare. Fizicienii și chimiștii au conchis că imprimarea imaginii în moleculele materiilor țesăturii nu s-a putut realiza decât printr-o deflagrație atomică. Corpul „mort” a emis o căldură, (280 gr. C) sau o lumină puternică, ceea ce a produs pârlirea, producându-se un transfer de imagine.

Aceste explicații ar putea fi foarte aproape de adevăr, deoarece am văzut că, și în momentul schimbării la față, hainele lui Isus erau foarte strălucitoare. Și în această situație, este posibil, ca

persoanele care au intrat să ridice corpul lui Isus din mormânt, înainte de a-l duce la navă, să-l fi „fotografiat” cu o tehnică de ei știută, făcând astfel ca imaginea să se întipărească pe giulgiu.

Astfel, în momentul în care Isus va reveni pe Pământ, imaginea Sa va putea fi confruntată cu cea de pe giulgiu, în acest fel cei ce L-au respins, putând să vadă că este vorba de una și aceeași persoană.

După învierea Sa, Isus va avea capacitatea de a se materializa și dematerializa, care, am văzut că este o caracteristică a locuitorilor aceste; lumi paralele. Să urmărim câteva exemple:

Isus se arată la doi ucenici, „ai căror ochi erau împiedicați să-L cunoască” (din nou ochii minții), vorbește cu ei, le tălmăcește Scripturile care vorbeau de moartea și învierea Sa, după care S-a făcut nevăzut dinaintea lor”. (Luca cap. 24).

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor, și le-a zis: „Pace vouă”... După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc și le-a zis „Pace vouă” (Ioan 20:19, 26).

Aceste apariții aveau drept scop întărirea credinței ucenicilor, în vederea misiunii pe care o aveau de îndeplinit, aceea de vestitori ai ideilor lui Isus.

Un eveniment deosebit, care avea să contribuie la întărirea convingerii acestuia că Isus este Fiul lui Dumnezeu, este cel al Înălțării lui Isus la ceruri: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor l-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când se suise El, iată că li s-au alăturat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați pe cer? Acest Isus, care s-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel, cum L-ați văzut mergând la cer”. (Faptele Apostolilor 1:9–11). Este limpede că Isus a intrat în nava în care era tatăl Său, în timp ce alți doi dintre locuitorii celeilalte lumi îi asigură pe ucenici de revenirea lui Isus, „în același fel”.

Implicarea locuitorilor de „dincolo” în răspândirea ideilor lui Isus

Înainte de a vedea ce au vrut cei doi bărbați să spună prin aceea că Isus va reveni, așa cum a fost văzut plecând în cer, voi da câteva exemple din Faptele Apostolilor, în care reprezentanții acestei lumi paralele se implică direct în răspândirea ideilor lui Isus.

Apostolii erau închiși, „dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și le-a zis: „Duceți-vă, stați în templu, și vestiți norodului toate cuvintele vieții acesteia”. (Fapte

Ap. 5:19–20).

„Dar Saul (viitorul apostol Pavel) sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot, și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, că dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinței, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim. Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ, și a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule, pentru te Mă prigonești?" „Cine ești Tu, Doamne?" a răspuns el. Și Domnul a zis: „Eu sunt Isus, Pe care-L prigonești". (Fapte Ap. 9:1–5).

Corneliu, sutaș roman care va deveni creștin afirmă: „Acum patru zile, chiar în clipa aceasta, mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea; și iată că a stătut înaintea mea un om eu o haină strălucitoare". (Fapte Ap. 10:30).

Petru era închis: „Și iată, un înger al Domnului a stătut lângă el pe neașteptate, și o lumină a strălucit în temniță. Îngerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: „Scoală-te, iute". Lanțurile i-au căzut jos de pe mâini". (Fapte Ap. 12:7).

„Un înger al Dumnezeului, al căruia sunt eu, și căruia îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte și mi-a zis: „Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea Cezarului". (Fapte Ap. 27:23–24).

Prezentând o concluzie a studiului efectuat până în acest punct, se poate afirma că: Dumnezeu și

ceilalți îngeri reprezintă o civilizație extrem de avansată care a urmărit dezvoltarea societății omenești pe tot parcursul istoriei ei.

Ioan a urmărit evenimentele descrise în apocalipsa, pe un ecran tv

Ultima persoană din Biblie care a avut contacte cu reprezentanții acestei lumi paralele este Ioan. Acestea sunt descrise în Apocalipsă. Ioan, asemănător lui Enoh și Ezechiel afirmă următoarele: „Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere... Împrejurul Scaunului de domnie stau făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintâi făptură vie seamănă cu un leu, o a doua seamănă cu un vițel, a treia are fața ca a unui om, și a patra seamănă cu un vultur care zboară. Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur-împrejur” (Apocalipsa 4:2–3, 6–8).

Aceasta este ceva extraordinar. Ajuns în această lume paralelă, Ioan face o descriere a Slavei, identică cu aceea făcută de Ezechiel, pe pământ cu aproximativ 600 de ani înainte. Astfel el vede: scaunul pe care stătea Cineva, și pe cei 4 heruvimi,

cu cele 4 fețe ale lor și cele 6 aripi.

Ioan observă că, în fața acestui scaun de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul (Apocalipsa 4:6). Eu cred că, această „mare de sticlă”, pe care a văzut multe evenimente pe care le va descrie în Apocalipsă, este un imens ecran T.V. Să vă dau un exemplu:

„Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete: pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă Fiara, pe care ara văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură de leu... Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată”. (Apocalipsa 13:1–3).

Despre această fiară, se spune că: „i s-a dat să facă război cu sfinții, și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam”. (Apocalipsa 13:7).

În cap. 17 versetul 3, Ioan afirmă că a văzut o femeie șezând pe o fiară, de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, care avea șapte capete și zece coarne.

În același capitol, versetul 9 este scris: „Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia”; iar în versetul 18: „femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului”.

Din aceste două versete, reiese clar că este vorba de Roma, „cetatea celor 7 coline”, care, în acea perioadă, conducea lumea.

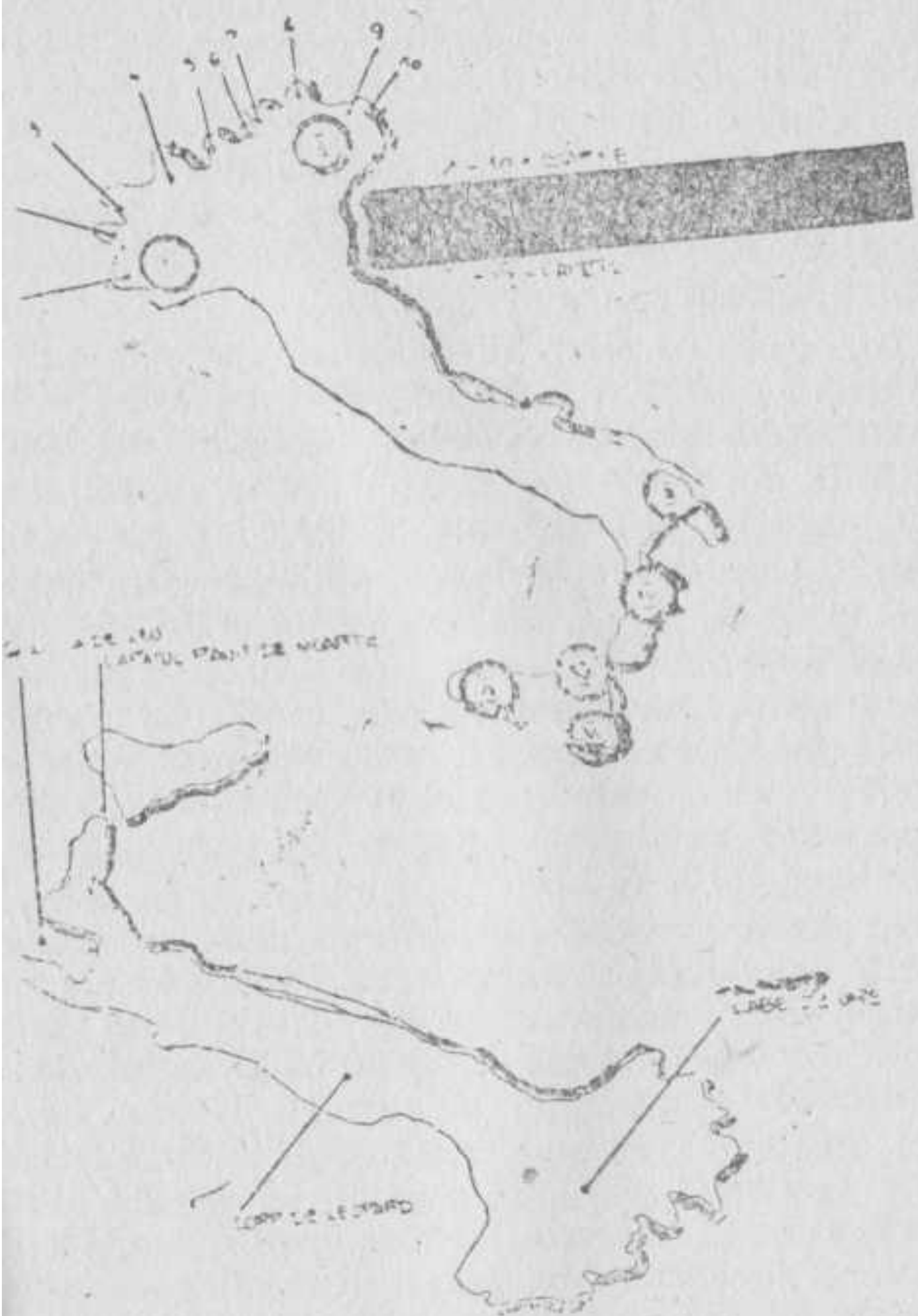

Figura 3
Ioan a văzut evenimentele descrise în Apocalipsă pe un ecran TV

Dar, această femeie era așezată pe o fiară, iar eu am lansat ipoteza că marea (de sticlă) pe care o vedea Ioan era un ecran T.V.

Pentru aceasta, să analizăm în două poziții harta Italiei, unde apar detaliile menționate. (Figura 3) Deci, lui Ioan, pe acest ecran TV din fața Slavei, i-a fost proiectată imaginea Italiei care, într-adevăr, în secolele următoare va declara sub o formă sau alta război sfinților.

Este de presupus, în cazul în care acceptăm ipoteza acestui ecran mare T.V. Că multe din descrierile prezentate de Ioan în Apocalipsă au fost văzute pe acest aparat. Să mai analizăm câteva:

„Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului, și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și Soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii". (Apocalipsă 9:1–2).

Cred că este o imagine cât se poate de asemănătoare eu cele pe care le-am văzut în Kuweit – puțuri petroliere incendiate.

„Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpiile pământiului... lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau din aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca de femei, și dinții erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca

niște platoșe de fier.

Și vuietul, pe care-i făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă în luptă. Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau". (Apocalipsă 9:3, 7, 10).

S-ar putea ca aceste lăcuste cu cozi, cu bolduri, în care era toată puterea lor și vuietul făcut să sugereze imaginea unor avioane aflate în plină misiune de luptă, ce-și lansează încărcătura de la nivelul cozii.

Altă imagine, care sugerează o posibilă descriere a unor tancuri: „, Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții; aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei. Și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă". (Apocalipsă 9:17).

Un ultim exemplu de imagine văzută de Ioan pe „marea de sticlă": „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe marea de sticlă, cu foc, alăturate lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitori fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei". (Apocalips 15:2).

Semnele premergătoare revenirii lui Isus

Înainte de a expune scopul acestei civilizații paralele, să rezumăm evenimentele expuse până în prezent.

După crearea oamenilor de către Dumnezeu,

sub acțiunea unor forțe ale răului, pe care le-am văzut în Cartea lui Enoh, s-au împrăștiat în lume niște norme de conduită care n-aveau nimic comun cu rațiunea lui Dumnezeu, și au apărut ființe monstruoase din încrucișarea îngerilor cu fiicele oamenilor.

De uriași s-a putut scăpa prin potop, iar îngerii au fost închiși în Adânc, în Shambhala. Dar, amintirile membrilor familiei lui Noe, care au trebuit să supraviețuiască potopului pentru perpetuarea speciei umane, nu puteau dispare. Drept dovadă, amintirea unor eroi civilizatori, veniți din ceruri, religii care, de asemenea, au și multe practici pline de cruzime.

Urmărindu-se ideea instaurării credinței într-un Dumnezeu adevărat, reprezentanții acestei lumi paralele, au ales inițial un popor – poporul evreu – căruia i s-au descoperit, cerându-i în schimb să lupte împotriva idolatriei. În același timp, prin profeții Săi, s-a anunțat venirea lui Mesia care, prin Moartea și Învierea Sa urmărea să întărească imaginea acestui Dumnezeu adevărat. Dar, lucrurile nu se opresc aici. Scopul lui Dumnezeu este altul. În cartea lui Ezechiel este enunțat chiar de Dumnezeu: „Am auzit pe cineva vorbindu-mi din casă și un om stătea lângă mine. El mi-a zis: „Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde vor pune talpa picioarele Mele; aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel”. (Ezechiel 43:6–7). Să mai urmărim două exemple,

înainte de a trage o concluzie: „Îmi voi arăta slava între neamuri, și toate neamurile vor vedea judecățile pe care le voi face, și pedepsele cu care îi va lovi mâna mea”. (Ezechiel 39:21).

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă” (Matei 24:30).

Scopul lui Dumnezeu este deci, de a instaura pe Pământ Împărăția veșnică, pe care o va da Fiului Său, Isus Cristos, despre care, am văzut că va reveni pe „norii cerului și cu o mare slavă”.

Despre acest eveniment, se spune că va fi în toiul unui mare război, sosirea lui Dumnezeu și a lui Isus cu slava și norii cerului urmând a-i pune capăt. Să vedem ce spune Biblia despre acest război, și despre revenirea lui Isus.

Înainte de aceasta să urmărim afirmațiile lui Isus legate de revenirea Sa: „El a șezut pe muntele Măslinilor:

„Și ucenicii lui au venit la El, la o parte și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia? Drept răspuns, Isus le-a zis: Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Pentru că vor veni mulți în numele Meu, și vor zice: „Eu sunt Hristosul!” și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie; vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un

neam se va scula împotriva altui neam (aproape toată lumea a fost cuprinsă de acest val de mișcări separatiste – n.a.), și o împărăție împotriva altei împărății, și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor ceda, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul". (Matei 24:31–4).

Cred că, în această perioadă pe care o trăim, parcă mai mult ca niciodată se împlinesc semnele prevestite de Isus: prooroci mincinoși – lumea este plină de aceste persoane care, în numele unor religii de ei inventate urmăresc doar realizarea scopurilor lor personale, profitând de naivitatea oamenilor. Războaiele, revoluțiile sociale de eliberare – asupra lor se face o distincție clară „o împărăție contra altei împărății" și un „neam contra altui neam"; cutremurele, foametea, care cuprinde din ce în ce mai multe zone ale globului, ciumi, să ne gândim de exemplu doar la SIDA, sunt semne care se împlinesc sub ochii noștri. De

asemenea, și vestirea Evangheliei, a învățăturilor lui Isus, a fost făcută aproape în toată lumea.

Legat de acest eveniment, Isus spune: „Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, chiar la uși". (Matei 24:33).

El vorbește de un necaz mare, care este acel război devastator, despre care am amintit, război care va fi oprit de reprezentanții acestei lumi paralele, ei venind cu navele lor numite „slava" și „norii" cerului: „Pentru că atunci va fi necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa, dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate... Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului, venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă". (Matei 24:21–22, 30).

După descrierea acestor evenimente Isus face o afirmație deosebit de importantă: „Adevărat, adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri". (Matei 24:34), altfel spus, revenirea Sa cu slava și norii cerului se va produce în perioada neamurilor care vor vedea împlinindu-se aceste semne.

Rolul jucat de S.U.A. și Piața Comună în evenimentele politice actuale a fost vestit cu mii de ani în urma

Pe lângă evenimentele descrise de Isus, evenimente care ar trebui să se producă înaintea izbucnirii acestui război, Biblia vorbește de o serie de personaje politice sau religioase, precum și de grupări de state, care vor apare pe scena istoriei, anterior acestui conflict.

Astfel, în numeroase locuri din Biblie este folosit termenul „Anticrist”, care reprezintă orice sistem politic sau religios care va căuta să guverneze lumea fără sprijinul lui Dumnezeu.

Pentru început, mă voi ocupa de Anticristul Politic și de asociația de state pe care acesta o va conduce, urmărind ca ulterior să mă opresc asupra, Anticristului Religios.

O mai bună înțelegere a acestor evenimente cred că va fi posibilă după analiza următoarelor versete, comunicate profetului Daniel de „omul Gavril, care a venit repede în zbor iute” (Daniel 9:21): „Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii vecinice, până la pecetluirea vedeniei și proorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților.

Să știi dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șașe-zeci și două de

săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtoare. După aceste șase-zeci și două săptămâni, unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și Sfântul Locaș”. (Daniel 9:24–26).

Această perioadă de 70 săptămâni de ani, ar reprezenta un total de 490 ani. Ea se împarte în trei faze:

1. O primă fază de 7 săptămâni, 49 de ani, timp în care a fost reconstruit Ierusalimul. Această parte a proorociei este descrisă în cărțile Neemia și Ezra din Vechiul Testament și s-a petrecut în jurul anului 450–400 î.e.n.

2. A doua fază, care urmează imediat după prima numără 62 de săptămâni, sau 434 de ani. La sfârșitul acestei perioade, Mesia avea să fie omorât și să învieze, „unsul va fi stârpit și nu va avea nimic”.

Cele două etape care însumează 438 de ani ne aduc la sfârșitul vieții pe pământ a lui Isus Cristos (aproximativ 450 î.e.n. 30–33 e.n. Când a avut loc răstignirea).

Între săptămânile 69 și 70 se introduce o perioadă determinată. Cât despre poporul evreu, el a fost dus în robie de romani care au nimicit Ierusalimul în anul 70 după Cristos, „poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și Sfântul locaș”.

3. A treia fază cuprinde o săptămână, adică 7 ani

și se referă la întregul pământ, în această perioadă având loc războiul despre care am vorbit, război care, se afirmă că va începe la mijlocul acestei perioade: Aceasta este săptămână premergătoare „Marelui Contact”, adică a reîntâlniri cu Isus, care a spus: „toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe NORII cerului cu putere și cu o mare SLAVA”. (Matei 24; 3).

Despre această săptămână (7 ani) sunt scrise următoarele: „El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești, va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât”. (Daniel 9:27).

Pentru a înțelege cine este acest „El” (Anticristul Politic) voi analiza o serie de versete:

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara”. (Apocalipsa 17:12).

Am văzut anterior că Fiara este Italia. Despre această Fiară sunt scrise următoarele:

„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur”. (Apocalipsa 13:11).

Cele 2 coame reprezintă tocmai cele două sisteme, (politic și religios) care vor avea o putere deosebită pe Pământ, înaintea războiului.

„Fiara pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea

are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pieire. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni”. (Apocalipsă 17:8).

„Fiara era, nu mai este și va veni” – se referă la reînvierea Imperiului Roman. De aceea, se presupune că popoarele care au suferit stăpânirea romană vor constitui viitorul imperiu.

Imperiul Roman de Apus s-a prăbușit în secolul al cincilea sub loviturile barbare, iar partea de Răsărit a durat până la anul 1453.

Reînvierea acestei împărății este un eveniment deosebit, deoarece nu a existat în istorie alt caz în care o împărăție, care după ce a dispărut, să revină pe scena istoriei cu o putere care întrece cu mult pe cealaltă.

Pe parcursul istoriei, au fost oameni care au încercat să reconstituie Imperiul Roman. Astfel, Charlemagne a încercat în anul 800 e.n., țările componente fiind: Franța, Germania, Italia, Țările de Jos, Belgia.

Napoleon a încercat să refacă Imperiul Roman dar fără succes, ca și Hitler de altfel, care spunea că cel de al treilea Reich va dura o mie de ani.

Nu va fi vorba de un Imperiu Roman reconstruit în sens geografic, ci de țări care sunt depozitare ale culturii și tradiției Romei.

Această unire s-a produs în secolul nostru, când s-a înființat Piața Comună, formată din 10 țări

(considerând Belgia, Olanda, Luxemburg împreună – Benelux). Conducătorii acestor state sunt „cei 10 Împăraţi care n-au primit încă împărăţia”.

Acesta este primul corn, cornul politic al Fiarei, cel de al doilea, fiind cornul religios, ştiut fiind faptul că tot la Roma este sediul Bisericii Catolice (Inchiziţia). Fiara aceasta cu două coarne, ca ale unui miel, cum afirmă Ioan, ar simboliza bunele intenţii enunţate de conducătorii politici şi religioşi; dar, de fapt, ea „vorbea ca un balaur”. Cine era balaurul? Ne-o spune tot Ioan: „şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul lui Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui”. (Apocalipsa 12:9). Aceştia sunt îngerii descrişi de Enoh care n-au mai fost primiţi în cealaltă lume, după ce au răspândit toate relele pe pământ. Din „Adânc”, (Shambhala) ei pot influenţa telepatic, făcând să li se închine, pe „toţi locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieţii”. (Apocalipsa 17:8).

Pentru a înţelege cine este Anticristul Politic, voi expune relatarea făcută da Dumnezeu, prin Daniel, care o completează pe aceea a lui Ioan: „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne (la cele zece), şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor. Şi cornul acesta avea nişte ochi de om şi o gură care vorbea cu trufie”. (Daniel 7:8).

Reînvierea Imperiului Roman sub forma Pieței Comune se referă și la alte popoare care au suferit stăpânirea romană. De aceea, acest al unsprezecelea corn, care va avea o putere deosebită poate să aparțină și unui popor de limba engleză sau latină din lumea întreagă, cu atât mai mult, cu cât Biblia spune că „se va deosebi de înaintașii lui”. (Daniel 7:24). Tot Daniel spune că acest „corn” s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată (Israel). (Daniel 8:9).

În situația politică actuală, este evident că acest „corn” atât de influent, este reprezentat de S.U.A.

Despre cei 10 împărați, am văzut că vor primi putere vreme de „un ceas”. Pentru a afla ce ar reprezenta acest „ceas” voi face următorul caicul, ținând cont de ceea ce spune Biblia: „Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8).

Înainte de a face calculul țin să spun că data precisă a „Marelui Contact” nu se cunoaște, nefiind menționată în Biblie: „despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24:36).

De aceea, nu voi face greșeala acelora care, pe parcursul secolelor, au avansat date „precise” referitoare la ziua și chiar ora întoarcerii lui Isus. Există însă în Biblie o serie de date, care, corelate cu evenimentele politice și religioase ce au loc în lume, permit efectuarea unor calcule

aproximative.
Astfel valoarea acestui „ceas” ar fi următoarea:

1 zi (24 ceasuri) ... 1.000 de ani.
1 ceas ... x
x = 41 ani și 6 luni

Piața Comună s-a constituit printr-un tratat internațional ce a fost semnat la Roma în martie 1957. Dacă vom adăuga cei 41 ani și 6 luni la data constituirii Pieței Comune vom ajunge în anul 1998, luna septembrie, dată la care această instituție și-ar putea înceta activitatea. Aceasta nu s-ar putea întâmpla, după părerea mea, decât în cazul revenirii lui Isus, când s-ar produce o restructurare a tuturor sistemelor politice.

Subliniez că evenimentele din timpul celor 70 de săptămâni au fost comunicate lui Daniel de „omul Gavril care a venit repede, în zbor iute”. (Daniel 9:21).

Revenind deci la acest „El” – Anticristul Politic, care reprezintă al unsprezecelea corn, am văzut că în această ultimă săptămână (7 ani) va face „un legământ trainic cu mulți” – cred că este vorba de numeroase tratate de pace, printre care și cel pentru Orientul Mijlociu.

Referitor la „încetarea jertfei și a darului de mâncare” (Daniel 9:27), doresc să fac următoarea precizare: foarte mulți cercetători ai profețiilor biblice cred că la începutul acestei perioade de 7

ani (ipoteza lor o voi analiza ulterior mai pe larg) evreii își vor reconstrui Templul, după care Anticristul Politic îi va împiedica să-și sărbătorească cultul și le va pângări altarele și jertfele.

Eu cred că, „încetarea jertfei și a darului de mâncare” ar putea reprezenta încetarea ajutoarelor acordate de S.U.A. Israelului în eventualitatea în care acesta ar împiedica procesul de pace în Orientul Mijlociu.

Războiul ar putea începe deci, la jumătatea acestei săptămâni când „va veni unul care pustiește”. Cred că aici este o referire clară la atacarea Israelului de o coaliție militară pe care o vom analiza curând.

De asemenea, această „urâciune” a pustiirii în locul sfânt (Matei 24:15) ar putea simboliza și deschiderea ambasadei U.R.S.S. În Israel, ce a avut loc în 1991, deoarece, așa cum vom vedea în continuare coaliția contra evreilor va fi condusă de unele popoare ale U.R.S.S. Sau poate chiar de U.R.S.S, în cazul în care datorită instabilității politice și dezastrului economic un guvern militar va lua puterea.

Problema importantă este când ar fi începutul acestei ultime săptămâni. Conform acestor calcule, repet, relative, debutul ei îl consider a fi în anul 1989, an în care s-au prăbușit în serie regimurile comuniste din Europa.

Dacă acceptăm deci debutul acestor 7 ani în

1989, după prăbușirea guvernelor comuniste, atunci cei 3 ani și 6 luni se vor împlini în prima jumătate a anului 1993, perioadă în care s-ar produce o agravare a situației politice actuale, și degenerarea ei într-un război mondial.

La sfârșitul acestei săptămâni, deci, după 3 ani și 6 luni de război, se va produce, „Marele contact”; revenirea lui Isus cu SLAVA și NORII cerului.

Acest eveniment ar putea avea loc în a doua jumătate a anului 1996. Conform datelor stabilite de cercetători, Isus s-a născut în anul 749 de la fondarea Romei, adică anul 5 î.e.n., deci, în anul 1996 s-ar împlini 2000 de ani de la nașterea Lui, acesta putând fi de fapt mult discutatul „an 2000”; în care de fapt nu va fi un sfârșit al Pământului, ci un nou început, de astă dată alături de reprezentanții unei alte lumi care, dintotdeauna ne-au dorit binele.

Majoritatea celor care cercetează profețiile expun o variantă oarecum diferită de aceea pe care am tratat-o până în prezent și anume:

– Ultima perioadă de 7 ani va începe prin semnarea unui pact, între Israel și S.U.A. (Anticristul Politic) care va căuta cu orice preț să impună pacea în Orientul Mijlociu.

– Evreii își vor reconstrui Templul pe muntele Moria, lângă Moscheea lui Omar, și-și vor restabili cultul tradițional.

– La mijlocul acestei perioade, deci după 3 ani și jumătate, Anticristul Politic (printr-un

reprezentant al său) va merge în templul reclădit și se va declara Dumnezeu, după care va începe ultima perioadă de 3 ani și jumătate în care va fi războiul.

Faptul că există și această posibilitate este o dovadă în plus că, despre ceasul acela și ora aceea nu știe nimeni în afară de Dumnezeu.

Altceva este însă important și anume: chiar dacă evenimentele vor evolua după acest al doilea scenariu, nu este vorba decât de o deplasare a lor în timp cu doar 3 ani și jumătate (din 1989 – începutul săptămânii, în 1993, deoarece în acest an este posibil să fie semnat Tratatul de pace pentru Orientul Mijlociu).

Cred totuși, că ne aflăm la mijlocul perioadei de șapte ani, și aceasta din următoarele motive:

1. Existența celor 10 țări care formează Piața Comună, ori în trei ani și jumătate de acum încolo, numărul lor ar crește, aceasta având loc în eventualitatea unei stabilități politice mondiale care nu se întrezărește.

2. Nu Anticristul Politic (S.U.A.), ci Cel Religios, se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dar nu la Ierusalim, ci, la Vatican: „se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesalonicieni 2:4). Nu este exclusă o vizită a Papei la Ierusalim, unde la mormântul lui Isus va fi privit drept Dumnezeu.

3. Semnarea tratatului de pace pentru Orientul Mijlociu în 1993, după care acest acord (dacă se

va semna) va fi rapid încălcat.

Spun aceasta deoarece:

a. Alegerile din Israel au fost câştigate de cei care doresc cedarea unor teritorii în schimbul realizării păcii.

b. După realizarea păcii nu e exclusă în Israel o puternică mişcare naţionalistă care să anuleze acest acord.

De asemenea, trebuie avut în vedere că şi partea arabă, participantă la negocieri este reprezentată de „moderaţi”, deoarece „durii” nu participă. Unul dintre aceştia, Iranul, a declarat că „Israelul este o tumoră care trebuie extirpată”. În acest context, trebuie luată în calcul şi puternica mişcare fundamentalistă islamică, susţinută şi de ţări ale fostei sau viitoarei U.R.S.S.

c. Afirmaţiile Bibliei, referitoare la acest acord, care va fi rapid spulberat arătând că, „Domnul răstoarnă sfaturile neamurilor şi zădărniceşte planurile popoarelor”. (Ps. 33:10).

„De aceea ascultaţi Cuvântul Domnului, batjocoritorilor, care stăpâniţi peste poporul acesta din Ierusalim! Pentru că ziceţi: „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuinţa morţilor, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul şi ca adăpost minciuna!”… Aşa că legământul vostru cu moartea va fi nimicit, şi învoiala voastră cu locuinţa morţilor nu va dăinui. Când va trece urgia apelor năvălitoare, veţi fi striviţi de ea”. (Isaia 28:15, 18).

Pavel, referindu-se la revenirea lui Isus, dă un indiciu foarte important:

„Ziua Domnului va veni ca un hoț, noaptea. Când vor zice: „Pace și liniște” atunci o prăpădenie neașteptată, va veni peste ei”. (1 Tesalonicieni 5:3).

4. Instabilitatea politică existentă în lume, care, nu cred că va mai aștepta 3 ani și jumătate până la degenerarea într-un conflict de proporții.

5. Problema Templului de la Ierusalim, pe care o voi analiza în continuare.

Bucureștiul – al doilea Ierusalim

Problema Templului. Locul unde acesta ar trebui reconstruit este, așa cum am spus, muntele Moria. Acolo au fost construite și cele precedente: primul de către Solomon în urmă cu 3000 de ani, al doilea, acum 2400 de ani de către exilații reîntorși din Babilon. Acest ultim Templu a fost în întregime restaurat, mai târziu, de către Irod cel Mare, în intenția de a câștigă simpatia evreilor. Templul a fost complet distrus de Titus în anul 70 e.n.

Există însă un obstacol major, care ar putea împiedica construcția celui de al treilea Templu. Acolo este, așa cum am amintit, Moscheea lui Omar, al doilea loc sfânt al religiei islamice. Se crede că este construit chiar în mijlocul amplasamentului vechiului Templu.

Oricum, în condițiile „simpatiei” dintre evrei și arabi nu-mi pot imagina ce tratat de pace (dacă va

fi semnat) ar putea fi atât de puternic încât să admită existența celor două edificii de cult.

Pe lângă acestea, dacă Israelul va fi teatrul de desfășurare al acestui război, ar fi o inutilitate din partea reprezentanților acestei civilizații care ne supraveghează, încuviințarea unei astfel de acțiuni. S-ar putea ca acest templu să existe deja, dar în altă parte a lumii.

Să analizăm pentru început, descrierea prezentată în cartea profetului Ezechiel, și apoi să vedem, dacă nu cumva există deja o construcție asemănătoare pe Pământ.

„Iată-i măsurile: înspre miazănoapte patru mii cinci sute de coți, înspre miazăzi patru mii cinci sute, înspre răsărit patru mii cinci sute, înspre apus patru mii cinci sute”. (Ezechiel 48:16).

Este vorba deci, de o clădire pătrată cu latura de 2700 m (1 cot = 0,60 m). În Biblie unele valori sunt de 10 ori mai mari. Deci ar fi vorba de 270 m.

„Zidul cetății avea douăsprezece temelii”. (Apocalipsa 21:14).

„Și iată că ieșea apă de subt pragul casei, dinspre răsărit; căci fața casei era spre răsărit. Apa se pogora de subt partea dreaptă a casei”. (Ezechiel 47:1).

„Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se coboară în câmpie, și se varsă în mare”. (Ezechiel 47:8).

„Casa aceea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. (Isaia 56:7).

Pe Pământ este o construcție asemănătoare, care prezintă următoarele caracteristici:

– Are formă pătrată, cu latura de aproximativ 270 m.

– Are 12 porți, câte 6 de o parte și de cealaltă a intrării.

– Are fața orientată spre răsărit.

– Are în partea dreaptă o apă care, dacă mergem în fața clădirii pare a ieși de subt pragul casei, dinspre răsărit.

– Apa aceasta coboară în câmpie, vărsându-se în cele din urmă în mare.

– Această casă are un nume apropiat de cel prezis de Isaia. Este vorba de Casa Poporului din București, clădire căreia nu i s-a dat până în prezent nicio utilizare, și care s-ar părea că își așteaptă oaspeții.

Aceștia ar putea să guverneze lumea o perioadă de timp din acest loc, urmând ca, între timp, după vindecarea rănilor provocate de război în Israel, să realizeze (dacă va fi cazul) împreună cu poporul evreu, o construcție asemănătoare, la Ierusalim. (Figura 4).

Rolul papalității. Semnificația numărului „666”

În continuare, mă voi ocupa de prezentarea Anticristului Religios. Acesta va fi un conducător foarte puternic, care se va ridica pe Pământ înaintea revenirii lui Isus.

Corelând revenirea pe Pământ a lui Isus, cu existența acestui lider religios, Biblia spune: „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni (Isus) înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii (omul păcatului), fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu" sau de tot ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu". (1 Tesalonicieni 2:3–4).

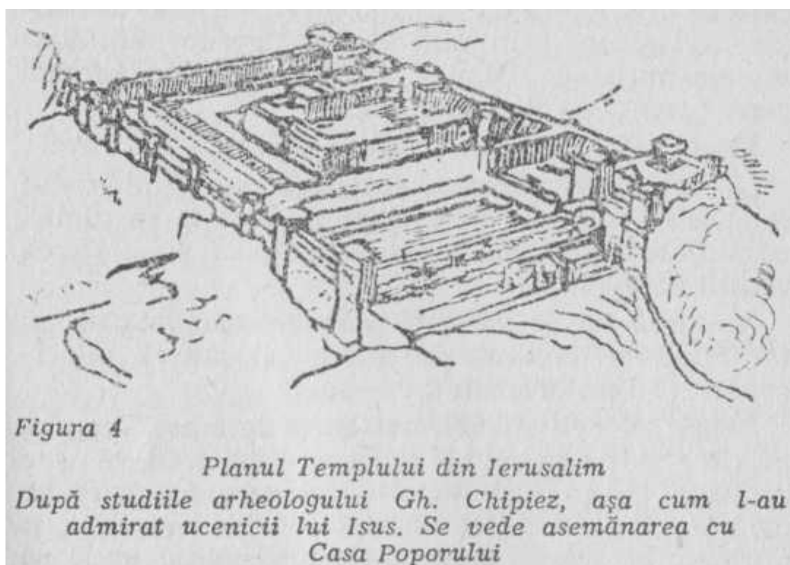

Figura 4

Planul Templului din Ierusalim

După studiile arheologului Gh. Chipiez, așa cum l-au admirat ucenicii lui Isus. Se vede asemănarea cu Casa Poporului

Așa cum am expus pe larg în lucrarea anterioară (Biblia și parapsihologia), minunile pot fi făcute prin cele două forțe spirituale „Duhul sfânt" și „duhul lumii", acesta din urmă aparținând îngerilor răzvrătiți conduși de Azazel descriși în

Cartea lui Enoh.

De aceea, Dumnezeu și Azazel (Satan) pot influența telepatic, prin „Duhul sfânt” sau „duhul lumii”, conform planurilor urmărite persoanele care se pun în slujba lor. Războiul spiritual declanșat în Univers prin răzvrătirea îngerilor lui Azazel s-a mutat pe Pământ, fiecare om fiind participant la acest conflict spiritual.

În acest fel, se poate înțelege afirmația lui Pavel:

„Și atunci se va arăta acel Nelegiuit (Anticristul religios – n.a.) pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase”. (2 Tesalonicieni 2:8–9).

Repet ceea ce am afirmat legat de acest Templu, în care stă Anticristul religios. Aici cred că este confuzia pe care au făcut-o cei care au mers pe ipoteza reconstrucției Templului la Ierusalim, și intrarea în acesta a Anticristului politic unde se va declara drept Dumnezeu, acest eveniment trebuind să aibă loc la mijlocul perioadei de 7 ani.

Nu e vorba de Anticristul Politic, ci de cel religios, iar sediul lui nu este în S.U.A., nu va fi în Ierusalim, ci a fost și este la Vatican.

Este vorba deci, despre Inchiziție, această bestială instituție care, pe parcursul anilor a masacrat numeroși oameni de știință în numele lui Isus, terfelindu-i astfel numele.

Voi prezenta două fragmente din Cartea lui Ernest Renan – Viața lui Isus în care exista o apreciere perfectă a crimelor comise de această instituție diabolică.

„În numele lui Isus, timp de secole, s-au chinuit și omorât gânditori tot atât de nobili ca și el. Astăzi încă, în țări care-și spun creștine, se dau pedepse pentru crime religioase. Isus nu este vinovat de aceste rătăciri. El nu putea prevedea că, cutare popor cu mintea rătăcită îl va concepe ca pe un înfricoșător Moloh, lacom de carne arsă… Timp de secole, episcopii au fost prinți și Papa a fost rege. Imperiul pretins al sufletelor s-a arătat în diferite rânduri ca o înfricoșătoare tiranie, întrebuințând ca să se mențină, tortura și rugul; dar va veni ziua în care deosebirea va da roadele ei, când domeniul celor sufletești va înceta să se mai numească „putere" pentru a se numi „libertate".

Pentru că oamenii de știință ai epocilor trecute găseau în Biblie multe explicații științifice la problemele care îi preocupau, erau arși pe rug, cu aceste cărți lângă ei. Acești diavoli cu chip de sfinți doreau ca lumea să nu afle adevărul despre Dumnezeu. De aceea au înlocuit citirea Bibliei, cu alte cărți de inspirație drăcească, și au pictat bisericile cu tot felul de animale, balauri, draci cu coarne, îngerași cu aripioare etc.

Despre puterea pe care o va avea această instituție e scris în Biblie, cu mult înainte de apariția ei: „I s-a dat să facă război cu sfinții și să-

i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam”. (Apocalipsa 13:7).

Tot în acest capitol, (Apocalipsă 13:12) se vorbește de faptul că locuitorii pământului se vor închina fiarei a cărei rană de moarte fusese vindecată. (Italia – n.a.).

Cred că este vorba de tendința actuală de expansiune a bisericii catolice care, prin reprezentanții săi ar dori unificarea tuturor religiilor sub conducerea ei. „Rana de moarte care a fost vindecată” – ar putea fi vorba și de faptul că, actualul lider al acestei instituții, Papa Ioan Paul al II-lea a avut o astfel de rană, atentatul din urmă cu câțiva ani, căruia i-a supraviețuit.

Să urmărim și alte descrieri făcute de Ioan referitoare la papalitate, descrieri care, repet, au fost văzute de el pe acel ecran TV… (fac parte din același capitol 13, în care vede harta Italiei).

„Ea a zis să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte”. (Apocalipsa 13:14–16).

Aici, Ioan vede inițial, pe ecranul TV, imaginea unui Papă, apoi asistă la câteva dintre dovezile de „iubire a aproapelui” furnizată de acesta și

manifestată prin folosirea torturii și rugului pentru cei ce nu se vor închina idolilor făcuți de ei din lemn și piatră. Ioan asistă și la momentul în care îi vede pe robii acestor papi, făcându-și crucea, „semnul pe mână sau pe frunte”.

Așa cum vom vedea mai departe, Isus dorea o închinare în duh și adevăr, o închinare a inimii (a spiritului) nu o închinare de fațadă, care folosește și un semn pe care, dacă Acesta ar fi pe Pământ nu cred că ar dori să-l vadă. Mă refer la „semnul crucii”. Există o zicală: „să nu vorbești de funie în casa spânzuratului”. În cazul lui Isus aș spune: „să nu faci cruce în fața răstignitului”.

Câteva cuvinte despre apariția acestui semn al crucii: inițial, creștinii se întâlneau în diferite locuri ascunse, datorită persecuțiilor la care erau supuși de către romani. Pentru a se recunoaște, și a merge la locul de adunare, foloseau o serie de semne cum ar fi:

– Desenarea pe pământ a unui pește (Ichthus = pește în limba greacă; primele două litere I.C. = Isus Cristos).

– Un mic semn pe piept, în formă de cruce, care, subliniez, nu era folosit în scopul de închinare, ci de a indica faptul că respectiva persoană mergea la locul de adunare al credincioșilor.

În momentul în care Împăratul Constantin a decis să nu mai fie persecutați creștinii i-a chemat pe aceștia și le-a spus să făurească locașuri de cult și să-și numească preoți, după modelul Vechiului

Testament. De asemenea, a transformat acest semn, care servea creștinilor pentru a se recunoaște, în semn de închinare.

Creștinii adevărați au refuzat aceste propuneri deoarece, așa cum voi arăta în continuare, știau foarte bine că Dumnezeu nu a îngăduit decât la 2 persoane să fie preoți, lui Aaron și lui Isus, iar aceste lăcașuri de închinare nu-și au rostul, deoarece, în momentul morții lui Isus, Dumnezeu a dat dovada clară a înlăturării acestei instituții. Spun aceasta, deoarece s-a rupt perdeaua din templu, perdea care separa locul Sfânt de locul prea Sfânt. (Matei 27:51). Deci, accesul la Dumnezeu se va face numai prin jertfa lui Isus, și nu prin alte ritualuri.

Să vedem cum au apărut preoții și bisericile, aceste, să le zic mai bine muzee de artă. În perioada persecuțiilor religioase, cei care se lepădau de învățăturile lui Isus în fața autorităților nu mai erau omorâți. Spre deosebire de martiri, care au primit moartea cu zâmbetul pe buze, precum Ștefan, care, în timp ce era omorât cu pietre, vedea împărăția lui Dumnezeu. (Fapte Apostoli 7:51–60), au existat foarte multe persoane, care, de frica morții, s-au lepădat de Isus.

Prin refuzul credincioșilor adevărați de a construi biserici și a deveni preoți, acești lași, trădători, oportuniști etc. Au decis să înființeze ei această instituție ce are ca mod de închinare,

„închinarea de suprafață”; spre deosebire de „închinarea în duh și adevăr”, pe care o dorea Isus.

Să revenim la Ioan și la „semnul crucii”, despre care acesta spune următoarele: „nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.

Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să se socotească numărul fiarei. Căci este număr de om. Și numărul ei șase sute șase zeci și șase”. (Apocalipsa 13:17–18).

Faptul că nimeni nu va putea cumpăra sau vinde, dacă nu se va închina fiarei, nu cred că se referă la vremurile viitoare, așa cum cred mulți cercetători ai profețiilor. Nu va mai avea timp religia catolică, în ciuda ofensivei pornite în ultima perioadă, să atingă dezideratul ei de a stăpâni lumea.

Ce reprezintă „666”? Voi prezenta un fragment, din lucrarea lui V. Moisescu „Armonia Universală”, în care, marele cercetător român, după cum vom vedea ulterior, a reușit să descifreze taina piramidei lui Kheops. De asemenea, a furnizat și o excelentă interpretare a acestui „666” – Să-l urmărim: „Încă de pe vremea neradicalei reforme protestante, se folosea 666 ca să se înfiereze instituția care e culmea trufiei omenești. Chiar papii și-au ales singuri o titulatură ce rezumă pretențiile lor, fără să știe că valoarea numerică a literelor ei dă 666. Admirabilă pălmuire și ironie

cerească, răspuns prompt ascuns în chiar titulatura lor uzurpatoare.

VICarlvsILIIDeI

Locțiitor al Fiului lui Dumnezeu.

Așa se desemnau, nu numai în scrierile lor ci și pe o triplă coroană, cuvinte încrustate cu pietre scumpe, până când au aflat că cele 11 litere, singurele, care au valoare numerică, dau totalul 666, astfel:

De 6 ori 1 (I) = 6; de 2 ori 5 (V) = 10 + 50(L) = 60; 100 (C) + 500(D) = 600 (În scrierea cu majuscule, u se nota cu V, cum putem vedea și azi pe inscripții).

Doresc să fac sublinierea că, de aceste rătăciri de la credința în Isus nu e responsabil numai catolicismul, care are idoli de piatră, ci și religia ortodoxă care are icoane, biserici pictate, preoți etc. La acestea se adaugă, surprinzător, și exagerările diferitelor alte culte protestante și neoprotestante care, în loc să militeze pentru ruperea barierelor dintre ele găsesc anumite idei ale lui Isus pe care, fără a le corela cu toată învățătura Sa și cu înțelepciunea lui Dumnezeu, le iau drept bază a doctrinei lor, ceea ce îi izolează foarte mult.

Sunt convins că, dacă Isus ar fi pe pământ în această perioadă nu ar merge la niciun fel de biserică, ci ar face tot ce i-ar sta în putință pentru a distruge zidurile dintre ele, și a expune modul adevărat de închinare față de Dumnezeu. Ceea ce

l-ar afecta cel mai mult ar fi faptul că L-ar vedea pe Dumnezeu împărțit între atâtea zeci, chiar sute de biserici.

Conflictul dintre Irak și Coaliția Multinaționala (prolog al celui de al treilea Război Mondial) a fost anunțat cu mii de ani în urma

După prezentarea tuturor acestor aspecte politice și religioase care au fost proorocite cu mult timp în urmă, ele reprezentând elementele premergătoare declanșării conflictului mondial, să vedem ce spune Biblia despre forțele combatante și despre desfășurarea luptelor.

Prologul acestui conflict l-a constituit, după părerea mea, Războiul din Golf. Despre conflictul dintre Irak și Coaliția Multinațională, Biblia spune:

„Trimit împotriva Babilonului (Irak) niște vânturători care-i vor vântura, și-i vor goli țara. Vor veni din toate părțile asupra lui, în ziua nenorocirii”. (Ieremia 51:2).

Proorocirile lui Ieremia sunt făcute acum 2500 de ani, în momentul în care Babilonul luase în robie Israelul și era cea mai mare putere mondială. Tot el spune:

„Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pieriți în pieirea lui. Babilonul era în mâna domnului un potir de aur, care îmbăta tot pământul. Neamurile au băut din vinul lui; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie”.

(Ieremia 51:6–7).

Am văzut cu toții modul grăbit în care reprezentanții diferitelor țări căutau să plece din Irak. „Vinul lui” nu era altceva decât petrolul.

„Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! (Rezoluțiile ONU premergătoare începerii ostilităților – n.a.). Părăsiți-l și haidem fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns până la ceruri, și se înalță până la nori”. (Ieremia 51:9).

O descriere cât se poate de clară a exploziilor și bombardamentelor la care a fost supus Irakul.

„Domnul oștirilor a jurat pe sine însuși: „Da, te voi umplea de oameni ca niște lăcuste; și vor scoate strigăte de război împotriva ta”. (Ieremia 51:14).

În Apocalipsă, sunt și alte referiri la Babilon:

„Și împărații pământului, care au curvit și s-au dezmierdat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci... Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa”. (Apocalipsă 18:9, 11).

„Risipa ei” este petrolul, iar „plânsetul negustorilor pământului”, reprezintă panica ce cuprinse pe oamenii de afaceri gândindu-se la creșterea prețului petrolului în urma conflictului din Golf.

Războiul acesta a avut, după părerea mea, o semnificație deosebită. A atras atenția asupra necesității păcii în Orientul Mijlociu. De aceea, Irakul, deși înfrânt se poate declara satisfăcut pentru victoria de a fi declanșat procesul de pace

din Orientul Mijlociu.

Era firesc, în condițiile destrămării U.R.S.S. Ca S.U.A., actualul conducător politic al lumii, să urmărească instalarea păcii în zonă.

Din păcate însă, conform Bibliei, acest proces de pace va degenera în cel mai devastator război din istoria omenirii.

Să urmărim în continuare care vor fi protagoniștii acestui conflict.

Protagoniștii celui de al treilea Război Mondial

1. Țări arabe și africane, conduse de unele popoare ale fostei U.R.S.S. Sau chiar U.R.S.S. (în eventualitatea în care, în urma eșecului reformei, o lovitură de stat militară ar reuși). Despre aceste țări, Biblia spune următoarele:

„Cuvântul Domnului, mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului și proorocește împotriva lui! Și spune: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului!

Te voi târî, îți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză, și care toți mânuiesc sabia; împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia și Put, toți cu scut și coif; Gomerul cu toate

ostile lui, țara Togarmei, din fundul miazănoaptei, cu toate ostile sale, popoare multe împreună cu tine! Pregătește-te dar, fii gata, tu, și toată mulțimea adunată în jurul tău! Fii căpetenia lor! După multe zile, vei fi în fruntea lor; în vremea de apoi, vei merge împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânși dintre mai multe popoare, pe munții lui Israel care multă vreme fuseseră pustii, dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi toți liniștiți în locuințele lor. Iar tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va. Acoperi țara, tu cu toate ostile tale, și multe popoare cu tine.

...Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țarii Mele ca să Mă cunoască neamurile când voi fi sfințit în tine subt ochii lor, Gog!” Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Nu ești tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei proorocii lui Israel, care au proorocit atunci ani de zile, că te voi aduce împotriva lor?” (Ezechiel 38:1–9, 16–17).

Un bun cunoscător al profețiilor făcute de Ezechiel, și de ceilalți profeți evrei a fost Generalul Moshe Dayan, fostul comandant militar al Israelului care, în 1968 a declarat: „următorul război nu va fi contra arabilor, ci contra rușilor”.

Vom analiza în continuare, denumirile ce apar în aceste fragmente, căutând să explic în ce zone geografice se aflã: (Figura 5).

Gog a fost conducător al țării Magog. În Geneza 10:2, Magog, Meșec, Tubal și Gomer sunt fiii lui Iafet (unul din fiii lui Noe) care au întemeiat grupul nordic de națiuni. Roș e considerat a fi Rusia, iar Meșec – Moscova sau Moscovi, pe numele ei vechi. Tubal e considerat a fi Tobolsk, un oraș din Siberia, sau un popor numit „tiberieni” de pe țărmul de est al Mării Negre. Se crede că Gomer ar fi fost cimerienii care au năvălit din nord, prin Caucaz, în zilele imperiului asirian și au ocupat părți din Asia Mică, fiind apoi alungați. Togarma se crede că ar fi Armenia. Oricare ar fi identitatea exactă a acestor popoare, Ezechiel spune despre ele că „locuiesc în părțile cele mai îndepărtate ale nordului” și, nu există nicio îndoială că se referă la națiuni ce locuiesc dincolo de Caucaz. O privire asupra unei hărți ne va convinge că e vorba de acea parte a lumii cunoscută sub numele de U.R.S.S. (fostă sau viitoare).

Extrem de importantă este afirmația lui Ezechiel că, „în vremea de apoi vei merge (Gog) împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strânși dintre mai multe popoare, pe munții lui Israel, care multă vreme fuseseră pustii”. Concluziile sunt următoarele: Ezechiel se referă la niște vremuri îndepărtate („vremea de apoi”), și proorocește împrăștierea evreilor printre popoare, pentru multă vreme, și strângerea lor din nou pe munții lui Israel, după ce vor scăpa de sabie.

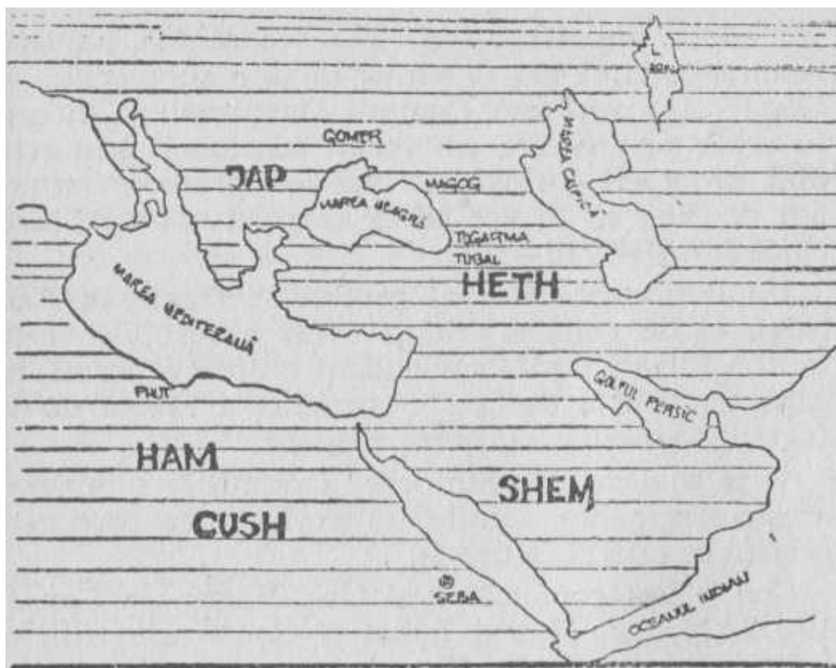

Figura 5

Descendenții lui NOE (IAPHETH, SHEM, HAM) și NAȚIUNILE ÎNTEMEIATE

Protagoniștii celui de al treilea război mondial

Israelul și-a proclamat independența la 14 mal 1948, la câțiva ani după încheierea celui de al doilea război mondial, care a fost „sabia” lui Israel. Este evident, că Dumnezeu a vorbit prin Ezechiel, furnizându-i toate aceste informații.

De asemenea, prin Ezechiel, Dumnezeu va atrage atenția, cu 2600 de ani în urmă, asupra faptului că Rusia se va dezvolta foarte puternic din punct de vedere militar, precum și asupra intențiilor sale legate de Orientul Mijlociu, știut fiind faptul că U.R.S.S. A sprijinit în permanență din punct de vedere militar țările arabe.

Câteva cuvinte despre aliații U.R.S.S. (sau popoare ale U.R.S.S.).

Persia, este Iranul de azi. Este cunoscută ura Iranului față de evrei și legătura strânsă de prietenie cu fosta U.R.S.S., sau. Cu popoarele musulmane din fostul imperiu.

Foarte importantă, în perspectiva acestui conflict este amploarea pe care a luat-o fundamentalismul islamic al cărui promotor este Iranul.

Din punct de vedere militar, este mai ușor pentru popoarele fostei U.R.S.S. Să treacă spre Israel prin Iran, decât prin Turcia.

Etiopia este traducerea cuvântului evreu cusch. Cusch a fost fiul lui Cham, unul din copiii lui Noe.

Istoricii consideră că toate popoarele de culoare ale Africii au ca strămoș pe Cusch.

Concluzia este următoarea: o serie de țări africane se vor alia cu arabii și popoarele fostei sau viitoarei U.R.S.S. Pentru a invada Israelul.

Puth este Libia de azi. Puth a fost și el unul dintre fiii lui Cham. Urmașii lui au întemeiat națiunile arabe din Africa de Nord (Libia, Algeria, Tunisia, Maroc). Prima colonie a lui Puth a fost numită Libia de istoricii vechi, Josephus și Pliniu.

Togarma. Despre acest teritoriu amintit de Ezechiel, istoricii consideră a reprezenta teritorii din Asia sovietică, Turkmenistanul și alte popoare ale Rusiei orientale printre care și Kazahstanul. Spun aceasta deoarece este cunoscută pasiunea

cazacilor pentru creșterea cailor (caii și călăreții amintiți de Ezechiel).

Unii strategi militari consideră că la o invazie a Orientului Mijlociu ar fi necesară și cavaleria, deoarece pe terenurile muntoase și accidentate, aceasta ar reprezenta un mijloc rapid de a aduce trupele în zona de luptă.

Faptul că Dumnezeu, prin Ezechiel, vorbește atât de Rusia cât și de alte popoare ale fostului U.R.S.S. Mă fac să cred că, în preajma acestui război s-ar putea produce o refacere a acestui imperiu sub conducerea unui regim militar.

2. Rolul Pieței Comune și al S.U.A. Cred că, în cazul în care tratatul de pace pentru Orientul Mijlociu va fi, așa cum am spus, spulberat, iar Israelul atacat de coaliția sus amintită (cu atât mai mult dacă U.R.S.S. Se va reface) S.U.A. Și Țările Pieței Comune vor lua poziție împotriva tendințelor expansioniste ale acestei coaliții, care nu se va limita doar la atacarea Israelului.

3. China. Despre această țară și popoarele asiatice cu care s-ar putea coaliza sunt scrise următoarele:

„Și apa lui a secat (Eufrat), ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit". (Apocalipsa 16:12).

„Împărații din Răsărit" reprezintă deci a treia forță militară care va apare în lume în paralel cu celelalte descrise, și anume: Puterea de Nord care am văzut că ar fi U.R.S.S., Puterea de Sud (Egiptul

și alianța arabo-africană) pe de o parte, și S.U.A. Și Piața Comună pe de altă parte.

Menționarea Eufratului e un indiciu strategic important legat de această confederație (China și alte state asiatice). De remarcat tendința actuală de apropiere între China, Japonia, Coreea.

Israelul, prin eventuala semnare a tratatului de pace pentru Orientul Mijlociu se va crede la adăpost, fiind sub protecția S.U.A.

În această țară este locul unde se vor desfășura cele mai grozave lupte din istoria omenirii și anume la Meghido (Armaghedon). Să vedem ce spune Biblia despre aceste forțe militare: „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". (Apocalipsa 16:14).

„Duhurile de draci" am văzut că reprezintă acele inteligențe puse în slujba răului, îngerii răzvrătiți din Cartea lui Enoh care, după ce au amăgit pe oameni în fel și chip, acum, prin conducătorii politici ai statelor amintite pe care îi pot influența telepatic, îi vor târî în cel mai sângeros război din istoria omenirii".

„Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon". (Apocalipsă 16:16).

După prezentarea „actorilor", voi încerca să schițez câteva din etapele acestui război, după

datele furnizate de Biblie. (Figurile 6, 7).

A. Debutul lui va fi, așa cum am spus, prin agravarea crizei din Orientul Mijlociu, chiar dacă va fi semnat un tratat de pace. La aceasta vor contribui atât naționaliștii evrei cât și fundamentaliștii islamici, care, vor găsi destule motive pentru a-l încălca, pentru că acesta va fi un tratat forțat, impus de Anticristul Politic, S.U.A., tratat care nu are nimic de-a face cu planurile lui Dumnezeu legate de poporul Său și omenire în general. Reamintesc că, acest tratat va fi semnat între evreii ce doresc „pace contra teritorii" și arabii moderați. Un rol asemănător îl vor juca și conflictele interetnice, religioase, din diferite zone fierbinți ale lumii.

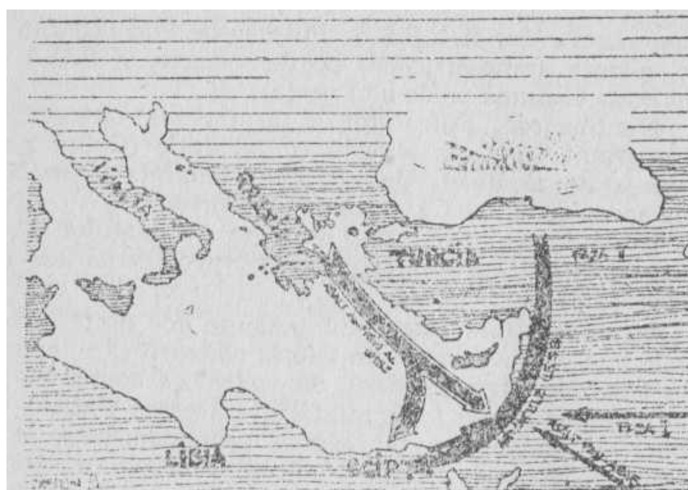

Figura 6

Faza I — Asalt Pan-Arab
Faza II — Contraatac al URSS în Orientul Mijlociu și Egipt
(Hal Linsey, C. Carlson — L'agonie de notre vielle planete)
Desfășurarea celui de al treilea război mondial

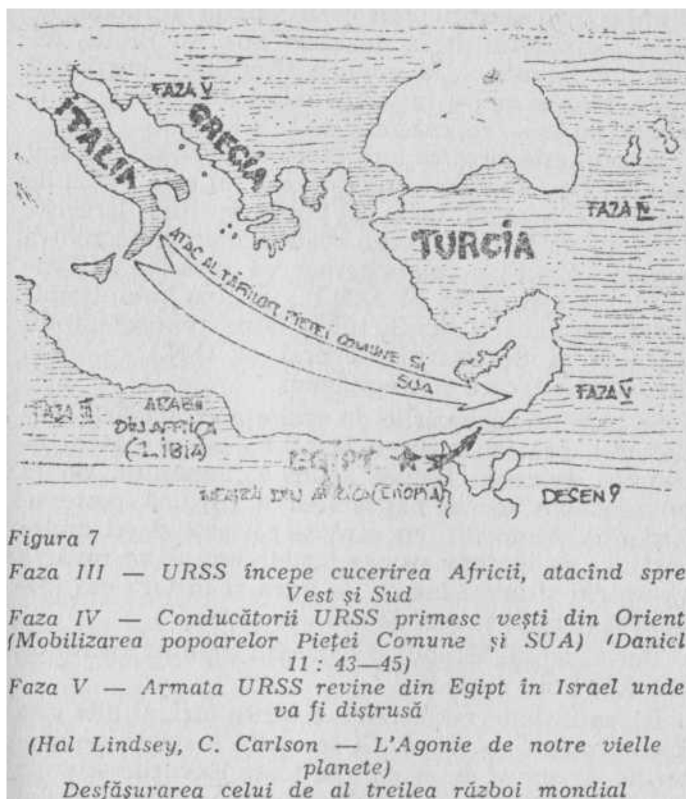

Figura 7
Faza III — URSS începe cucerirea Africii, atacînd spre Vest și Sud
Faza IV — Conducătorii URSS primesc vești din Orient (Mobilizarea popoarelor Pieței Comune și SUA) (Daniel 11 : 43—45)
Faza V — Armata URSS revine din Egipt în Israel unde va fi distrusă
(Hal Lindsey, C. Carlson — L'Agonie de notre vielle planete)
Desfășurarea celui de al treilea război mondial

Atacarea Israelului se va face de către o coaliție arabo-africană (Iran, Libia, unele popoare ale U.R.S.S.).

Prin antrenarea U.R.S.S. În acest conflict apare deci perspectiva extinderii războiului la scară planetară.

Împotriva acestui pericol se va lua atitudine de către. „Împăratul de la miazăzi” care, în Biblie, reprezintă Egiptul: „la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el (împăratul de la miazănoapte – reprezentat de U.R.S.S.).

Egiptul este singura țară care are semnat un

tratat de pace cu Israelul. În niciun caz nu este vorba de faptul că această țară ar putea sprijini Israelul, deoarece va face parte din coaliția îndreptată contra evreilor. Cred că „împungerea” va avea loc în Consiliul de securitate al O.N.U., pentru preîntâmpinarea escaladării conflictului între reprezentantul U.R.S.S. Și Secretarul General al O.N.U. – Dr. Boutros Gali, care este egiptean.

Se pare că, încercările de oprire a escaladării conflictului, prin antrenarea U.R.S.S., nu vor avea rezultate, deoarece Daniel spune: „Împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el (Orientul Mijlociu), cu cară și călăreți și cu multe corăbii; va înainta asupra țărilor lui, se va revărsa ca un râu și le va îneca. Va intra și în țara cea minunată (Israel) și zeci de mii vor cădea.

Dar Edomul, Moabul și fruntașii copiilor lui Amon vor scăpa din mâna lui.

Își va întinde mâna peste felurite țări, și nici țara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpân pe visteriile de aur și de argint, pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii și Etiopienii vor veni în alai după el”. (Daniel 11:40–43).

Deci U.R.S.S. Și țările arabe aliate (Iran, Libia, Siria) vor invada Orientul Mijlociu.

Apogeul conflictului este descris de Daniel în felul următor: „Dar niște zvonuri, venite de la răsărit și de la miazănoapte îl vor înspăimânta, (pe împăratul de la miazănoapte – U.R.S.S.) și atunci

va porni cu o mare mânie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvârșire pe mulți”. (Daniel 11:44).

Veștile de la răsărit, reprezintă mobilizarea Orientului (China), iar cele de la miazănoapte, mobilizarea Țărilor Pieței Comune sub conducerea S.U.A. Nu este exclusă o coaliție între China și țările care o vor însoți, (Japonia, Coreea) pe de o parte, și S.U.A. Pe de alta.

Chinezii și aliații săi apropiați – rasa galbenă, vor profita de haosul din Orientul Mijlociu pentru a încerca să obțină dominația asupra lumii, fiind deci posibilă ruperea alianței cu S.U.A. Și chiar ridicarea la luptă contra lor.

Se pare că, în luptele care se vor desfășura, armatele U.R.S.S. Vor avea un mare avantaj.

Spun aceasta, deoarece Daniel vorbește despre U.R.S.S. Că, după ce vor apare aceste forțe „își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfânt” (Daniel 11:45).

Deci, armatele U.R.S.S. Își vor stabili Cartierul General pe Muntele Moria (pe amplasamentul fostului Templu) între acesta și Marea Mediterană.

Cred că, o dovadă în plus a faptului că evreii nu-și vor construi Templul pe muntele cel sfânt, este că Daniel nu spune nimic despre aceasta. El vorbește doar de „muntele cel sfânt”.

În cursul acestui război, se vor folosi arme nucleare. O descriere a unei astfel de explozii nucleare este făcut de Ioan. De asemenea, sunt

descrise, așa cum vom vedea, și avioanele care vor lansa aceste bombe.

Repet că toate aceste imagini au fost văzute pe „marea de sticlă” (ecranul T.V.).

„Îngerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ. I s-a dat cheia fântânii Adâncului, și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-a întunecat de fumul fântânii.

Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ... Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, (carlinga avionului – n.a.) care părea de aur... Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier; și vuietul, pe care-i făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă în luptă. Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri și în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau ca să vatăme pe oameni cinci luni”. (Apocalipsă 9:1–3, 7, 9–10).

Efectele acestor arme nucleare, aruncate de „lăcuste”, de la nivelul „corzilor cu bolduri”, sunt următoarele:

„Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era cum e chinul scorpiei când înțeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, și n-o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei”. (Apocalipsă 9:5–6).

Și Isus vorbește despre acest mare război:

„Atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi; și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate". (Matei 24:21–22).

În cartea lui Ezechiel există o referire la distrugerea Magogului (teritoriu din U.R.S.S.), tot prin explozie nucleară:

„Voi pune foc Magogului, și celor ce locuiesc liniștiți în ostroave, ca să știe că Eu sunt Domnul". (Ezechiel 39:6).

Proorocul Ioel afirmă următoarele:

„Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum (ciuperca atomică – n.a.); soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată". (Ioel 2:30–31).

Isaia descrie această tragedie astfel: „Iată, vine ziua Domnului, fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Căci stelele cerului și Orionul nu va mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui, și luna nu va mai lumina" (datorită fumului exploziilor, acestea nu vor mai putea fi văzute – n.a.).

„Voi pedepsi – zice Domnul – lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirile lor; voi face să înceteze mândria celor trufași, și voi doborî semeția celor asupritori. Voi face pe oameni mai

rari decât aurul curat, și mai scumpi decât aurul din Ofir”, (efectele exploziilor nucleare – n.a.). (Isaia 13:9–12).

Așa cum am mai spus, luptele cele mai mari se vor desfășura la Meghiddo (Armaghedon). Acesta este situat în partea de sud a câmpiei Esdraelon, la 16 km vest de Nazaret, la intrarea într-o trecătoare ce traversează lanțul muntos Carmel, pe șoseaua principală dintre Asia și Africa, o poziție centrală între Eufrat și Nil, loc de întâlnire a armatelor răsăritului și apusului.

Astăzi este numit Tel-Meghiddo la circa 30 km sud de portul Haifa care se găsește la intrarea sa occidentală.

Pe această cale, trupele amfibii pot ajunge ușor în Palestina. Acolo este loc pentru echiparea și organizarea trupelor. Alte trupe vor sosi pe calea aerului, această vale fiind accesibilă aterizării și de avioanelor.

Meghiddo este o câmpie înconjurată de munți, lungă de 35 km și lată de 25 km. Aici se încrucișează drumurile care legau altădată Egiptul cu Babilonul și Ninive, Ierusalimul cu Tiberiada, cu Damascul și Antiohia ceea ce dădea acestui loc o mare importanță strategică.

Meghiddo înseamnă „Locul unei mari mulțimi” sau „Muntele masacrului”.

Totmes al III-lea, care a făcut din Egipt un imperiu mondial, a zis: „Meghiddo face cât o mie de cetăți”. La Meghiddo, în primul război mondial,

Generalul Allenby (1918) a înfrânt puterea armatei turcești. Se spune că s-a vărsat mai mult sânge în jurul acestui deal decât în orice alt loc pe pământ.

Napoleon, ajuns pe dealul de la Meghiddo, ar fi zis, amintindu-și de această profeție, în timp ce privea valea din jur: „Toate armatele lumii ar putea manevra aici într-o luptă”.

Pe lângă dezastrele cauzate de războiul în sine, va fi și un val de cutremure. „Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare... Cetățile Neamurilor s-au prăbușit... toate ostroavele au fugit și munții nu s-au mai găsit”. (Apocalipsa 16:18–20).

Revenind la faza finală a războiului, se pare că armatele U.R.S.S. Și ale aliaților săi, pe care i-am amintit, vor avea un mare avantaj strategic.

Ei vor fi cei, prin care Dumnezeu va pedepsi pe evrei și Ierusalimul. Nu-i va nimici însă cu desăvârșire, ci, prin această lucrare va urmări trezirea evreilor și întoarcerea lor la adevăratul Mesia. Cel pe care L-au răstignit în urmă cu 2000 de ani, Cel care îi va salva cu „slava și norii cerului”. Aceste lucruri sunt evidente în versetele următoare: „Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din

cetate”. (Zaharia 14:2).

„În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc, și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!” (Zaharia 13:8–9).

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, (Isus Cristos – n.a.) pe care l-au străpuns; îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut”. (Zaharia 12:10).

Răpirea celor ce cred în Isus. Marele cutremur ce se va produce în Israel

Înainte de a descrie capitolul cel mai important al istoriei omenirii, „Marele Contact”, fuzionarea celor două lumi, revenirea lui Isus cu slava și norii cerului, (prin aceste nave fiind distruse toate popoarele venite împotriva Ierusalimului) mă voi referi la modul în care Dumnezeu va salva o parte din Neamuri și o parte din evrei de dezastrele ce vor avea loc.

Astfel, o parte din reprezentanții Neamurilor, (alte popoare în afara evreilor) și anume cei care au

crezut în Isus, în „duh și adevăr”, cei care l-au primit ca Mântuitor personal, cei care s-au „născut din nou” (schimbarea spirituală profundă), vor fi răpiți în aceste nave, pentru a reveni pe Pământ, cu Isus și slujitorii Acestuia, după ce armatele invadatoare vor fi nimicite. Pare ciudat, dar astfel de răpiri au avut loc pe parcursul istoriei omenirii în nenumărate cazuri, din care voi relata câteva:

– Prima persoană care a fost răpită într-un „nor” a fost, așa cum am văzut, Enoh.

– De asemenea și Ilie a fost răpit la cer: „Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul; și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt”. (2 Împărați 2:11).

Înainte de a descrie alte astfel de răpiri relatate în Biblie, doresc să mă refer la unele evenimente asemănătoare petrecute într-o perioadă mai apropiată de zilele noastre.

Pentru aceasta am ales câteva exemple din lucrarea „Lumi galactice” a lui D. Davidovici.

La 3 septembrie 1873, James Worson, cizmar din Leamington, Warwicshire, Anglia, a băut mai multă bere decât de obicei, și a pus pariu cu prietenii săi pe o liră, că va alerga fără oprire până la Coventry și înapoi. Negustorul Barham Wise și fotograful Hamerson Burns l-au însoțit într-o cabrioletă; Worson alerga cu pas întins, dar după câteva mile s-a împiedicat, a căzut cu capul

înainte, a scos un strigăt puternic și a dispărut. S-a topit pur și simplu în cer, sub privirile prietenilor săi aflați la vreo zece metri distanță, înainte de a atinge pământul.

Wise și Burns au coborât din cabrioletă, au căutat, au strigat, nu au găsit nimic; urmele lui Worson, în praful drumului, sfârșeau brusc. Înapoindu-se la Leamington și povestind întâmplarea, s-au pomenit arestați de poliție sub învinuirea incertă de omor, sechestrare de persoană – dar eliberați, cu scuze după ancheta oficială: Worson dispăruse, într-adevăr, fără urmă.

La 20 august 1982, Raimundo da Silva, un băiat de doisprezece ani din Diamantina, Brazilia, anunța poliției dispariția tatălui său, Rivelino, luat la bordul unei „mingi uriașe, care scânteia și lăsa fum galben, înecăcios”.

Dar cea mai răsunătoare acțiune în materie de răpiri, a fost inițiată de OZN-uri în august 1915, când a dispărut un întreg regiment britanic de infanterie.

La a 50-a aniversare a debarcării forțelor britanice în golful Sulva, lângă Anzac, Turcia – suntem deci în 1965 – supraviețuitorii secției a 3-a din prima companie de marină divizionară N.Z.E.F. (New Zeeland Expeditionary Forces) și-au amintit strania întâmplare, aducând la lumină fapte ce păreau moarte și înmormântate. Iată ce povestește veteranul F. Reichart, din Noua

Zeelandă:

„Erau 22 de oameni din secția noastră, în tranșeele de pe dealul Rhododendronilor, lângă golful Sulva. De dimineață am observat șase-șapte nori mari, cenușii, în formă de pâine. Țin minte cum discutam între noi că, deși bătea o briză ușoară, norii aceștia a căror structură părea solidă, nu se clinteau din loc; ei stăteau nemișcați, suspendați peste valea care era de fapt albia secată a unui lac.

Pe urmă i-am văzut pe cei din regimentul 14 Norfolk, mărșăluind încolonați prin albia aceea de lac secat; mergeau să-i înlocuiască pe cei aflați în tranșeele de pe cota 60. Atunci, unul din norii aceia cenușii a coborât așezându-se în drumul celor ce mărșăluiau, și împreună cu soldații de pe cota 60 am văzut, îngroziți, cum cei care veneau intrau în nor și nu mai ieșeau! După ce ultimul om din regimentul 14 Norfolk a „intrat în nor", acesta s-a ridicat în aer, alăturându-se celorlalți și, în timp ce noi, soldații din tranșee, priveam terorizați, cei șapte nori cenușii au pornit în formație împotriva vântului. Și au dispărut".

Oficial, Regimentul 14 Norfolk a fost dat ca „nimicit" în confruntarea cu inamicul, dar în 1918, după capitularea Turciei, când primul lucru făcut de autoritățile britanice victorioase a fost să se intereseze de soarta regimentului, autoritățile militare turcești au răspuns că „habar n-aveau de existența acestei unități".

În primul război mondial, un regiment britanic avea între 800 și 4000 de oameni – și o grămadă de căruțe, tunuri, furgoane. Chiar dacă luăm cifra minimă de 800, acțiunea e impresionantă. Urmele soldaților, cailor, roților, sfârșeau brusc, în dreptul unei linii ca un hotar; nicio urmă nu încerca să se abată măcar din drum; pe fundul prăfuit al lacului secat era ușor de văzut și de citit orice dâră, linie, amprentă sau roată, picior sau copită.

800 de militari echipați de război înseamnă 80 de tone greutate. Noi, abia după anii 70, am realizat avioane capabile să ridice încărcături de 80–120 tone.

Regimentul 14 Norfolk nu a fost singura unitate britanică ridicată la ceruri. Același domn Reichart, veteran al primului război mondial stupefiat de întâmplarea al cărei martor ocular a fost, a cercetat ordinele militare și a descoperit că în 1898 în Sudan a dispărut fără urme un pluton de militari englezi. Cercetările efectuate tot în 1898 în Zona Khuber Pass au costat armata britanică o întreagă companie de geniu. Urmele geniștilor dispăreau în mod misterios, „toți pașii aceia înaintau spre o linie dreaptă, dar nicio urmă nu depășea linia, n-o ocolea, și nu se întorcea din drum”. Linia putea fi urma lăsată pe pământ de marginea ramurei deschise în pântecul navei. Pașii mergeau drept spre linia aceea, n-o ocoleau; nu se întorceau, mergeau drept spre linia aceea ca un hotar, o treceau și dispăreau în neștiut –

conchide autorul citat.

De asemenea, în acest context consider că dispariţiile misterioase de nave, avioane, oameni, în Triunghiul Bermudelor şi din alte zone ale pământului, aparţin tot unor astfel de „răpiri” în care se produce o trecere într-un univers paralel.

Aceste evenimente, precum şi intensificarea apariţiilor de OZN-uri, la care se adaugă amploarea relatărilor despre toată gama de fenomene parapsihologice, reprezintă o sensibilizare a oamenilor realizată de reprezentanţii acestei lumi paralele, cu „Marele Contact”.

Aşa cum am văzut, şi Ezechiel este în repetate rânduri răpit în slavă, (Ezechiel 33:11–15) şi dus cu această navă în diferite zone ale Orientului Mijlociu.

În momentul apariţiei lui Isus, cu „slava şi norii cerului” în Ierusalim va avea loc un mare cutremur de pământ şi formarea unei grote în care se vor adăposti evreii pentru a scăpa de efectele teribile ale armelor folosite de cei din „slavă şi nori” contra armatelor invadatoare. Să vedem ce spune Biblia despre aceste lucruri:

„Domnul se va arăta, şi va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele lui (picioarele heruvimilor – n.a.) vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit şi

spre apus, și se va face o vale foarte mare; jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde până la Ațel; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pământ de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu el! Și Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume”. (Zaharia 14:3–5, 9).

Referitor la acest cutremur, doresc să spun că o companie petrolieră care făcea studii seismice în această regiune în căutarea petrolului, a descoperit o falie gigantică care se întinde de la est la vest și trece chiar prin centrul Muntelui Măslinilor.

Această grotă se va deschide, deoarece Dumnezeu dorește să-i protejeze pe o parte din evrei. De teribilele dezastre pe care le va dezlănțui asupra armatelor invadatoare. Efectele acestei intervenții sunt descrise de Zaharia: „Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora”. (Zaharia 14:12–13).

Se poate observa din fragmentul de mai sus că, efectele descrise nu pot fi puse decât pe seama

unor arme nucleare, la acestea adăugându-se și panica de care vor fi cuprinși invadatorii la apariția navelor, adică a slavei și a norilor cerului, ceea ce va duce la apariția unor reacții confuzionale „și vor ridica mâna unii asupra altora”.

Să vedem în continuare, ce se va întâmpla cu popoarele venite împotriva Ierusalimului.

Să revenim la Ezechiel, și la faza finală a conflictului, în care supremația militară o va deține U.R.S.S. (Reamintesc că în Biblie apar denumirile vechi ale teritoriilor acestui imperiu – Gog, Magog, Roș, Mesec, Tubal etc.) și aliații săi.

Lupta finală însă, o vor da cu slava și norii cerului, cu care vor veni salvatorii omenirii, cei care sunt, „chipul și asemănarea noastră”.

„Îmi voi arăta slava între neamuri și toate neamurile vor vedea judecățile pe care le voi face, și pedepsele cu care îl va lovi mâna Mea. (Ezechiel 39:21).

Și acum să vedem pedepsele:

„De aceea proorocește, fiul omului și spune lui Gog: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Da, în ziua când poporul Meu Israel va trăi în liniște, vei porni din țara ta, și vei veni din fundul miază-noaptei, tu și multe popoare cu tine, toți călări pe cai, o mare mulțime și o puternică oștire!

Vei înainta împotriva poporului Meu Israel ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să mă cunoască neamurile, când voi fi sfințit în tine subt ochii lor,

Gog!”… În ziua aceea, însă, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă.

O spun în gelozia și în focul mâniei Mele; în ziua aceea, va fi un mare cutremur în țara lui Israel (am amintit anterior – n.a.)… Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă și sânge, printr-o ploaie năprasnică și prin pietre de grindină, voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui, și peste popoarele cele multe, care vor fi cu el”. (Ezechiel 38:14–16, 21–22).

„Vei cădea pe munții lui Israel, tu și toate oștile tale, și popoarele care vor fi cu tine; te voi da de mâncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi și fiarelor câmpului.

Vei cădea pe fața câmpului, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu.

Voi pune foc Magogului, și celor ce locuiesc liniștiți în ostroave, ca să știe că Eu sunt Domnul.

Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel, și nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească Numele Meu cel Sfânt, ci vor ști neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel.

Iată că lucrurile acestea vin și se întâmplă, zise Domnul Dumnezeu! Aceasta este ziua, despre care am vorbit.

Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși, vor arde și vor da pradă flăcărilor armele, pavăzele și

scuturile, arcurile și săgețile, lăncile și sulițele: și șapte ani vor face focul cu ele… în ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel:

valea călătorilor, la răsăritul Mării Moarte… Fiul omului, așa vorbește Dumnezeu: „Spune păsărilor de orice soi, și tuturor fiarelor câmpului: „Adunați-vă și veniți! Strângeți-vă din toate părțile, pentru jertfa Mea, pe care o junghii pentru voi; jertfă mare este pe munții lui Israel! Mâncați carne, și beți sânge, mâncați carnea vitejilor și beți sângele voievozilor pământului". (Ezechiel 39:4–9, 17–18).

„Voi nimici puterea împăraților neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele; caii și călăreții vor fi trântiți la pământ și unul va pieri ucis de sabia altuia". (Hagai 2:22).

Sunt descrise și efectele la scară planetară a acestui conflict: „Cei pe care îi va ucide Domnul, în ziua aceea, vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi un gunoi pe fața pământului". (Ieremia 25:33).

Proorocul Ioel afirma același lucru: „voi strânge toate neamurile și le voi pogorî în valea lui Iosafat (Meghiddo – n.a.). Acolo mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea". (Ioel 3:2).

În continuare, voi prezenta o serie de versete din Noul Testament, în care Isus afirmă că va reveni cu „slava și norii cerului", versete, care

demonstrează clar, pe lângă toate celelalte profeții, că, Mesia, pe care îl așteaptă evreii pentru a-i salva, este același cu Cel pe care l-au răstignit acum 2000 de ani.

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului: toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu patere și cu o mare slavă”. (Matei 24:30).

„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui”. (Apocalipsa 1:7).

„Căci Fiul omului are să vină în Slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui”. (Matei 16:27).

„Când va veni Fiul omului în Slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale”. (Matei 25:31).

Foarte important în acest sens este și episodul înălțării lui Isus la ceruri: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe când se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel, cum L-ați văzut mergând la cer”. (Fapte ap. 1:9–11).

Omenirea după al treilea Război Mondial

După încheierea acestor evenimente, pe Pământ va urma o perioadă de liniște, cunoscută sub numele de pacea de 1000 de ani.

Această perioadă poate să aibă o cu totul altă durată, deoarece, așa cum am văzut, „pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi”. (2 Petru 3–8).

În această perioadă, după afirmațiile Bibliei, centrul politic și religios va fi stabilit în Noul Ierusalim, omenirea epuizată de acest război fiind dispusă să colaboreze cu salvatorii săi veniți din ceruri, conducătorul neamurilor fiind Isus Cristos. Să vedem în câteva exemple oglindirea acestor idei:

„Se va întâmpla în scurgerea veacurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte, și se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el.

Popoarele se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, ia Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui”.

Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului.

El (Isus – n.a.) va fi Judecătorul neamurilor. El va hotărî între un mare număr de popoare; așa încât din săbiile lor vor făuri fiare de plug, și din sulițele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța

războiul”. (Isaia 2:2–4).

După un asemenea război devastator, era firesc să urmeze o dezarmare generală.

„Nu se va face niciun rău și nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-i acopăr. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai (Isus – n.a.). Va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și Slava va fi locuința Lui. În același timp, Domnul își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului Său, risipit în Asiria și în Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Sinear și la Hamat, și în ostroavele Mării.

El va înălța un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului”. (Isaia 11:9–12).

După încheierea războiului, va avea loc o întoarcere a tuturor evreilor din toate colțurile lumii în țara lor, și la Dumnezeul lor. Va fi, așa cum a spus Dumnezeu, prin Isaia, pentru a doua oară, deoarece prima întoarcere este cea care a avut loc în ultimii 50 de ani.

Acești evrei din alte colțuri ale lumii, pe care Dumnezeu i-a protejat de dezastru, urmărind în același timp trezirea lor spirituală și recunoașterea de către aceștia a lui Isus, vor atrage și alți oameni la Noul Ierusalim pentru a se închina singurului Dumnezeu adevărat. Casa Domnului va fi o casă

de rugăciune pentru toate popoarele: „Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-i slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel Sfânt, și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele”. (Isaia 56:6–7).

Se poate observa că, în această perioadă va exista un mod unic de închinare care cuprinde toate practicile primite de Moise direct de la Dumnezeu. Era și firesc, în condițiile în care Dumnezeu și Fiul Său, stabilindu-și reședința finală în Noul Ierusalim, ca toate celelalte religii să dispară.

De asemenea, pe Pământ va domni dreptatea. Numeroși profeți au afirmat aceste caracteristici ale Împărăției conduse de Isus: Astfel, Împăratul David, insuflat de Dumnezeu spune: „El (Isus) va face dreptate nenorociților poporului… El va Stăpâni de la o mare la alta, și de la Râu până la marginile pământului… Da, toți împărații se vor închina lui, toate neamurile îl vor sluji. Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul care n-are ajutor… Numele lui va dăinui pe vecie, cât soarele îi va ținea numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții și toate neamurile îl vor numi fericit”. (Psalmul 72).

„Și atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare: și se va vedea șezând cu credincioșie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului și plin de râvnă pentru dreptate”. (Isaia 16:5).

„El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până nu va așeza dreptatea pe pământ”. (Isaia 42:4).

În această perioadă, toate neamurile vor veni să se închine în Noul Ierusalim, care va fi reclădit, Binecuvântările promise lui Israel erau pentru viața de pe pământ. Prin împotrivirea sa, el a fost pedepsit. După recunoașterea lui Isus, Israelul va deveni primul popor al pământului și această întâietate va fi recunoscută de toate națiunile: Să urmărim oglindirea acestor idei:

„Străinii îți vor zidi zidurile și împărații lor îți vor sluji; căci te-am lovit în mânia Mea, dar în îndurarea Mea am milă de tine. Porțile tale (ale Ierusalimului) vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi nici noapte, ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor, și împărații lor cu alaiul lor. Căci neamul și împărăția care nu-ți vor sluji, vor pieri, și neamurile acelea vor fi în totul nimicite”. (Isaia 60:10–12).

„Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile și toate limbile; (ceea ce se petrece acum în lume este tocmai această separare a neamurilor și a limbilor, declarațiile de independență ale acestora, ruperea de puterile care le-au înglobat – n.a.) ele vor veni și vor vedea SLAVA Mea”. (Isaia 66:10).

„Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului (referire clară la supraviețuitorii celui de al treilea Război Mondial – n.a.) se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnului oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele”. (Zaharia 14:16–17).

„Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să se roage Domnului”. Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem eu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi”. (Zaharia 8:22–23).

„Așa vorbește Domnul: Mă întorc iarăși în Sion și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: „Cetatea cea credincioasă” și muntele Domnului oștirilor se va chema: „Muntele cel Sfânt”. Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete, care se vor juca pe ulițe. Iată, Eu izbăvesc pe poporul Meu din țara de la răsărit și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce înapoi, și voi locui în mijlocul Ierusalimului; și vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate (Zaharia 8:3, 5, 7, 8).

„În vremurile de pe urmă, muntele Casei

Domnului va fi întemeiat tare, ca cel mai înalt munte.

Se va înălța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el”. (Mica 4:1).

„Vor locui iarăși în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor, și copiii copiilor lor, pe vecie, și Robul Meu David (referire la Isus care era numit fiul lui David – n.a.) va fi voievodul lor în veci. Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei: „Îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei. Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că eu sunt Domnul care sfințește pe Israel, când locașul Meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor”. (Ezechiel 37:25–28).

Deci, centrul politic și religios al omenirii, repet, va fi în Noul Ierusalim, religia întregului pământ fiind cea primită de Moise de la Dumnezeu.

Toate acestea vor avea loc, deoarece: „Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie: voi locui în el căci l-am dorit”. (Psalmi 132:13–14).

Ezechiel, după ce este plimbat cu SLAVA afirmă următoarele: „Slava Domnului a intrat pe poarta dinspre răsărit… Am auzit pe cineva vorbindu-mi din Casă, și UN OM (Dumnezeu – n.a.) stătea lângă mine. El mi-a zis: „Fiul omului, acesta este locul

scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele; aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel”. (Ezechiel 43:4, 6–7).

Voi expune în continuare și alte aspecte ale vieții omenirii în această perioadă.

Pe lângă pacea și dreptatea care se vor instaura în lume, va domni bucuria și fericirea:

„Domnul oștirilor pregătește tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăț de bucate gustoase, un ospăț de vinuri vechi, de bucate miezoase pline de măduvă, de vinuri vechi și limpezite”. (Isaia 25:6).

„Ci vă veți bucura și vă veți veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, și pe poporul lui în bucurie.

Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, și mă voi bucura de poporul Meu: nu se va mai auzi în el, de acum, nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor”. (Isaia 65:18–19).

Pământul va fi binecuvântat, roadele lui contribuind la bunăstarea generală.

„Va fi belșug în țară, până în vârful munților și spicele lor se vor clătina ca și copacii din Liban: oamenii vor înflori în cetăți ca iarba pământului”. (Psalmi 72:16).

„Atunci El (Dumnezeu) va da ploaie peste sămânța pe care o voi semăna, și pâinea pe care o va produce pământul va fi bogată și hrănitoare. Turmele Tale vor paște în pășuni întinse și pe orice munte înalt și pe orice deal înalt vor izvorî râuri și

curenți de apă”. (Isaia 30:23–25).

Este evident că, sub conducerea reprezentanților acestei civilizații paralele, oamenii vor putea învăța să stăpânească o serie de tehnici noi legate de irigații, ploi artificiale etc.

„Voi face să izvorască râuri pe dealuri, și izvoare în mijlocul văilor, voi preface pustia în iaz, și pământul uscat în șuvoaie de apă; voi face să crească în pustie cedrul, salcâmul, mirtul și măslinul; voi pune într-un loc uscat chiparoși și merișori”. (Isaia 41:18–19).

În această etapă, pământul va fi repopulat cu oameni care vor avea o deplină cunoștință despre, acest singur Dumnezeu adevărat. Oamenii nu vor deveni nemuritori, dar longevitatea va crește. Astfel Isaia spurce: „Eu (Dumnezeu) Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, și mă voi bucura de poporul Meu: nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsetelor, nici glasul țipetelor. Nu vor mai fi nici copii cu zilele puține, nici bătrâni care să nu-și împlinească zilele.

Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr, și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos”. (Isaia 65:19–20).

Unele boli vor dispare: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cântă de bucurie”. (Isaia 35:5–6).

În această perioadă, răutățile de orice fel nu vor fi tolerate. Cei ce fac răul vor fi stârpiți de pe fața

pământului. „În fiecare dimineață voi nimici pe cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiuirii”. (Psalmi 101:8).

Conducerea lui Isus va fi categorică, netolerând niciun fel de nesupunere. De aceea, împăratul David, insuflat de Dumnezeu îi cheamă pe judecătorii și conducătorii popoarelor pământului să-i slujească cu înțelepciune: „Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului. Slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă. Tremurând. Dați cinste Fiului ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră”. (Psalmi 2:10–12).

Oamenii, așa cum am spus, se vor închina lui Dumnezeu după legile lui Moise. „În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închină înaintea Mea, zice Domnul. Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea”. (Isaia 66:23–24).

La sfârșitul acestei perioade de 1000 de ani, va avea loc o rebeliune, în care oamenii, insuflați de forțele răului descrise de Enoh (în această perioadă de 1000 de ani puterea lor va fi anulată), vor încerca restabilirea lucrurilor de mai înainte, în care răutatea era la loc de cinste: „Când se vor împlini cei 1000 de ani, Satana va fi dezlegat și va ieși din temnița lui, ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale Pământului, pe Gog și pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Și ei s-au suit pe fața

pământului și au înconjurat tabăra sfinților și cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorât un foc care i-a mistuit. Și Diavolul care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă unde este fiara și proorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor". (Apocalipsa 20:7–10).

În această perioadă de 1000 de ani, în urma contactului cu această civilizație extrem de dezvoltată se vor face mari progrese în toate domeniile științei, fără ca oamenii să poată obține însă secretul nemuririi, deși acesta va fi foarte aproape de ei, la Noul Ierusalim. Spun aceasta, deoarece acolo se va afla reședința locuitorilor din cealaltă lume, care, pe lângă alte cuceriri științifice și tehnologice avansate au reușit să obțină și secretul nemuririi. Într-o ultimă încercare, Satana, prin acest nume, înțelegând îngerii care s-au răzvrătit de la început contra lui Dumnezeu, îngeri descriși de Enoh, și izolați în Shambhala, vor încerca, pentru a scăpa de osânda veșnică să-i înșele pe oameni, probabil cu gradul că este nedrept să mai existe moarte pe pământ, în timp ce alții cunosc secretul vieții veșnice.

De aceea, vor sugera oamenilor să ia cu asalt cetatea în care sunt cei care dețin acest secret. Dar, și această rebeliune face parte din planul lui Dumnezeu, deoarece, prin judecata scurtă care va urma, este marcat sfârșitul perioadei de 1000 de ani.

Un asteroid gigant va lovi Pământul în următorii 1000 de ani. Trecerea omenirii într-o lume paralelă

După aceasta, va începe ultima fază a profeților și anume distrugerea cerului și a pământului și judecata tuturor oamenilor.

Să analizăm câteva exemple referitoare la aceste evenimente:

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul cu tot ce este pe el, va arde”. (2 Petru 3:10).

În acest context, voi prezenta un articol din „Magazin”, care poate explica versetul de mai sus. Titlul articolului este „O sabie a lui Damocles... cosmică”.

Un asteroid cu un diametru de 5 kilometri va lovi Pământul în orice interval de timp situat în următorii 1000 de ani. Astronomii au calculat că un asteroid de aceste dimensiuni se ciocnește cu Terra la fiecare 10 milioane de ani. Această perioadă extrem de întinsă de timp nu ne spune aproape nimic, întrucât nu se știe cu siguranță când s-a produs precedentul impact de proporții. În 1908, un meteorit sau un asteroid, devenit ulterior celebru, cu un diametru de 90 de metri, a căzut în Tugunska siberiană, devastând sute de kilometri pătrați de teren și carbonizând alte sute de hectare de pădure. Cu 50.000 de ani în urmă,

un meteorit din nichel și fier, având un diametru de 600 metri, a căzut în Arizona (Statele Unite), producând un crater cu un diametru de 1200 metri – faimosul Meteor Crater. Satelitul NASA Landsat repereează câte trei sau patru cratere similare cu Meteor Crater în fiecare an. Multe alte corpuri celeste au căzut în ocean, căci, să nu uităm că suprafața uscatului este de numai 21 la sută din suprafața totală a Terrei.

Este deci imposibil să știm cu siguranță când a căzut ultimul mare meteorit și să calculăm cât răgaz mai avem de viață relativ liniștită.

Și Ioan, în Apocalips, afirmă că a văzut căzând din cer „o stea mare, care ardea ca o făclie”. (Apocalipsa 8:10).

Rematerializarea biocâmpului. Stabilirea rolului pe care fiecare om îl va îndeplini în această lume paralelă

Să analizăm câteva exemple referitoare la aceste evenimente:

„Apoi am văzut ca un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile

acelea.

Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea. Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui”. (Apocalipsa 20:11–13). Cum este posibilă învierea morților?

În continuare vom vedea că omul nu este numai materie, ci și spirit, biocâmp sau inconștient care este nemuritor, acesta păstrând toate amintirile din cursul vieții, deci și aceea a corpului în care a locuit. Pe de altă parte, am văzut că Dumnezeu, pe lângă aspectul identic cu al nostru este Duh, adică poate influența telepatic toate aceste spirite pe care le-a creat. Știm de asemenea că substanțele organice și anorganice din care este alcătuit corpul omenesc sunt în natură.

Deci, la momentul potrivit, prin niște mecanisme știute doar de reprezentanții acestei lumi paralele se va acționa asupra spiritelor, care se „vor îmbrăca din nou” cu elementele materiale care le-au acoperit.

Așa cum am văzut, reprezentanții acestei lumi paralele posedă capacitatea de materializare și dematerializare, deci stăpânesc niște legi fizice, pe care noi nu le cunoaștem, legi care permit dezintegrarea rapidă a particulelor ce le alcătuiesc corpul, și refacerea ulterioară a structurilor lor în alt loc.

Dacă privim moartea, și putrezirea ulterioară ca un proces lent de dezintegrare a acestor particule,

poate fi mai ușor înțeleasă această înviere, care va avea loc în momentul în care spiritele celor morți vor primi permisiunea de a se rematerializa.

O demonstrație a unei astfel de învieri a morților i-a fost făcută lui Ezechiel de Însuși Dumnezeu: „Mâna Domnului a venit peste mine, și m-a luat în Duhul Domnului și m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase (am văzut că Duhul Domnului este forța fizică care l-a tras pe Ezechiel în navă, în „slavă"). M-a făcut să trec pe lângă ele, de jur-împrejur, și iată că erau foarte multe pe fața văii, și erau uscate de tot.

El mi-a zis: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze? „Eu am răspuns: „Doamne Dumnezeule, tu știi lucrul acesta!"

El mi-a zis: „Proorocește despre acestea și spune-le: „Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului.

Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia!

Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune un duh în voi și veți învia. Și veți ști că Eu sunt Domnul".

Am proorocit cum mi se poruncise. Și pe când prooroceam, s-a făcut un vuiet, și iată s-a făcut o mișcare, și oasele s-au apropiat unele de altele.

M-am uitat și iată că le-au venit vine, carnea a crescut, și le-a acoperit pielea pe deasupra; dar nu era încă duh în ele.

El mi-a zis: „Proorocește, și vorbește duhului.

Prooroceşte fiul omului, şi zi duhului: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învieze. Am proorocit, cum mi se poruncise şi a intrat duhul în ei, şi au înviat, şi au stătut pe picioare” (Ezechiel 37:1–10).

Scopul acestei judecăţi este următorul: transferarea în lumea lui Dumnezeu a întregii populaţii care a existat pe pământ, de la primii oameni şi până la sfârşitul împărăţiei de 1.000 de ani. Aceasta este o lume cât se poate de reală în care se vor desfăşura diferite activităţi.

„Cărţile vieţii” în care sunt înscrise faptele tuturor oamenilor nu reprezintă nimic altceva decât nişte calculatoare care, primind gândurile de la nivelul biocâmpului sau inconştientului fiecărui individ le înregistrează fără niciun fel de deosebire. Isus spunea: „Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-i vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osândit”. (Matei 13:36–37).

Se pare că Isus cunoştea foarte bine această legătură telepatică între biocâmpul sau inconştientul nostru, care înregistrează absolut toate evenimentele din timpul vieţii şi posibilele „cărţi ale vieţii” (mai bine zis cartele), existente în altă lume, care, la momentul potrivit vor putea proiecta pe un ecran asemănător celui pe care Ioan a urmărit desfăşurarea evenimentelor din

Apocalipsă, toate faptele făcute pe acest pământ.

Referitor la posibilitatea influențării telepatice a oamenilor de către locuitorii unei alte lumi, doresc să amintesc și de doctorul în științe biologice, D. Andreev, care a intuit existența unei supercivilizații ce și-ar fi ales „planeta albastră” pentru a efectua un experiment senzațional, și anume acela de a răspândi viața și rațiunea în Universul nemărginit. Extratereștrii ar fi reușit să obțină pe Pământ ființe de tip hominid din celule genitale proprii.

Experimentul a avut de îndeplinit două obiective: popularea Terrei cu ființe cu chipul și asemănarea extratereștrilor, precum și constituirea unei comunități superintelectuale.

De aceea, relevă agenția Novosti, evoluția spirituală a fiecărui om s-ar afla sub un control sistematic din partea extratereștrilor.

Înfăptuirea unui astfel de control este posibilă numai în condițiile realizării unui Sistem Cosmic Special care să permită captarea informațiilor emise de creierul fiecărui om și acționarea conștiinței umane prin introducerea în creier a datelor necesare.

Revenind la Biblie, carte în care, așa cum am văzut, aceste idei sunt dezvoltate pe larg, se poate afirma că, după deschiderea și analizarea „cărților vieții”, de către reprezentanții binelui din această lume paralelă se vor petrece următoarele: oamenii care au crezut în Dumnezeu și Isus Cristos, vor

avea acces la toată știința și tehnologia locuitorilor acestei lumi paralele, pe când ceilalți, care l-au respins pe Dumnezeu, vor desfășura o serie de activități nu tocmai plăcute și pentru totdeauna.

Spun aceasta, deoarece, după trecerea în cealaltă lume va fi permis accesul la „pomul vieții" pentru toți oamenii, indiferent de activitățile plăcute sau chinuitoare pe care le vor avea de efectuat.

Isus a spus ucenicilor: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi". (Ioan 14:1–3). Să vedem cum descrie Biblia această lume: „Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va fi Dumnezeul lor.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut". Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu

fac toate lucrurile noi". Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate. Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde în foc și cu pucioasă, adică moartea a doua". Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis. „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!" (Isus). Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți, spre miazănoapte trei porți, spre miazăzi, trei porți și spre apus trei porți; zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Îngerul, care vorbea cu mine, avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în

patru colțuri. Și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă. I-a măsurat și zidul, și a găsit o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul. Zidul era zidit din iaspis, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir, a treia de halchedon, a patra de smaragd, a cincea de sardonix, a șasea de sardiu; a șaptea de hrisolit; a opta, de berii, a noua de topaz; a zecea de hrisopraz, a unsprezecea de iacint; a douăsprezecea de ametist. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă, era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut niciun Templu, pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul, sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstirea lor în ea. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstirea Neamurile. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea Vieții Mielului”. (Apocalipsa 21:1–27).

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul pieții cetății, și pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îl vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor”. (Apocalipsa 22:1–5).

Măsurile orașului: 12.000 de prăjini (2.400 km); aceasta este lungimea fiecărei laturi, cetatea fiind ca sticla curată, porțile fiind din mărgăritare. Fac această remarcă deoarece este extrem de importantă. Să ne reamintim de cartea lui Enoh, în care acesta la începutul istoriei omenirii ajunge în această lume paralelă, descrierile fiind asemănătoare. Astfel:

– Enoh vede o casă mare, bătută în pietre de grindină, construită în patru colțuri.

– Enoh vede Slava lui Dumnezeu, despre care afirmă că „rămâne în toate vârstele lumii”; și, așa cum am putut remarca în această carte, descrierile ei sunt identice atât la Ezechiel cât și la Ioan.

Obținerea vieții veșnice prin blocarea genelor morții din structura ADN-ului

În această lume paralelă, Enoh vede pomul cunoștinței binelui și răului și pomul vieții. Să urmărim descrierile pe care le face:

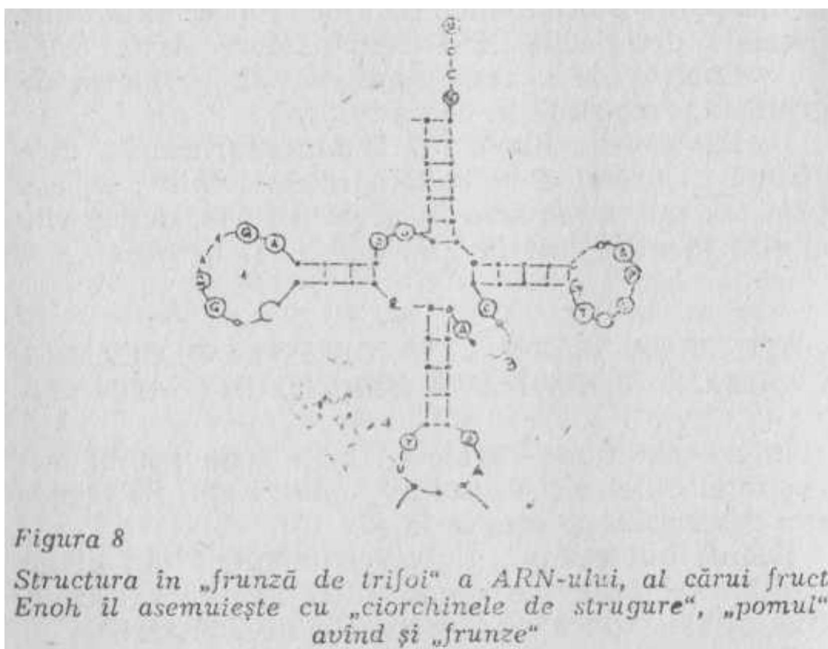

Figura 8

Structura în „frunză de trifoi" a ARN-ului, al cărui fruct Enoh îl asemuiește cu „ciorchinele de strugure", „pomul" avînd și „frunze"

Pomul înțelepciunii: „cei ce mănâncă din el au multă înțelepciune, el seamănă cu pomul de roșcove, fructul său aduce cu ciorchinele de strugure”.

Pomul vieții: „frunzele lui, florile lui și lemnul lui nu se usucă niciodată; rodul lui e frumos și aduce cu ciorchinele palmierului… dar acest pom se va da celor drepți și celor smeriți. Prin rodul lui, viața

va fi împărtășită celor aleși”.

În cazul în care, până în acest moment, s-a acceptat ipoteza unei civilizații deosebit de dezvoltate care ne-a supravegheat în permanență, atunci aceștia nu erau niște pomi oarecare.

Vă sugerez a face o comparație cu structura acizilor nucleici, constituenți permanenți ai materiei vii. (Figura 8) Astfel:

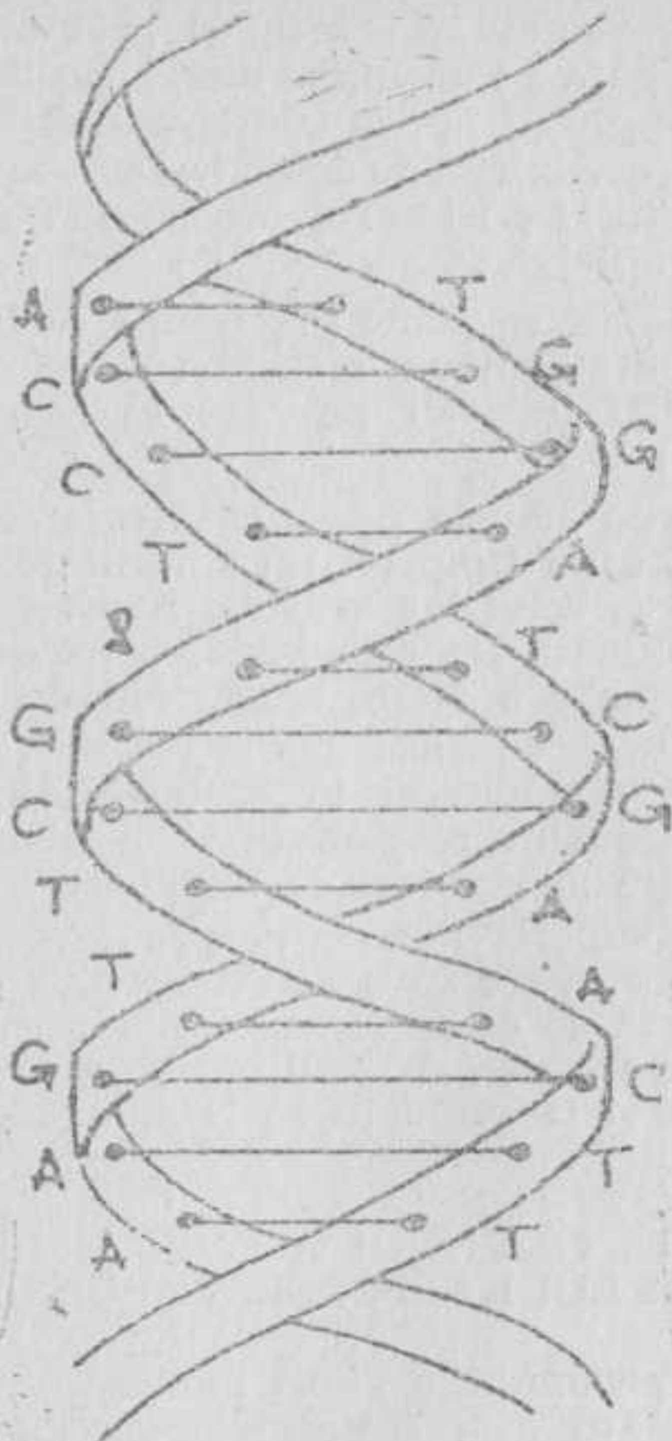
Acidul ribonucleic (AM) are o structură în „frunză de trifoi”, care poate semăna cu un ciorchine de strugure așa cum se poate vedea. AM este implicat în procesul de memorie, diminuarea acestuia fiind pusă pe seama scăderii cantității de AM. Deci, acesta ar fi „pomul înțelepciunii”.

Acidul dezoxiribonucleic (ADN) are un aspect helicoidal fiind purtătorul informației genetice, deci „pomul vieții”.

În concluzie, se poate presupune că lui Enoh i-au fost prezentate două structuri foarte mărite ale acestor acizi nucleici pe care el le-a asemuit cu niște pomi.

Cercetările actuale par a evidenția existența unor gene care, atâta timp cât nu sunt inhibate, comandă reproducerea celulelor noastre. Aceste gene, se pare că sunt inhibate de alte gene, care se reactivează în ultima parte a vieții, conducând deci la moartea individului.

Blocarea acestora și în același timp stimularea genelor care sunt responsabile de diviziunea celulelor noastre ar conduce la nemurire.

Aspectul dublului helix al ADN-ului asemănător unor frunze
„Poemul" vieții și „pomul" înțelepciunii

Această supercivilizație despre care am discutat până acum se pare că a reușit această performanță, fiind dispusă să ofere și oamenilor acest secret, așa cum spune Ioan în Apocalipsă, despre pomul vieții, care va servi la „vindecarea Neamurilor”.

Istoria omenirii a fost înscrisa în piramida lui Kheops. Simbolul Sfinxului

Colosul piramidic a uimit lumea timp de aproape 4 milenii. Tot așa, rezultatele cercetărilor asupra lui, sunt de domeniul imensității. Printre cercetători, a fost și un român foarte cunoscut la vremea sa, dar aproape uitat în ultima perioadă de timp.

Una din cărțile sale se numește „Armonia Universală”; din care, pentru a ne forma o impresie asupra operei și persoanei sale voi menționa pentru început prezentarea sa, făcută la începutul lucrării de către profesorul universitar D. Pompeiu, ilustrul matematician, Membru al Academiei române, cu ocazia ciclului de conferințe asupra piramidei, ținut la Ateneul Român în februarie 1947 și organizat de personalități distinse, academicieni și profesori universitari de matematică: „Onorat auditoriu”; „Taina Tainelor!”; așa și-a intitulat, cu drept cuvânt, dl. Moisescu cartea în care se găsește rezumatul cercetărilor sale despre enigma atât de pasionantă a piramidei

lui Kheops.

Pentru noi românii este o mândrie națională, că anume în țară la noi s-a găsit un român, care să-și închine ani de zile de cercetări migăloase, de meditări adânci – ani de muncă stăruitoare întru urmărirea unei probleme care a pasionat în atâtea timpuri savanți din toate țările. Dl. Moisescu este un cercetător demn de toată prețuirea și toată atenția.

Autorul afirmă că, în urma analizării datelor furnizate de piramidă veritabilului creștinism i se deschid și mai mult orizonturile cosmice, ca nici unui alt sistem religios sau filosofic. Creștinismul nou testamental ni se prezintă astfel în adevărata lui lumină, după ce în toate epocile s-a căutat să se discrediteze prin contrafaceri.

Voi prezenta câteva fragmente ale acestei cărți.

Referindu-se la Biblie autorul afirmă că aceasta este carte doar în ceea ce privește înfățișarea ei din afară, de fapt însă e Cuvântul lui Dumnezeu întrupat în litere. Tot așa, piramida e clădire, dar cele mai nobile minți bănuiau de mult că ea ascunde Taina cea mai arzătoare pentru căutătorii de adevăr în piramidă a aflat cea mai potrivită schematizare a adevărurilor universale, ale Bibliei în special. Nu putea trece prin mintea nici unui geniu o așa sinteză a universului material cu cel spiritual. Nu putea visa nici cel mai optimist poet posibilitatea de a ni se deschide prin piramidă poarta spre cerul ideal și totodată conform cu

postulatele științei sănătoase.

Dovedirea unității de substanță a corpurilor cerești cu cele terestre a tăiat probabil ultima ancoră a separatismului celor două lumi. Biblia, contrar religiilor, de la început a dat să se înțeleagă unitatea universului.

Metoda folosită de autor pentru descifrarea tainelor piramidei a fost calcularea valorii numerice a literelor din textele biblice. Sunt pagini întregi în Biblie în care Numele lui Dumnezeu nu apare decât ascuns prin unele metode alfabetice, abia astăzi analizate.

În piramidă, dimpotrivă, nu există punct geometric în care Numele Creatorului să nu fie exprimat prin cifrele – literele ale numărului ei omniprezent.

Știința se dezminte din deceniu în deceniu, până e nevoită să adopte afirmațiile de nezguduit ale Bibliei, din punct de vedere cosmogonic, istoric, sociologic, etc. Până și metoda experimentului critic de la baza științei este scoasă clar din Noul Testament care ne îndeamnă să cercetăm toate și să păstrăm ce e bun, după ce le-am supus criticii obiective. „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun”. (1 Tesalonicieni 5–21).

Religia așa-zis creștină zice dimpotrivă: „Crede și nu cerceta”, fiindcă așa le convine urzitorilor de neadevăruri. De aceea au ars ei Bibliile pe același rug cu cei care erau prinși citindu-le.

Piramida are menirea să investească Biblia ca

sceptrul științei.

Fără a intra în amănunte țin să menționez că autorul a reușit, pe baza analizării valorii numerice a literelor, să descifreze numărul cheie al piramidei care este 286,1022 cu ajutorul lui apoi putând să calculeze tainele planului stratului 50, încărcat de mistere științifice și profetice.

Marea Piramidă este prima din cele 7 minuni ale lumii. Celelalte 6 minunății au dispărut, piramida, templul științei universale continuând să înfrunte veacurile.

În cartea profetului Isaia sunt scrise următoarele: „va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și la hotar va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul.

Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului”. (Isaia 19:19–20).

După părerea diverșilor autori, Marea Piramidă este un masaj lăsat posterității de către o civilizație avansată. Cercetări tehnice au dus la concluzia că arhitecții lui Kheops cunoșteau secretul dezintegrării materiei, utilizau adică energia atomică, ba poate și izolarea gravitației.

Dacă s-a acceptat ideea acestei civilizații dezvoltate care a supravegheat istoria omenirii atunci când este ușor de înțeles că au construit această Mare Piramidă imediat după potop cu scopul de a lăsa o dovadă clara asupra existenței lor și asupra evenimentelor care se vor desfășura pe Pământ.

Cercetătorul român este cel care a reușit să descifreze acest mesaj codificat lăsat de locuitorii acestei lumi paralele.

Diodor din Sicilia, uimit de perfecțiunea incomparabilă a piramidei spunea: „se pare că, fără să împrumute mâna oamenilor, care totdeauna e foarte lentă, zeii au pus dintr-o dată acest monument în mijlocul pământului".

Colțurile pătratului de bază sunt îndreptate spre cele patru puncte cardinale, iar diagonala bazei se suprapune exact pe meridianul locului.

Orientarea cardinală a colțurilor bazei este incredibil de exactă, eroarea nu depășește două sutimi de grad, precizie pe care numai foarte puține observatoare astronomice ale zilelor noastre au putut-o realiza. Marea Piramidă este amplasată pe meridianul care împarte în două părți egale suprafața uscatului.

Un grup de savanți americani au afirmat că Marea Piramidă se află situată în centrul de greutate al continentelor.

Istoricul Ed. Meyer spunea că e aproape de necrezut ca un asemenea proiect să poată fi executat: „vis supraomenesc care, odată realizat pe pământ, nu se va mai repeta nicicând". În acest sens, în anul 1978, un grup de experți japonezi, finanțați generos de către compania japoneză de televiziune N.B.S., înzestrați cu cele mai moderne mijloace tehnice, au încercat să ridice o replică modernă și miniaturală a piramidei atribuită

faraonului egiptean Kheops. Era prevăzută a avea 18 metri înălțime, față de cea originală care are 142,8 metri.

Cu toate că eforturile erau mult mai mici decât cel necesare pentru ridicarea Marii Piramide, experții japonezi au trebuit să abandoneze proiectul, deoarece studiile tehnice pe care ei le întocmiseră nu erau suficiente pentru a rezolva toate problemele tehnice ivite.

Măsurătorile piramidei redau fără aproximație principalele date astronomice și istorice ceea ce l-a condus pe V. Moisescu să afirme că realizatorii ei s-au folosit de niște instrumente de extremă precizie, cu care au determinat până și fracțiunea de micron.

Această concordă și cu cele expuse în această carte, în care am văzut câte ceva din înaltul grad de știință și tehnologie pe care-i posedă locuitorii acestei lumi paralele, atât de puțin cunoscută nouă.

Flinders Petrie, binecunoscut egiptolog, care a măsurat-o cel mai precis, s-a exprimat astfel: „Marea Piramidă e o lucrare de opticieni moderni, la scară de mai multe hectare”.

Părerea autorului este că în Marea Piramidă există împletirea într-un singur adevăr a adevăratei științe cu adevărata credință. Planeta noastră poartă în alergarea ei pe căi înstelate, un sanctuar de perfecție cerească, atât de nobil, datând din preajma perioadei imediat următoare

potopului. Turnul Babei ca și alte sisteme, prin pretenția lor de unire fără Dumnezeu, au atras de fapt risipirea și nenorocirea popoarelor, dar Marea Piramidă, ca și Biblia, prin rezolvarea chinuitoarelor probleme umane, unește mereu spiritele sincer căutătoare de adevăr.

Arabii erau informați asupra secretelor Egiptului, fie prin tradiții, fie prin manuscrisele egiptene, odinioară mult tăinuite, iar astăzi distruse. Ei izbutiră să afle că piramida cea mai veche conține date astronomice și profetice, însă în ce fel le conține nu-și puteau da seama.

Nu le-a fost hărăzit lor să afle secretele piramidice, deși e știut că arabii, în Evul Mediu, erau cei mai înaintați în studiul matematic.

În 820 d.Hr., urmașul lui Harun al Rașid, deschizând-o forțat, n-a găsit în ea nici urmă din ceea ce se afla în celelalte piramide-morminte. Manuscrisul arab Maqrizi destăinuie că autorul descrie ce a „scos din analele Egiptului… Prima piramidă a fost în mod special consacrată istoriei (profetice) și astronomiei”. Scriitorul arab Tahfat Alagaib confirmă același lucru: „Piramida conține planurile stelelor și semnele istorice și profetice”. Posibil ca scriitorii arabi să fi citit despre piramidă în imensa bibliotecă egipteană și grecească din Alexandria distrusă ulterior de un calif.

Chiar dacă arabii ar fi măsurat piramida, n-aveau cum să observe nicio potrivire de numere cu datele astronomice, care nu puteau fi evidențiate

prin măsurile lor naționale și nici prin cele egiptene: vechi sau recente, sacre sau profane. Doar sistemul metric englezesc, dedus din raza polară a pământului, este singurul mijloc prin care piramida ne poate vorbi numeric.

Scriitorul evreu Iosif Flaviu și arabii au păstrat prețioase tradiții despre Marea Piramidă. Importante în acest sens sunt remarcile lui V. Moisescu legate de Enoh despre care am amintit pe larg în această lucrare. Astfel acesta menționează una din legendele iudaic-arabe despre Enoh, presupus ca inițiatul căruia i-a fost descoperit de Dumnezeu, planul acestei piramide. Un urmaș al lui, Sisithros, se zice că a determinat pe faraonul Kheops să execute acest plan. Enoh a devenit celebru în mitologiile antice ca descoperitor al scrierii cu litere (ebraice?), ca întemeietor al aritmeticii și astronomiei. Pe vremea așteptării lui Mesia, mi mult decât oricând, circula în Orient „Cartea lui Enoh”, care cuprinde multe adevăruri profetice, necunoscute în Vechiul Testament. În piramidă întâlnim dese potriviri între spusele acestei cărți și datele astronomic-profetice ale cronologiei biblic-piramidice. Cartea lui Enoh prezicea că Mesia se va naște la 15 din luna Tisri și va muri la 15 Nisan, ceea ce s-a și întâmplat cu Isus Cristos, așa cum arată și piramida. Cartea aceasta tratează și despre cei 6000 de ani ai omenirii căzute, ca 6 zile de trudă, dar în mileniul al șaptelea (deci în jurul anului

2000 – n.a.) sub împărăția păcii mesianice, se va bucura, în sfârșit, de sabatul raiului readus pe întreg pământul. Cronologia piramidică și în privința aceasta este în concordanță cu profețiile.

Altă legendă este relatată de Herodot. Egiptenii i-au spus despre un rege păstor că s-a prezentat la Kheops și l-a convins că Dumnezeul unic îl încredințează să zidească cea mai trainică clădire din lume. În timpul dinastiei a patra (Th. Moreux susține că fundarea piramidei a avut loc în anul 2170 î.Hr., arătat de niște crestături, pe coridor, în dreptul blocurilor în formă de șa de la intrarea actuală. Măsurate astfel, dau 2144 î.Hr., adică 1856 după Adam, la 200 ani după potop), încă se menținea credința în monoteism, dar idolatria făcea mari progrese. Faraonul convertit a închis templele idolilor din Egipt tot timpul cât a durat zidirea piramidei. Acesta denotă că el era conștient de planul rezervat templului științei-religii, relevată de Creatorul lumii.

Indiferent de legendele asupra originii piramidei, avem o proorocie sigură, în Isaia 19:19 despre un sanctuar-monument (ariei și pilar în ebraică) situat exact pe locul unde e piramida și care, în viitorul apropiat, va sluji, și mai mult decât azi, ca „Mărturie pentru Domnul”.

Deși istoria oficială confundă această primă piramidă, cu celelalte care slujeau numai ca mausolee ale faraonilor, fapt este că Herodot menționează despre Kheops că a fost înmormântat

într-o insulă, iar peste mormântul lui s-a dat drumul apelor Nilului.

Când Ali Mamun, la deschiderea misterioasei piramide a fost cel dintâi erudit care i-a privit lăuntrul pecetluit prin mai multe bariere, n-a găsit decât un coșciug gol, din granit masiv.

Voi prezenta în continuare câteva din datele profetice ale piramidei calculate pe baza cunoașterii valorii numerice a literelor de către V. Moisescu. Astfel, acesta afirmă că încăperile ei, măsurate în țoli, schițează micrometric de exact, epocile din istoria omenirii, indiferent că Egiptul e sau nu implicat. Deci, un monument internațional la începutul istoriei popoarelor.

Distanțele coridoarelor, reprezintă, cu cea mai strictă conformitate durata epocilor de universală importanță. Acolo unde se întâlnesc 2 coridoare sau unde se întretaie cu prelungirea unei încăperi, exact la astfel de accidente constructive e marcată o dată remarcabilă din linia continuă a cronologiei istorice.

Un țol (25,426 mm) simbolizând un an, o zecime de țol e cât 36,52442 zile… a zecea mia parte de țol e de 2 ore și 24 minute = o zecime de zi, ș.a.m.d. În felul acesta se dă și sutimea de secundă când s-a întâmplat fenomenul astronomic sau evenimentul vizat, încrustat în piatră dură. Prin numere, și istoria intră în rândul științelor exacte.

Punctul cel mai de jos arată anul, ziua, ora când a fost făcut Adam. Punctul de la încrucișarea axei

coridorului intrării cu solul coridorului ascendent arată exodul, iar sfârșitul coridorului legii mozaice arată răstignirea lui Mesia. Nașterea Lui e arătată de prelungirea solului „camerei renașterii”, pe solul coridorului urcător, cu tot atâția țoli mai jos de punctul morții Lui câți ani și zile a trăit El. Cele două războaie mondiale sunt arătate prin strâmtorile de pe stratul 50.

Dumnezeu ne-a dat Marea Piramidă, afirmă autorul, ca să vedem că Domnul Isus este sinteza ultimă a universului și cum omul poate reveni numai prin El, la planul armoniei divine.

În încheierea prezentării acestei lucrări (una din numeroasele de acest fel) a lui V. Moisescu doresc să revin asupra faptului că mormântul în care se presupunea a fi faraonul era gol. Acesta se găsește situat, pe baza calculelor autorului într-un loc corespunzător anului în care a avut loc răstignirea lui Isus. Faptul că este gol dovedește că autorii acestei lucrări în piatră știau că El va învia. Mai mult decât atât, din analizarea datelor piramidei reiese și înălțimea pe care a avut-o Isus în timpul vieții sale pe pământ. Să urmărim concluziile lui V. Moisescu: „Perimetrul bazei de la mica piramidă supraideală măsura 286,1022 țoli, cât numărul enigmă. Această bază are latura de 1,818 m, dublul lățimii ramei de jos, cât statura unui OM culcat în mormânt.

Prin prezentarea acestor câteva fragmente din cercetările lui V. Moisescu am dorit să atrag

atenția asupra acestor lucrări de excepție care, sper că vor putea fi evaluate în viitorul apropiat la adevărata lor valoare.

O altă construcție care a stârnit interesul cercetătorilor din toate timpurile a fost Sfinxul. Acesta, ca și Marea Piramidă, pare că are un mesaj pentru omenire.

Dacă tainele Marii Piramide au fost admirabil descifrate de V. Moisescu, în ceea ce privește Sfinxul s-au emis foarte multe ipoteze, una dintre ele fiind aceea a unei asemănări între acesta și Kheops, ceea ce, în situația în care mormântul era gol nu mai are nicio bază.

În cele ce urmează voi emite și eu o ipoteză referitoare la simbolistica acestuia.

Pentru aceasta voi reveni la Isaia 19:19 unde acesta vorbește despre un altar și un stâlp de aducere aminte pentru Domnul, situate în țara Egiptului. Isaia spune în continuare că acesta (altarul) va fi un semn, iar stâlpul de aducere aminte va fi o mărturie pentru El în Egipt.

Deci, altarul este un „semn” al viitorului așa cum a demonstrat V. Moisescu. Într-adevăr, Marea Piramidă cuprinde „semnele” tuturor evenimentelor care s-au petrecut și se vor petrece pe Pământ.

Ar rămâne de analizat stâlpul de aducere aminte care va fi o mărturie pentru Dumnezeu, în Egipt.

Cred că această mărturie este Sfinxul. Distrus în bună parte de intemperii, el reprezintă un bou cu

capul de om, cu două aripi de vultur și la picioarele de dinainte cu gheare de leu.

Voi reda din nou descrierea heruvimilor din cartea lui Ezechiel despre care am afirmat că reprezentau trenul de aterizare și decolare a slavei. „Cât despre chipul fețelor lor era așa; înainte, toate aveau o față de om; la dreapta lor, toate patra aveau câte o față de leu, la stânga lor toate patru aveau o față de bou, iar înapoi, toate aveau câte o față de vultur, aripile fiecăreia erau întinse în sus”. (Ezechiel 1:10–11).

Descrierea lui Ioan din Apocalipsă este identică; „Cea dintâi făptură vie, seamănă cu un leu; a doua seamănă cu un vițel; a treia are fața ca a unui om; și a patra seamănă cu un vultur care zboară”. (Apocalipsa 4:7).

Enoh afirmă că: „tronul slavei tale rămâne în toate vârstele lumii”.

În concluzie, după părerea mea, se poate afirma că Sfinxul reprezintă pentru omenire o mărturie, fiind asemănător celor 4 heruvimi, care formau trenul de aterizare și decolare a slavei Domnului, veritabili „stâlpi” de susținere a acestei nave spațiale.

Influențarea telepatica a omenirii de către reprezentanții lumilor paralele

Pentru o înțelegere globală a gradului de dezvoltare a locuitorilor acestei lumi mă voi referi

la unele aspecte legate de psihologie și parapsihologie ce reies din analizarea Bibliei.

Voi face acest lucru pe scurt, detalierea acestor idei fiind făcută în lucrarea „Biblia și parapsihologia”.

Astfel, oamenii de știință ai secolului XX, Jackson, Ey. Freud, Young, Coue și alții au ajuns la următoarele concluzii legate de alcătuirea sistemului nervos.

– Structurarea aparatului psihic pe două nivele: conștient și inconștient sau subconștient.

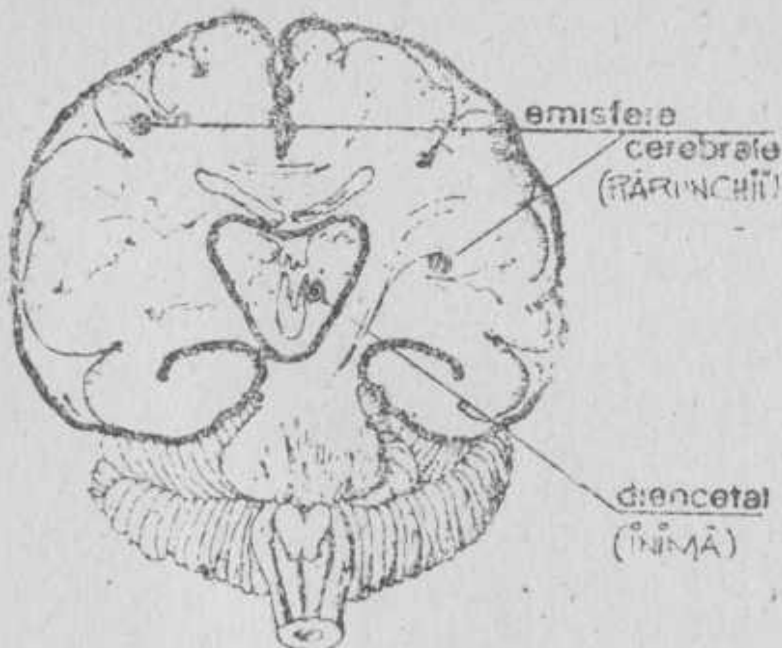
– Superioritatea proceselor psihice inconștiente față de cele conștiente.

– Existența unor centrii nervoși care asigură cadrul de desfășurare al acestor tipuri de procese.

– Existența unei surse de energie psihică cu originea în inconștient, care ar reprezenta „motorul” tuturor activităților noastre.

Interesant este faptul că atât în Vechiul cât și în Noul Testament aceste cunoștințe existau, fiind folosite, e drept, sub alte denumiri de autorii acestor cărți. Se naște întrebarea: aveau niște oameni simpli asemenea cunoștințe? Nu. Faptul că le folosesc demonstrează fără echivoc că Biblia este insuflată de Dumnezeu, care a transmis autorilor acestor cărți și terminologia, al cărei corespondent, în ceea ce privește sistemul nervos, se poate găsi abia în zilele noastre.

Astfel, în Biblie se folosesc termenii de inimă și rărunchi pentru diencefal și emisferele cerebrale și

SECȚIUNE FRONTALĂ prin creier

Figura 9

SECȚIUNE MEDIALĂ prin creier

Posibilitatea influențării telepatice a oamenilor de către reprezentanții unor alte civilizații

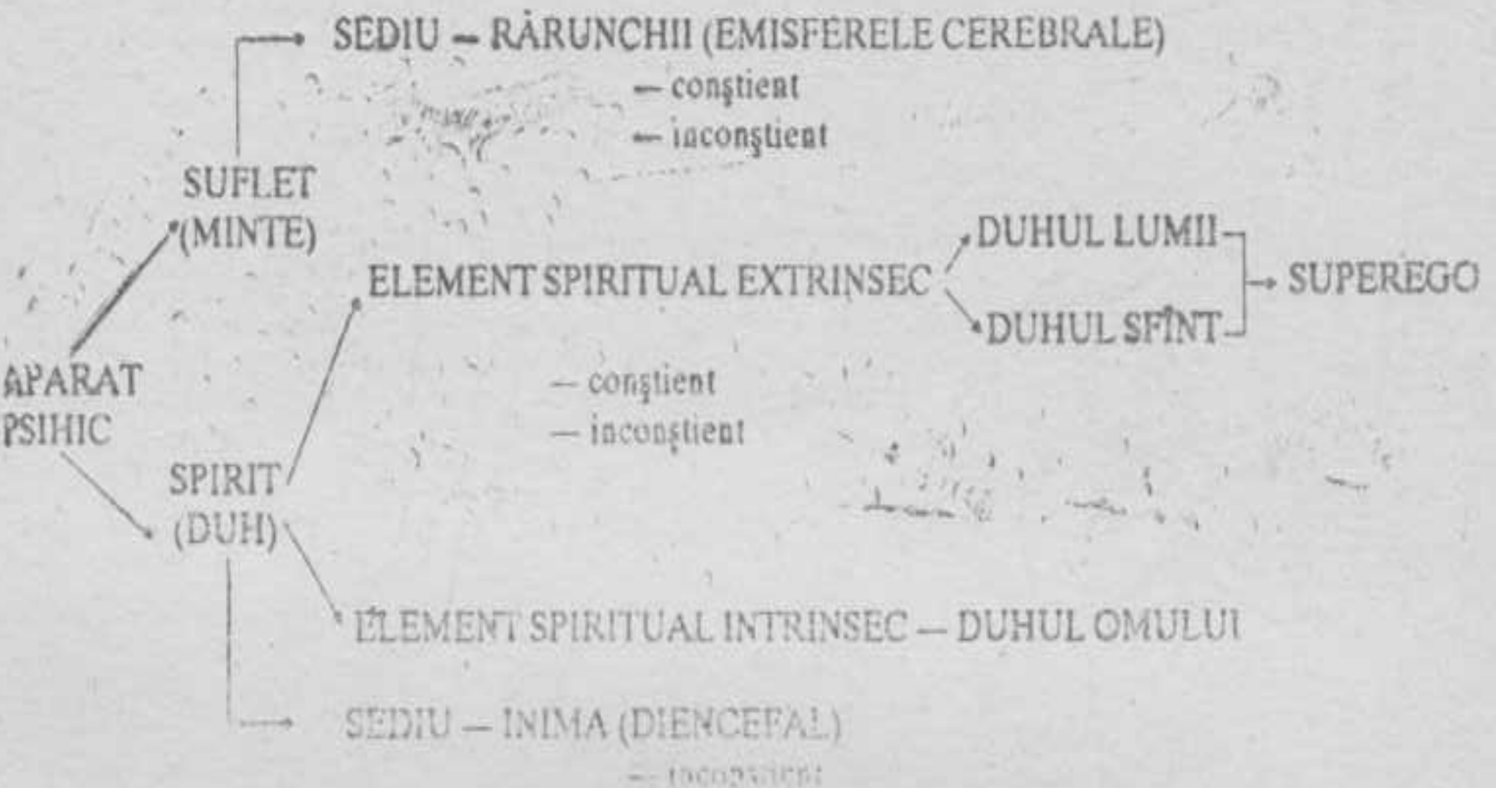

Figura 10

Posibilitatea influenţării telepatice a oamenilor de către reprezentanţii unor alte civilizaţii

de spirit sau duh pentru procesele psihice inconștiente, respectiv suflet sau minte pentru cele conștiente.

Acestor forme de inimă și rărunchi ale diencefalului și emisferelor cerebrale se pot vedea cu ușurință atât pe o secțiune medială cât și pe una frontală prin creier. (Figura 9).

Pentru o înțelegere mai ușoară voi prezenta și o schemă personală a aparatului psihic: (Figura 10).

Dacă facem o comparație cu elementele componente ale aparatului psihic folosite de Freud, acesta ar arăta în felul următor:

Id (Sine) = spirit sau duh

Ego (Eul) = suflet sau minte

Superego (supraeu) = Duhul lumii sau Duhul Sfânt.

Eul este o parte a sinelui care a suportat modificări sub influența directă a lumii exterioare și prin intermediul sistemului conștiință percepție.

În câteva exemple voi prezenta folosirea termenilor de inimă și rărunchi în sens de organe ale sistemului nervos, precum și a celor de spirit sau duh (pentru procesele psihice inconștiente) și respectiv suflet sau minte (pentru procesele psihice conștiente).

Primul exemplu este din Cartea lui Enoh: „Și Mikhael a luat iarăși cuvântul și i-a grăit lui Rafael: „Cine este acela, inima căruia să nu fie mișcată întru aceasta și a cărui rărunchi să nu se fi tulburat de acest cuvânt de osândă?”

„Tu mi-ai întocmit rărunchii... Cercetează-mă Dumnezeule și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile”. (Psalmi 139:13, 23).

„Și tu, Fiul omului, gemi. Cu rărunchii zdrobiți, și cu amărăciune în suflet, gemi subt privirile lor! Și dacă te vor întreba: „Pentru ce gemi?” să răspunzi: „Pentru că vine o veste. Când va veni, toate inimile se vor înspăimânta... toate sufletele se vor mâhni”. (Ezechiel 21:6–7).

„Și toate Bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima”; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui”. (Apocalipsa 2:23).

„Întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău”. (Geneză 6:5).

„Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă”. (Deuteronom 4:9).

„Fă tot ce ai în inimă, nu asculta decât de simțământul tău”. (1 Samuel 14:7).

„Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gândurile”. (1 Cronici 28:9).

„De aceea nu-mi voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea inimii mele; mă voi tângui în amărăciunea sufletului meu” (Iov 7:11).

„De aceea, inima mi se bucură, sufletul mi se

înveselește și trupul mi se odihnește în liniște". (Psalmii 16:9).

„Sufletul Meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută înăuntrul Meu". (Isaia 26:9).

„Isus care le cunoștea gândurile a zis: „Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?". (Matei 9:4).

„Și Maria a zis: „Sufletul Meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu". (Ducă 1:46–47).

„Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor". (Evrei 8 .10).

În schema anterioară am inclus și termenul de Superego sau Supra Eu, afirmând să acesta ar putea fi reprezentat de duhul lumii, sau de Duhul Sfânt.

Freud afirmă că superego reprezintă o forță inconștientă care imprimă eului și sinelui anumite scheme morale însușite în copilărie de la părinți și prin aceasta de la societatea în care au trăit părinții.

Duhul lumii, reprezentat prin războaie, farmece, minciună, etc. Este forța spirituală ce cuprinde ansamblul de norme de conduită, învățate de oameni de la îngerii civilizatori răzvrătiți descriși în Cartea lui Enoh, și izolați sub Pământ, în Shambhala.

Duhul Sfânt este forța spirituală ce reprezintă ansamblul de norme de conduită – introduse de Dumnezeu în lume pentru salvarea omenirii.

De asemenea, Duhul Sfânt sau duhul lumii

reprezintă forțe prin care Dumnezeu sau rivalul acestuia, conducătorul îngerilor răzvrătiți din Cartea lui Enoh, Azazel sau Satan acționează, printr-un mecanism asemănător telepatiei asupra inconștientului nostru.

Voi prezenta câteva exemple din care reiese posibilitatea influențării inconștientului nostru de către reprezentanții acestei lumi paralele:

„Și Mica a zis: Ascultați dar cuvântul Domnului: Am văzut pe Domnul stând pe scaunul Său de Domnie, și toată oștirea cerurilor stând la dreapta și la stânga lui. Și Domnul a zis: „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel ca să se suie la Ramot în Galaad și să piară acolo? Au răspuns unul într-un fel, altul într-altfel. Și un duh a venit și s-a înfățișat înaintea Domnului și a zis: „Eu îl voi amăgi”. Domnul i-a zis: „Cum?” „Voi ieși” a răspuns el, „și voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui”. (2 Cronici 18:18–22).

Locuitorii acestei lumi, având posibilitatea de a se dematerializa, este lesne de înțeles că pot influența telepatic inconștientul altor persoane.

„Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai și care. Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu: „Ah, domnul meu, cum vom face?” El a răspuns: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei. Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne deschide-i ochii să vadă”. Și Domnul a deschis ochii (este vorba de „ochii minții”)

slujitorului care a văzut muntele plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei. Sirienii s-au pogorât la Elisei. El a făcut următoarea rugăciune către Domnul: „Lovește, rogu-te, pe poporul acesta cu orbire”.

Și Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvântul lui Elisei.

Elisei le-a zis: „Nu este aceasta calea, și nu este aceasta cetatea; veniți după mine, și vă voi duce la omul pe care-i căutați. Și i-a dus la Samaria. Când au intrat în Samaria, Elisei a zis: „Doamne, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă! Și Domnul le-a deschis ochii, și au văzut că erau în mijlocul Samariei. Împăratul lui Israel, văzându-i a zis lui Elisei: „Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc părinte?” (2 Împărați 6:15–21).

Din analiza acestui fragment reies următoarele aspecte:

– Existența „carelor de foc” care îi ajutau, așa cum am văzut, pe evrei în luptele lor.

– Interferarea proceselor psihice și anume orbirea ochilor minții și nerecunoașterea poziției geografice de către sirieni.

– Existența Lor printre noi, fără a-i putea depista prin organele noastre de simț, atât Ei, cât și obiectele Lor de zbor având însușirea de a se materializa și dematerializa.

„Dumnezeu afirmă: „Voi pune în el un duh care îl va face ca la auzul unei vești pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui; și-l voi face să cadă ucis

de sabie în țara lui”. (2 Împărați 19:7).

În Vechiul Testament, prin intermediul Duhului lui Dumnezeu erau descoperite anumitor persoane desfășurările unor evenimente, erau explicate visurile, erau împietrite inimile unor oameni, erau închiși ochii minții, etc. Toate aceste intervenții erau posibile prin acest element spiritual care permite influențarea psihicului nostru, conform dorinței lui Dumnezeu, asemănător telepatiei. În acest sens, indiferent de voința noastră este posibilă transmiterea gândurilor de la Dumnezeu la noi și invers.

Undele telepatice nu cunosc niciun fel de restricții materiale, iar viteza lor tinde spre infinit.

În Noul Testament, vom vedea cum, prin apariția lui Isus, această legătură prin Duhul Sfânt nu va mai fi privilegiul câtorva persoane din poporal evreu, ei, prin credința în Moartea și Învierea Lui, va deveni accesibil oricărui om, care va dori sincer, în urma analizării vieții sale și recunoașterii dezamăgirii provocată de această viață dusă în absența legăturii cu Dumnezeu, o schimbare radicală. Aceasta este posibilă prin așa-numita Naștere din Nou, care nu înseamnă altceva decât o schimbare profundă a „inimii și Rărunchilor” (inconștient-conștient).

Cum e posibil așa ceva? Să analizăm câteva fragmente din Evanghelia după Ioan:

„Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie înălțat și Fiul omului, pentru ca

oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3:14–16).

Deci, asemănător evreilor, care erau mușcați de șerpi înfocați și nu erau vindecați decât prin credința în acel șarpe de aramă atârnat în mijlocul taberei (aceasta declanșa mecanismele inconștientului ce duceau în final la producerea de substanțe capabile să neutralizeze veninul șerpilor), tot la fel, schimbarea caracterului nostru și vindecarea, adică nașterea din nou, nu se poate produce fără a fi conștienți că suntem „mușcați” de duhul lumii, și că ne zbatem neputincioși într-o lume dezorientată, coruptă, în care singura soluție este dorința de salvare, de vindecare.

Singurul care poate face aceasta este cel care a fost înălțat pe cruce, Fiul lui Dumnezeu și nimeni altul.

„Isus îi răspunde lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

„Adevărat, adevărat, îți spun, că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3:3, 5).

Deci, nașterea din nou e absolut necesară pentru restabilirea relației cu Dumnezeu. Ea nu se poate face decât prin credința în jertfa lui Isus, după

conștientizarea rupturii cu Dumnezeu.

„Dumnezeu este Duh, și cine i se închină Lui, trebuie să i se închine în duh și adevăr”. (Ioan 3:24).

Credința în jertfa Lui va atrage, așa cum vom vedea, pecetluirea cu Duhul Sfânt, și prin aceasta, posibilitatea închinării în duh, adică restabilirea legăturii spirituale între duhul nostru și cel al lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

„Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură.” (Ioan 3:34).

Prin aceasta doresc să atrag atenția necesității întoarcerii stricte la învățătura lui Isus, lăsând la o parte orice alte învățături înșelătoare, precum și la experimentarea nașterii din nou, singurul intermediar fiind Isus și nu altcineva.

– „El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.

Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, de-a dat dreptul să facă copii al lui Dumnezeu.” (Ioan 1:10–12).

– „Cine crede în mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.

Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese proslăvit”. (Ioan 7:38–39).

– „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va

fi mântuit: va intra și va ieși, și va găsi pășune”. (Ioan 10:9).

– „Isus i-a zis: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14:6).

Concluzia celor de mai sus este că numai prin Isus se poate ajunge la Dumnezeu.

– „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, (Paraclet, apărător, ajutor), care să rămână cu Voi în veac și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-l vede și nu-L cunoaște, dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi”. (Ioan 14:15–17).

Lumea nu-L vede și nu-L cunoaște, deoarece este stăpânită de duhul Lumii. Singurul care-i poate scoate din om și restabili relația cu Dumnezeu este Duhul Sfânt obținut în urma credinței în jertfa lui Isus.

Să vedem cum a venit Duhul Sfânt în lume:

„În ziua Cinzecimii, erau toți împreună în același loc.

Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei.

Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.

Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul

să vorbească”. (Faptele Apostolilor 2:1–4).

Deci, ca și în Vechiul Testament vedem cum se produce influențarea de către Dumnezeu a inconștientului cu scopul de a impresiona alți oameni, deoarece, atunci erau în Ierusalim reprezentanți ai multor neamuri, care au auzit acel sunet.

Doresc să subliniez faptul că atunci era necesară o astfel de formă zgomotoasă de primire a Duhului Sfânt, atât pentru cei din jur cât și pentru ucenici, care fuseseră firi slabe ce L-au abandonat pe Isus pe cruce, și numai prin primirea Duhului Sfânt fiind ulterior capabili de orice sacrificiu.

Deci, ceea ce au văzut și simțit le-a schimbat radical comportamentul.

Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfânt se obține prin această formă. El se obține doar prin credința în jertfa lui Isus. Extinderea acestei practici în zilele noastre poate fi periculoasă, deoarece provocarea unei autodetașări poate duce la pătrunderea și eliberarea unor forțe din inconștient ce pot crea falsa impresie a unor manifestări dorite de Dumnezeu, de fapt în inconștientul acelor persoane neexistând Duhul Sfânt ci duhul lumii.

– „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați: toți s-au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. (Faptele apostolilor 4:31).

Și în acest exemplu primirea Duhului Sfânt de

către cei ce aveau să fie mesagerii lui Isus trebuia însoțită de manifestări zgomotoase, care astăzi, când există o asemenea denaturare a adevărului lui Isus nu-și mai au locul. Dacă Duhul Sfânt s-ar obține numai însoțit de astfel de manifestări ar fi numai cutremure, limbi de foc, etc. Acestea au trebuit doar atunci, pentru ca, ulterior, Duhul Sfânt să fie obținut numai prin credință.

„Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt”. (Faptele Apostolilor 8:17).

O nouă formă de primire a Duhului Sfânt, în care însă Petru și Ioan nu aveau niciun merit. Tot Dumnezeu era Cel care lucra la inimile primitorilor cu scopul de a mări prestigiul celor doi ucenici.

Extinderea acestei practici în zilele noastre e o insultă grosolană la adresa lui Dumnezeu și a Fiului Său. Cât de departe sunt cei ce o practică, de credința simplă a lui Petru și Ioan, cât de mult doresc slava oamenilor, cât de puțin îl cunosc pe Dumnezeu.

După aceste forme inițiale, zgomotoase de primire a Duhului Sfânt să vedem starea omului condus de duhul lumii și apoi cum poate fi primit prin credință Duhul Sfânt, și roadele acestei primiri.

„Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite”.

Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de

curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate, plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase, sunt șoptitori, bârfitori, urâtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă și măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac". (Romani 1:28–32).

Deci acesta este tabloul omului condus de duhul lumii.

Posibilitatea de restabilire a relației cu Dumnezeu este următoarea:

– „Dar acum s-a arătat o neprihănire (dreptate) pe care o dă Dumnezeu fără lege – fără legea lui Moise, adică nu prin fapte) despre ea mărturisesc Legea și Proorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Cristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El". (Romani 3:21, 22).

– „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.

În adevăr, legea Duhului de viață în Cristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și morții". (Romani 8:1–2).

– „Dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele

trupului, veți trăi”. (Romani 8:13).

Referitor la cele de mai sus aș dori să adaug următoarele: în timpul vieții sale Isus a fost pentru ucenici un exemplu din toate punctele de vedere – un om ideal.

Dar ei nu puteau imita comportamentul Lui, pentru că nu erau născuți din nou. Drept dovadă, deși îl iubeau foarte mult au fugit. În noaptea răstignirii, Petru s-a lepădat de El, Iacov și Ioan se certau pentru supremație cu ceilalți etc.

Prin legătura cu Duhul Sfânt, ei au primit puterea necesară pentru a duce o astfel de viață. Evenimentele trăite au fost atât de puternice, încât prin Duhul au putut să facă să moară toate faptele trupului, adică să trăiască respectând normele de conduită ale lumii viitoare care în optica lui Isus erau aceste două: „să iubești pe Dumnezeu, și pe aproapele tău ca pe tine însuți”.

Să vedem părerea lui Dumnezeu legată de mântuirea prin jertfa Fiului:

– „Fiindcă propovăduirea crucii, este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.

Căci este scris: „Voi prăpădi înțelepciunea celor înțelepți, și voi nimici priceperea celor pricepuți”.

Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?

Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei n-a

cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.

Iudeii, într-adevăr, cer minuni și Grecii caută înțelepciune, dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie”. (1 Corinteni 1:18–23).

Așa este și în zilele noastre. Dacă pentru Neamuri (celelalte popoare în afara evreilor), Isus nu mai e o nebunie în sensul că îl acceptă, cel puțin ca personaj istoric, modul în care i se închină e de-a dreptul jignitor. Printre alte personaje de cult are și El anumite zile de închinare, s-au comis crime, s-au dus războaie în numele Lui, etc.

– „Ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia… Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă… Și noi n-am primit duhul lumii, ci duhul care vine de la Dumnezeu ca să putem cunoaște lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său”. (1 Corinteni 1:6, 7, 12).

Ce bine ar face cei care propovăduiesc pe Dumnezeu să-și pună întrebarea dacă sunt călăuziți de duhul lumii sau de Duhul Sfânt.

Să vedem ce se întâmplă cu persoana care se pune în slujba lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt.

– „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora”. (1 Corinteni 12:4–7).

„Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea Credinței?” (Galateni 3:2).

Deci, din vremea lui Pavel, Duhul Sfânt se primea prin auzirea credinței și nu prin alte forme zgomotoase așteptate de mulți și azi.

Faptele firii pământești și Duhul – zic dar: „umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești.

Căci firea pământească poftește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești; sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că au puteți face tot ce voiți.

Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea în idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâinile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea.

Roada duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. (Galateni 5:16–23).

– „Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului

(Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit". (Efeseni 1:13).

Prin prisma celor discutate anterior aș dori să fac câteva remarci asupra etiologiei, manifestările clinice și terapiei bolilor psihice.

Psihanaliza, prin Freud consideră că normal ar fi cel al cărui psihic ar menține un echilibru armonios al egoului față de id și superego.

Nevroza ar fi deci expresia unei frustrări care împiedică o satisfacere pulsională adecvată, eul regresând la o treaptă de organizare inferioară, infantilă.

Schizofrenia ar fi expresia unei slăbiciuni constituționale sau psihogene a eului care ar determina o regresiune a psihicului la un nivel inferior, primitiv, asocial, narcisic în care sacrifică eul și adoptă punctele de vedere ale iadului.

Cauza principală a bolilor psihice o constituie eliberarea inconștientului de sub controlul conștientei. Inconștientul reprezintă un sistem de forțe afective refulate care nu se manifestă clinic decât printr-o distorsiune în simptome psihopatologice după modelul gândirii din vis.

Această forță intră în conflict cu forța conștientă a egoului care ar sarcina să adapteze persoana la realitate și astfel se produce boala psihică.

Voi reveni asupra schemei referitoare la alcătuirea aparatului psihic, comparativ cu elementele componente ale acestuia, după Freud.

Astfel Sinele = spirit sau duh,
Ego = suflet
Superego = Duhul lumii sau Duhul Sfânt.

Așa cum am văzut, Eul (sufletul) este o parte a Sinelui (spiritului) care a suportat modificări sub influența directă a lumii exterioare și prin intermediul sistemului conștiință-percepție.

Sufletul este deci partea superficială a spiritului altfel spus spiritul implicat în relațiile acestei lumi. Nu există o separare netă între Eu și Sine, Eul prelungindu-se în elementele psihice ale Sinelui în măsura în care Eul are și o funcționare inconștientă.

Supraeul (duhul lumii, Duhul Sfânt) va pătrunde în inconștient de care va fi legat, reprezentând motorul acțiunilor noastre.

Nașterea din nou reprezintă deci înlocuirea Superegoului reprezentat de duhul lumii cu Superegoul – Duhul Sfânt care, așa cum am văzut, poate fi obținut în urma credinței în jertfa lui Isus.

Cel care va crede cu tărie că Isus și-a dat viața pentru păcatele sale, că este Mântuitorul său personal, va simți un efect de catharsis, adică de purificare, de eliberare de lucrurile neplăcute care-i apăsau conștiința.

Schimbarea resimțită este ceea ce se descrie în Biblie drept pecetluirea cu Duhul Sfânt.

Convingerea fermă că păcatele sunt iertate, că Dumnezeu se îngrijește de viața fiecăruia până la cele mai mici aspecte dispariția fricii de moarte,

toate acestea obținute prin sacrificiul personal al Fiului lui Dumnezeu sunt elemente care vor pătrunde adânc în inimă producând nașterea din nou.

Astfel, în inimă își face loc Duhul Sfânt cu toate roadele sale pe care le-am văzut: bunătatea, îndelunga răbdare, etc.

Dar, în viața de toate zilele există și elementele duhului lumii (răutate, invidie, diferite patimi etc). Pentru menținerea echilibrului spiritual trebuie ca toate acestea să se oprească la nivelul minții – care ia contact nemijlocit cu realitatea, fără să pătrundă în inimă.

Cel care este convins că are o legătură strânsă cu Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, altfel spus că pe prim-planul existenței sale este încrederea în Dumnezeu va putea face față atât situațiilor grele cât și celor tentante, dar prohibite, știind că această legătură îi va furniza forța necesară pentru a rezista.

Echilibrul spiritual nu se poate asigura decât printr-o legătură permanentă cu Duhul Sfânt, adică prin analizarea tuturor aspectelor vieții de zi cu zi prin prisma cerințelor lui Dumnezeu, dintre care, așa cum spunea Isus, cele mai importante sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea aproapelui.

Încălcarea acestora va face ca la nivelul minții să se cuibărească diferite patimi, răutăți, care, dacă nu vor fi „topite” de aceste două Legi de aur vor pătrunde în inimă unde vor duce în final la

stingerea Duhului Sfânt și la distrugerea legăturii cu Dumnezeu.

Isus este Cel care a spus că nu a venit să strice Legea lui Moise (cele 10 porunci) ci s-o îndeplinească, referindu-se la faptul că prin Duhul Sfânt care a fost dat după proslăvirea Sa să fie posibilă armonizarea vieții psihice.

Păstrarea în conștiență a relației cu Dumnezeu va pătrunde și în inconștient împiedicând astfel cuibărirea în acesta a stărilor conflictuale, fricilor, etc. Sub forma diferitelor afecte, care, ulterior, vor perturba viața psihică declanșându-se acele mecanisme de apărare ale eului (nevrotice, și ulterior psihotice) precum și o gamă variată de modificări organice.

Chimioterapia și terapia electroconvulsivantă (electro-șocurile) vor interfera aceste modificări organice apărute la nivelul sistemului nervos determinând o oarecare normalizare, la care se adaugă și efectul placebo sau autosugestia. Eficacitatea totală nu poate fi obținută decât prin normalizarea fenomenelor psihice ale inconștientului (biocâmpului).

Cauza bolilor psihice o reprezintă ruperea legăturii cu Dumnezeu. Inițial, ființa umană fusese concepută pentru a avea o legătură permanentă cu Dumnezeu. Dacă oamenii au decis să-și ia soarta în propriile mâini, ascultând de sfaturile îngerilor descriși în cartea lui Enoh, și Dumnezeu i-a lăsat pradă „minții lor blestemate,

ca să facă lucruri neîngăduite”.

Inconștientul fiecăruia păstrează ruptura cu Dumnezeu sub forma unui complex, care va duce la instalarea angoasei, adică a unei stări de teamă lipsită de o cauză precisă.

În starea de angoasă se dezvăluie abisul morții, care-i condamnă pe om la o fatală finitudine M. Heidegger), tragic răscumpărată cu prețul libertății – ca însăși sursă de panică și chin sufletesc din pricina absenței criteriilor ferme ale opțiunilor morale (J. P. Sartre).

H. Ey afirmă: „angoasa este amețeala care ne cuprinde în fața prăpastiei timpului, conștiinței naturii și destinului nostru”.

După Jaspers „angoasa se naște din eșecul care ne pândește la capătul încercării de a ne sesiza ființa”.

Această stare de nesiguranță va conduce la o serie de atitudini compensatorii, ce au drept scop scoaterea ei, e drept, fără succes, din interiorul ființei noastre. Câteva din acestea ar fi: fumatul excesiv și consumul abuziv de alcool în scop de „liniștire”; drogurile, viața sexuală dezordonată, atitudinile teatrale la isterici, tendința schizofrenului de a fi în centrul lumii sale autistice, etc.

O atitudine asemănătoare ar fi adorarea, respectarea riguroasă a diferitelor precepte religioase în afara celor din Biblie, inventarea altora, toate acestea demonstrând clar, că relația

cu Dumnezeu s-a oprit la nivelul minții, inima lor (inconștientul) fiind plină de neliniște.

Transplantul de creier poate dovedi existenta biocâmpului, inconștientului. Corpului spiritual

În schema prezentată ar mai fi de analizat ceea ce am denumit element spiritual intrinsec sau duhul omului.

Înainte de a-l analiza, doresc să spun că cercetările actuale infirmă faptul că celulele nervoase nu se divid. Astfel, a fost posibilă înlocuirea anumitor porțiuni din creier cu celule embrionare care au preluat funcțiile celor distruse.

Pentru aceasta voi aduce câteva date privitoare la studierea creierului din punct de vedere al efectuării grefelor de țesut nervos.

Articole – reviste:

– Science – martie 1986

– Medicine et Hygiene – mai 1988

În epoca în care inima, rinichiul, ficatul, plămânul suferind poate fi înlocuit, a grefa celule sănătoase în creierul uman pare a fi ultimul transplant.

De fapt mulți oameni de știință evită folosirea termenului de transplant de creier deoarece aceasta implică mutarea întregului organ de la o ființă umană la alta. Cercetătorii preferă să vorbească despre grefe de creier sau împlânte,

acestea fiind în relație cu un număr limitat de celule.

Ideea transplantului nu este nouă. Cercetătoarea Elizabeth Dunn de la Universitatea din Chicago a reușit să grefeze țesut în creierul șoarecilor înainte de 1903 deși gândirea științifică afirma că nu poate fi făcut așa ceva.

Textele clasice de anatomie susțin că omul e înzestrat la naștere cu un număr dat de celule nervoase care treptat mor și nu pot fi înlocuite – odată afectate de boală sau accidente, creierul este incapabil să le înlocuiască.

Atitudinea actuală a început să se schimbe.

În 1960 Geofrey Raisman de la Universitatea Cambridge (Anglia) a fost unul dintre primii care a identificat fenomenul cunoscut sub numele de înmugurire colaterală. El a demonstrat că atunci când o arie a creierului este distrusă, din neuronii învecinați înmuguresc fibre care cresc în aria distrusă și își asumă unele din funcțiile celulelor îmbătrânite. Creșterea poate fi văzută la microscopul electronic.

La Clinica din Karolinska (Suedia) – Lars Olson, histolog, și colegul său Ake Seiger s-au concentrat pe creșterea, dezvoltarea și regenerarea sistemului nervos general. În 1966 ei au început să transplanteze mici fragmente de țesut cerebral de la fetușii de șoareci în ochi ai șoarecilor adulți, Olson considerând ochiul un loc ideal pentru astfel de transplante, deoarece este o protruzie a

creierului și progresul transplantului poate fi cu ușurință observat aici, având în plus avantajul că e simplu de realizat.

Steven Mc. Loon de la Universitatea din Minesota a descoperit că fibrele celulei nervoase știu direcția în care trebuie să crească. El a implantat țesut din retină în creierul șoarecilor orbi și a observat că noile fibre se îndreaptă infailibil spre centrul vizual primar din creier, evitând orice altă posibilitate de conexiune în drumul lor.

Scopul actual este să se identifice și să se izoleze așa-numiții „factori de creștere ai nervilor" a căror existență a fost doar presupusă cu câțiva ani în urmă și despre care se crede că ar fi sute. Poate mii, de specializați pentru fiecare tip de celulă sau chiar pentru diferitele stadii particulare de dezvoltare ale acestora. „Nu putem imagina creierul acționând în acest mod deoarece celulele par a ști unde trebuie să meargă", afirmă Richard Wyatt șeful secției de neuropsihiatrie de la Institutul Național de Sănătate Mintală din Bethesda, Maryland.

În perspectivă, profesorul Olson speră: „În zilele noastre grefele vor fi metoda recomandată de tratament pentru orice formă de leziuni ale creierului".

Boala Parkinson a inaugurat această metodă de înlocuire a celulelor receptoare și producătoare de mediatori chimici, în această situație nivelul

dopaminei restabilindu-se prin auto-transplantarea părții medulare a glandei suprarenale.

Evidențierea prinderii grefonului poate fi de două feluri:

a. Evidențe histologice – s-a demonstrat că celulele embrionare transplantate nu numai că supraviețuiesc, dar că vor continua să-și asume funcțiile lor dezvoltând conexiuni funcționale cu cele ale creierului primitor, studiile ultrastructurale evidențiind contactele sinaptice.

Aspectul cel mai interesant al grefelor cerebrale de țesut nervos este abilitatea lor de a forma conexiuni axonale cu creierul primitor.

Aceste conexiuni pot să aibă un înalt grad de specificitate ca de exemplu reinervarea hipocampului denervat de către neuronii monoaminergici și colinergici.

b. Evidențe biochimice și funcționale – transplantele de țesut embriologic hipotalamic au fost în măsură să restaureze funcțiile endocrine ale animalului ce prezenta o deficiență congenitală – de vasopresină sau de hormon eliberator de gonadotropine.

Prin metode de titraj radioenzimatic s-a putut demonstra, în ceea ce privește dopamina, după implantarea de suspensii de celule nigrale că transplantarea în corpul striat e capabilă să restaureze neurotransmisia dopaminergică.

Un studiu interesant și promițător este cel al lui

Wallace care, în două serii de experiențe, a studiat efectul transplantării heterologice de țesut neocortical, diencefalic și tactal de la embrionul de șoarece la șoareci în vârstă de câteva zile.

În primul grup, sistemul motor era studiat prin transplantarea în cerebel, iar în al doilea grup sistemul senzorial, prin transplantarea în ganglionul geniculat lateral.

În ambele cazuri a demonstrat că țesutul transplantat se integrează perfect anatomic, și nicio disfuncție comportamentală n-a fost pusă în evidență. Mai mult, animalele care au primit țesut transplantat și cele de control (martorii) difereau într-o manieră semnificativă de animalele la care o singură leziune chirurgicală fusese făcută.

Aspecte imunologice – creierul este un loc imunologic privilegiat de transplant, concept introdus de Medwar. Chiar transplantarea de țesut imunologic incompatibil cu creierul nu este rejectată cu aceeași frecvență sau rapiditate după grefă decât dacă aceste țesuturi ar fi plasate în altă parte în corp.

După părerea mea, rolul creierului este de a asigura doar exteriorizarea producțiilor spirituale profunde și adaptarea la solicitările mediului, transplantarea lui sau doar a scoarței cerebrale despre care se susține a fi sediul personalității, memoriei, neducând la pierderea acestora.

Realizarea unei astfel de operații ar putea dovedi, prin păstrarea personalității și memoriei, existența

în persoana noastră a acestui element spiritual intrinsec, numit duhul omului. Despre acest element spiritual, Biblia afirmă că: Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului (fiind extrem de dezvoltați problemele de inginerie genetică erau bine stăpânite, „țărâna pământului” reprezentând după mine, materia organică și anorganică a organismului taman), și i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu. Dacă i-a suflat în nări, înseamnă că avea și capul împreună cu creierul.

Legat de aceasta o remarcă: în tratarea tumorilor hipofizare (glandă endocrină care are raporturi strânse cu diencefalul) se folosește ca metodă de tratament roentgenterapia, care constă în introducerea unor granule radioactive în fosa pituitară, după perforarea peretelui osului sfenoid, la aceasta ajungându-se însă prin nări.

Acceptarea existenței acestui element spiritual în ființa noastră sub forma unei „dubluri” acoperită de corpul omenesc ne-ar putea ajuta să înțelegem relatările de genul „viață după viață”, în care subiecții în stare de moarte clinică își văd corpul, asistă la evenimentele din jur, ajung în altă lume.

Mulți dintre cercetători cred că omul ar poseda un dublu substanțial foarte fin, invizibil în mod normal, un fel de câmp gravitațional viu care se bucură de subtilitate, invulnerabilitate, de rapiditate, de puterea inconștientului, și acesta

este acei dublu – adevăratul centru al personalității și nu soma sau creierul. Acest dublu însuflețește corpul și este adevăratul substrat al sentimentului, voinței, al gândirii. Cercetătorii științifici încep să ia în considerație și să cerceteze existența unui „ceva”, care, independent de corpul fizic vizibil, palpabil și măsurabil ar putea foarte bine să fie însuflețitorul acestui trup și vehiculul indestructibil al personalității, al eului. Acesta este BIOCÂMPUL, INCONȘTIENTUL, CORPUL SPIRITUAL, etc.

Părerea mea este că Dumnezeu și îngerii ar putea reprezenta o lume paralelă cu a noastră, ei putându-ne influența conform planurilor pe care le urmăresc. Influențarea se poate face prin intermediul acestor forțe spirituale care sunt Duhul Sfânt sau duhul lumii, iar în anumite cazuri prin „duhuri” (ființe din această lume paralelă pe care organele noastre de simț nu le pot detecta). Acestea interferă elementul spiritual propriu sau biocâmpul care ar putea fi o rețea de forțe de natură posibil electromagnetică (ce permite înmagazinarea tuturor cunoștințelor, este sediul memoriei, personalității etc.) transmițând gânduri pe care noi le putem considera producții spirituale personale.

De asemenea asupra acestui element spiritual, privit ca un câmp electromagnetic se poate acționa și prin intermediul radiațiilor emise de dispoziția planetelor.

Înțelegând acestea, există posibilitatea explicării și altor fenomene precum: comunicarea cu ființe din altă lume, înregistrarea vocilor și imaginilor acestora (a morților sau a altor duhuri?), intuițiile geniale, halucinațiile, cititul în stele, vindecările miraculoase etc. Legat de ele, este ușor de înțeles interzicerea categorică de către Dumnezeu a tuturor practicilor legate de aflarea viitorului, încrederea în El, excluzând posibilitatea apelării la ghicitori.

Adevăruri științifice susținute de Biblie cu mii de ani înaintea descoperirii lor

Voi expune acum câteva fragmente din cărțile Vechiului și Noului Testament care evidențiază o cunoaștere perfectă a multor probleme legate de știință, probleme care au fost lămurite de oameni la mult timp după ce au fost expuse în Biblie.

Astfel, în cartea lui Iov este scris: „Când a rânduit greutatea vântului” (Ion 28:25). Multă vreme a fost probabil luat în râs acest verset deoarece oamenii nu simțeau greutatea aerului. Dar confirmarea a venit în anul 1643 când Toricelli a stabilit presiunea atmosferică de 1,033 kgf/cmp:

Iov a trăit în perioada patriarhală pe la anul 2000 î.Hr., Toricelli demonstrând existența presiunii atmosferice după mai bine de 3.500 de ani. Aceasta a fost posibil deoarece: „toată

Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16).

În Epistola către evrei Pavel spune: „prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”. (Evrei 11:3).

Concluzia fizicii este că Universul este alcătuit din atomi. Pavel, deși nu era fizician, insuflat de Dumnezeu, a făcut afirmația de mai sus care este în deplină concordanță cu rezultatele cercetărilor fizice.

Voi da în continuare câteva exemple din care reiese clar că Biblia afirmă că pământul nu este sprijinit pe nimic și că este rotund: „El (Dumnezeu) întinde miazănoaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic” (Iov 26:7).

„Pe ce sunt sprijinite temeliile lui?” (Iov 38:6).

„Rotocolul pământului Său” (Proverbe 8:31).

„El (Dumnezeu) șade deasupra cercului Pământului” (Isaia 40:22).

Și acum un exemplu referitor la mișcarea Pământului și a planetelor: „ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir oștirea lor?” (Isaia 40:26).

Pentru asemenea afirmații, mulți oameni de știință au plătit cu viața în timpul Inchiziției. Acum este ușor de înțeles deosebirea esențială între învățătura Bibliei, știința lui Dumnezeu și minciunile diverselor religii, care au urmărit să-i

ţină pe oameni departe de aceste adevăruri ale lui Dumnezeu, cu un singur scop – acela de a-i exploata. De aceea ardeau ei pe rug împreună cu Biblia pe oamenii care se apropiau de ştiinţa lui Dumnezeu.

Tulburătoarea origine a omului. Eşecul evoluţionismului

Înţelegând aceste aspecte legate de civilizaţia paralelă care ne-a supravegheat voi apela din nou la cărţile de excepţie ale lui Petru Popovici din care, pentru a ne forma o imagine globală asupra originii omului am mai ales câteva fragmente:

1. Ordinea creaţiei.

O altă problemă ridicată de mulţi e ordinea creaţiei. Biblia vorbeşte că tot ce vedem pe pământul nostru a fost făcut în şase zile, iar în ziua a şaptea Dumnezeu S-a odihnit.

Mulţi nu pot crede că într-o zi să se fi putut usca pământul, apoi în aceeaşi zi au crescut plantele şi pomii. La oameni aceasta e cu neputinţă. Dar la Dumnezeu toate sunt cu putinţă.

Totuşi pentru cei ce se împiedică, voi da o explicaţie. Cuvântul „yom", din original, tradus în limba română „zi", arată o perioadă de timp. Uneori în textul biblic, cuvântul „yom" are sensul mult mai larg decât o perioadă de 24 ore. Astfel avem în Isaia 2:11, 12 pomenită o zi de răzbunare a Domnului, răzbunare care nu s-a făcut într-o zi

de 24 ceasuri, ci într-o perioadă de timp. La fel același sens e și în Zaharia 12:11 unde e vorba de pocăința lui Israel și în 14:1 unde cuvântul „ziua Domnului” are sensul de o perioadă de timp. În 2 Corinteni 6:2, prin cuvântul „ziua mântuirii” se înțelege întreaga perioadă de timp a harului. De altfel și azi se obișnuiește să se folosească cuvântul „zi” cu sens de vreme sau pe perioadă de timp.

Perioadelor acestora de timp, cărora Biblia le spune „zile”, geologii le spun „ere”. Cu privire la lungimea erelor, geologii se deosebesc în păreri.

Moise nu ne spune data când a fost pământul, ci el ne spune cine a creat pământul. Precizarea de date, de lungime a zilelor sau erelor, el a lăsat-o la o parte.

Textul din Geneza, când ne descrie creația, cuprinde următoarea ordine: lumină, aer, uscat, plante, căldură, pești, păsări, animale, om. Nu ne oprim la perioadele de timp. Pe noi ne interesează dacă Științele Naturale contrazic sau confirmă această ordine a apariției vieții pe pământ.

Fizicianul Amper scrie despre Geneza: „Ordinea în care apar ființele organice este exact a celor șase zile ale creațiunii, cum ne-o prezintă cartea Genezei. Sau Moise a avut aceleași cunoștințe științifice superioare pe care le are secolul nostru, sau a fost iluminat de Dumnezeu”.

Cuvier, întemeietorul paleontologiei, spune: „Moise ne-a lăsat o cosmogonie, al cărei adevăr se confirmă de la o zi la alta în chip uimitor”.

Sunt unii cărora le place să râdă în chip batjocoritor de Biblie. Ei spun că în lumea aceasta nu e nicio ordine, că toate au apărut la întâmplare. Când Mendeleev a întocmit tabela elementelor, avea vreo 17 căsuțe necompletate și unii l-au luat în derâdere, spunându-i: „Unde e legea, ordinea? Dacă ar fi, nu ar fi goluri”; iar el le-a răspuns: „Nu vă grăbiți, ci mai bine ziceți, câte mai avem de învățat. E drept că tabela mea are goluri, acestea fiindcă știința n-a descoperit încă toate elementele. În opera lui Dumnezeu însă nu sunt goluri, legile sunt perfecte. Ca atare, în acele așa zise goluri, va veni vremea să se așeze elementele ce se vor descoperi...” Azi, noi știm că aceasta s-a împlinit întocmai. Toate căsuțele cu goluri au fost completate. În natură există ordine. La fel și în creație a fost ordine. Științele Naturale confirmă aceasta.

2. Originea vieții.

Altă problemă mult discutată e originea vieții pe pământ. Cei ce nu vor să creadă în Biblie au formulat anumite teorii, care însă nu pot sta în picioare. Iată câteva:

O teorie spune că viața a provenit din alte planete cu ajutorul meteoriților. Această teorie susține că pe alte corpuri cerești a existat viață, că la un moment dat acolo s-a rupt o parte cu viața ce era pe porțiunea respectivă și că aceste bucăți de corpuri cerești ajungând pe pământ, au adus viață.

Teoria pare frumoasă, dar examinarea științifică a bolizilor, a meteoriților a demonstrat că e imposibil așa ceva. La pătrunderea acestora în păturile dense ale atmosferei pământului nostru, prin frecare, se înfierbântă la temperaturi de mii de grade, astfel căldura va distruge orice germene de viață. Toți meteoriții analizați îndeaproape au dovedit aceasta.

Pe de altă parte, teoria aceasta nu rezolvă cu nimic problema originii vieții, ci doar o mută pe alt plan. Să zicem, prin absurd că la noi viața a venit de pe alte planete dar acolo de unde a venit? Nu vedeți că problema rămâne tot nerezolvată? Ce rău se încurcă oamenii când nu vor să creadă adevărul și cum însăși știința le răstoarnă teoriile.

Altă teorie este aceea a generației spontane. Aceasta susține că viața, în chip spontan, a apărut la întâmplare. Dacă Biblia ar fi spus așa ceva, oamenii necredincioși ar fi râs de ea. Aristotel și alții credeau că șoarecii de pe ogor, care ies în urma plugului, se fac așa din pământ, că a plouat și astfel pământul a produs șoareci.

Cei ce susțin teoria generației spontane spun că natura oarbă, printr-un joc al întâmplării, prin anumite combinații a unor elemente, a produs viața. Unii spun că această viață s-a produs în apă în urma unui trăsnet și astfel ar fi luat ființă prima celulă vie. Alții spun că prima celulă vie s-ar fi format nu în apă, ci în craterul unui vulcan. Sărmana celulă cum ar fi fost pârjolită acolo! Câtă

bâjbâire! Dar în necredința lor, oamenilor le place să creadă mai bine o minciună absurdă, decât adevărul Bibliei.

Teoria generației spontane a fost răsturnată de unii din cei mai de seamă bărbați de știință. Savanți ca Pasteur, Tyndall, etc. Prin probe științifice au demonstrat că e imposibil așa ceva. În apa fiartă, pusă în vase sterile și închise ermetic, ca să nu pătrundă niciun fel de bacterii, nu a apărut nicio celulă vie. Ei au dovedit că viața nu provine din neviață.

Cei cu teoria generației spontane spun că întâi a apărut în chip spontan o celulă vie, că din ea au apărut felurite plante unicelulare; din plantele unicelulare au evoluat toate plantele, apoi viața a trecut din regnul vegetal la cel animal și că mereu prin evoluție s-a ajuns la maimuță și apoi la omul de astăzi, care construiește zgârie nori, care schimbă cursul apelor, care zboară în cosmos. Ei spun că toată viața a provenit din celula apărută la întâmplare.

Dar cum se explică faptul că toate celelalte întâmplări se repetă și numai aceasta nu? Cum natura oarbă a reușit o dată în chip spontan să nască viața, iar azi cu ajutorul a batalioane de biologi care încearcă să forțeze natura, cu mii de laboratoare dotate cu o aparatură ultramodernă se creează fel de fel de condiții, fel de fel de combinații, natura se încăpățânează, ca un catâr și nu mai vrea să nască viața? Se cheltuiesc sume

enorme, se irosesc energii, se pierde timp cu nemiluita, numai ca să se poată răsturna afirmația Bibliei, dar toate încercările sunt ca tatuajele preoților lui Baal pe Carmel, fără niciun rezultat.

Vă mărturisesc sincer că nu pot să cred teoria generației spontane. Mi se cere o credință împotriva tuturor fenomenelor științifice și împotriva rațiunii mele, o credință de un milion de ori mai mare decât credința care o acord cuvântului Bibliei. Dacă i-aș arăta cuiva o colibă într-un ogor de castraveți și i-aș spune că a ieșit din pământ, că s-a făcut singură, nu m-ar putea crede, m-ar considera nebun. Cum o colibă să se facă singură? Cu toate că ea nu are aer condiționat, nu are sisteme de observare optică, nu are aparate de emisie și recepție, nu are niciun sistem de canalizare, nicio pompă automată, niciun creier electronic, nu are nimic din ce are corpul omenesc, totuși oamenii nu pot crede că a apărut la întâmplare. Dar viața cu toate minunățiile ei, corpul omenesc cu toată aparatura sa complicată, ei cred că a apărut la întâmplare. Dacă eu aș spune că coliba a apărut la întâmplare, toți m-ar considera nebun. Dacă alții spun că viața a apărut la întâmplare și eu nu îi cred, iarăși sunt considerat nebun. Nu vi se pare curios lucrul acesta?

Omul în răutatea lui, în împietrirea inimii lui, în aversiunea lui față de Dumnezeu, vrea să creadă

orice, numai pe Dumnezeu nu. Vrea mai degrabă să aibă ca părinte un cimpanzeu, o maimuță sau o gorilă, numai nu pe Dumnezeu. O sărmane om, în ce stare ai ajuns!

Ce zic Științele Naturale în legătură cu apariția vieții pe pământ? Darwin, unul dintre cei mai lăudați naturaliști, în cartea sa „Originea speciilor”, apărută în 1957 în Editura Academiei R.P.R. La pag. 385–386, zice: „În mintea mea, faptul că producerea și extincția locuitorilor trecuți și actuali ai lumii se datoresc unor cauze secundare, asemenea celora care determină nașterea și moartea individului, se acordă mai bine cu ceea ce știm despre legile imprimate materiei de Creator...” Deci Darwin susține că există un Creator și că El a imprimat legile universului. El continuă: „Există o măreție, în concepția aceasta a vieții, cu numeroasele ei forțe însuflețite inițial de Creator în câteva forme sau numai într-una singură”.

Darwin susținea că viața provine de la Creatorul. Nici el, care a formulat evoluționismul ca doctrină, nu face afirmația că viața ar veni din neviață, din materie. În alte cuvinte, el confirmă adevărul Bibliei că Dumnezeu a dat viața pe pământ, dar diferă în ce privește felul de dezvoltare, de evoluție a vieții date de Dumnezeu. E de mirare că cei ce-l susțin pe Darwin, au luat doar partea a doua, evoluția, nu și partea întâi, originea vieții de la Creatorul.

Lavoisier, savant francez, descoperitorul oxigenului și oxidației, omul care a pus bazele chimiei, în Tratatul de chimie, vol. I, pag. 20, zice: „Odată cu lumina, Dumnezeu revarsă asupra pământului și principiul vieții, simțirii și al cugetării”.

Voi prezenta în continuare o serie de concluzii ale unor oameni de știință care demonstrează eșecul evoluționismului. Acestea au fost culese cu o perseverență uimitoare de către cercetătorul român Petru Popovici și prezentate în lucrarea „Dumnezeu există”.

„...ca să creadă o minciună” 2 Tesalonicieni 2, 11.

Evoluția este o religie opusă lui Dumnezeu. Ea este o lucrare de înșelăciune tocmai ca să abată lumea de la Dumnezeu. Până acum câțiva ani se susținea sus și tare că evoluția e știință, dar acum tot mai mulți evoluționiști recunosc deschis că niciodată ea nu a fost probată și că e o simplă credință în hazard, opusă credinței în Dumnezeu.

Prof. Harrison Matthes vorbind despre criticismul lui Dr. W.R. Thomson din introducerea făcută la „Originea speciilor” de Darwin, retipărită la Londra în 1972, zice: „Mult din criticismul Prof. Thomson cu privire la textul lui Darwin e fără răspuns. Acceptând evoluția ca un fapt, câți biologi încetează de a reflecta că știința e clădită pe teorii care nu au fost dovedite prin experimente că sunt corecte și nu uitați că teoria evoluției animale

niciodată n-a fost dovedită... Faptul evoluției este șira spinării biologiei și biologia se află astfel într-o poziție ciudată de a fi o știință fondată pe o teorie nedovedită – este ea atunci o știință sau este o credință? Credința în teoria evoluției este astfel paralelă cu credința în creația specială”.

Vă rog să țineți seama că nu eu spun aceasta, ci unul ce susține teoria evoluției, dar care e obiectiv și recunoaște realitatea.

De altfel, Darwin în cartea sa „Originea speciilor” își baza teoria doar pe presupuneri. Renumitul savant britanic L.M. Davies a scris în privința aceasta: „S-a socotit că nu mai puțin de 800 de fraze se găsesc în copertile cărții lui Darwin „Originea speciilor” cu cuvintele: „să asumăm”; „să presupunem”.

Deci, teoria evoluției era bazată doar pe presupuneri. Și oricine știe că presupunerile nu sunt fapte, nu pot conta ca evidențe științifice.

Când Darwin a scris „Originea speciilor”, Karl Marx își scria „Capitalul”. Revista „New Scientist” din oct. 1975 la pag. 110 spune că Marx a fost atât de încântat de noua teorie încât a vrut să-i dedice „Capitalul” lui Darwin, dar acesta n-a acceptat. Marx își dădea seama ce influență înspre necredință va avea cartea lui Darwin. De altfel, chiar și mucul spumegând al credinței lui Darwin s-a stins. El a scris: „Știința nu are nimic a face cu Hristos. Eu nu cred că a fost vreodată o revelație”.

Ba mai mult, el a ajuns să-și dea seama de

influența nefastă a teoriei sale. Revista „Scientific American” din Februarie 1956, spune că într-o scrisoare adresată lui T.H. Huxley, Darwin a numit teoria evoluției ca fiind „Evanghelia Dracului”.

Darwin a avut o sănătate remarcabilă, dar timp de 20 de ani a fost în mari lupte sufletești și sănătatea lui a fost distrusă. Era o boală misterioasă. Avea mereu insomnii, o oboseală excesivă, dureri necontenite de cap și o stare de depresiune. Medicii erau încurcați în stabilirea diagnosticului și nu îl puteau ajuta. Dr. Robert E.D. Clark în cartea sa „Darwin înainte și după”, 1966, la pag. 57, spune că rezultatul frământărilor sale a fost o suferință continuă, pricinuită de o boală nedefinită. Chiar vizitele și conversațiile cu prietenii îi erau o povară. Dar spre sfârșitul vieții, Darwin s-a reîntors la credința sa în Biblie. Și el, ca mulți alții, când și-a simțit sfârșitul, a regretat tot ce a afirmat și scris înainte. Albert H. Watson, un cercetător englez, scrie că Darwin a murit îndoindu-se de darwinism. De altfel, Darwin însuși în cartea sa „Viața mea și scrisori” vol. I, 210 mărturisește: „Nicio schimbare de trecere a unei specii în alta nu este înregistrată. Nu putem dovedi că o singură specie a fost schimbată”.

Dr. Oswald J. Smith în cartea sa „The Challenge of Life”, Londra 1961 p. 106, 107, redă istorisirea scrisă de Lady Hope din Northfield, Anglia, care a stat la patul de boală al lui Darwin. Ea a scris: „Era

una din acele glorioase după mese de care ne bucurăm uneori în Anglia, când am fost chemată să stau cu binecunoscutul profesor Charles Darwin. El a fost doborât la pat pentru câtva timp înainte de moarte… El stătea ridicat în pat, proptit între perne, privind înspre pădure și câmpie, care erau scăldate în lumina unui minunat apus de soare. Fruntea sa nobilă și trăsăturile feței păreau că s-au luminat de bucurie când am intrat în cameră. Cu o mână îndreptată spre fereastră, îmi arătă scena de afară, în timp ce în cealaltă ținea o Biblie deschisă pe care o studia mereu”.

„Ce citiți?” l-am întrebat așezându-mă pe marginea patului său. „Epistola către Evrei” răspunse el – sunt încă la Evrei. Ea o numesc Cartea Împărătească”. Apoi, arătând cu degetul unele versete le comentă.

„Eu făcui câteva aluzii la părerile tari exprimate de mai multe persoane cu privire la istoria creației, la grandoarea ei și apoi la felul lor de a trata primele capitole ale Genezei. El părea foarte tulburat, degetele îi tremurau nervos, o privire de agonie i se așternu pe față și zise: „Am fost tânăr cu idei neformate. Peste tot aruncam întrebări, sugestii, mă uimeam tot timpul de toate și spre înmărmurirea mea ideile au aprins ca focul miriștea. Oamenii au făcut o religie din ele.

„A făcut o pauză, apoi după câteva fraze despre sfințenia lui Dumnezeu și despre grandoarea Cărții, privind în Biblia pe care o ținea în mână cu

gingășie tot timpul, deodată îmi zise: „Am o casă de vară aici în grădină în care încap vreo treizeci de persoane. Uite-o acolo – mi-o arătă prin fereastra deschisă. Aș vrea foarte mult să vorbești acolo. Știu că citești Biblia prin sate. Mâine după masă mi-ar plăcea ca servitorii, chiriașii și câțiva vecini să se adune acolo. Vrei să le vorbești?”

„Despre ce să le vorbesc?” l-am întrebat.

„Despre Isus Hristos – mi-a răspuns el cu o voce clară accentuată, apoi pe un ton scăzut adăugă – și despre mântuirea Lui. Nu e aceasta cea mai bună temă? Și aș vrea să cântați câteva cântări”.

„Nu voi uita niciodată strălucirea minunată a feței sale și animarea ce o avea când îmi spunea acestea. Apoi zise: „Dacă începeți la ora 3, această fereastră va fi deschisă și veți ști că mă unesc cu voi în cântare”.

Sir Jullien Huxley se bucura de valul de ateism ridicat de teoria evoluției și spunea că Supranaturalul a fost măturat din univers, iar Dumnezeu a fost forțat să abdice de a mai fi Conducător al universului. Cu teoria evoluției urmașii lui Darwin au căutat să-L înlăture pe Dumnezeu, afirmând că totul a apărut la întâmplare și s-a dezvoltat pe cale de evoluție. Ea este diametral opusă creației. Nu se poate să fi evoluționist și să crezi în Dumnezeu. Sunt concepții care se exclud una pe alta.

De fapt, pentru evoluționiști, ea e un fel de dogmă, de mister și nu ai voie să o discuți, ci

trebuie să o accepți așa cum ți se prezintă. Evoluția e o religie modernă, o Astartee pe un piedestal înalt și oricine îndrăznește să se atingă de ea, comite un sacrilegiu, oricine spune ceva împotriva ei, rostește o blasfemie și trebuie condamnat. Ea e religia oamenilor care s-au lepădat de credința în Dumnezeu.

Dar noua zeitate începe să-și piardă credincioșii. „Știința se reîntoarce la Dumnezeu”, scria în 3961 Dr. James H. Jauncey, savant cu zece titluri academice. Revista „New Scientist” din 26 mai 1977 la pag. 478 scria că mulți necredincioși au crezut că Darwin a bătut ultimul cui în sicriul lui Dumnezeu și că inovațiile tehnologice și științifice ce aveau să urmeze vor înlătura orice posibilitate să mai învieze. Dar Dumnezeu n-a murit, cu toate că oamenii i-au pregătit sicriul. În anul 1963 la San Diego, California, s-a format un Institut de Cercetări Creaționiste, care are ca membri sute de oameni de știință: profesori, biologi, geneticieni, geologi, chimiști, fizicieni, zoologi, astronomi, geofizicieni, oceanografi, matematicieni, medici, etc. La un sondaj făcut în universități, în institutele de cercetări și în laboratoare s-a găsit un procent de opt credincioși din zece oameni de știință. În Anglia, Organizația de Cercetări Științifice „Părtășia Creștină”

are ca membri peste 700 oameni de știință. În Franța, în anii din urmă, oameni de știință au dezlănțuit un vehement atac împotriva evoluției.

Controversa a crescut repede și a culminat într-un titlu mare pe două pagini ale revistei „Știință și viață”: „Să-l ardem pe Darwin!” Articolul a fost scris de reporterul științific Aime Michel în urma interviului avut cu Prof. Rene Chauvin, o autoritate în problemele evoluției, și cu alți câțiva. Prof. Rene a prezentat un studiu de 600 pagini cu date biologice colectate de el, de profesoara Tetry și de Michel Cuenot, un biolog de renume mondial. Concluzia din articol e semnificativă și sună astfel: „Clasica teorie a evoluției în sensul ei strict aparține trecutului. Chiar dacă unii nu iau poziție în mod public, aproape toți specialiștii francezi de azi au o puternică rezervă mentală față de validitatea selecției naturale”.

La fel, aici în Statele Unite tot mai multe voci ale savanților se ridică împotriva evoluției. La Simpozionul Wistar asupra provocărilor matematicii față de interpretarea neo-darwiniană a evoluției, Dr. Murray Eden, mare matematician, s-a ridicat împotriva evoluției și a dovedit că din punct de vedere al calculului probabilității, ea nu mai poate sta în picioare. Salisbury, alt matematician de seamă, a zis: „Pentru schimbările presupuse de evoluție se cer perioade de timp de mult mai multe miliarde de ani decât cele trei miliarde cât se susține că are pământul, deci teoria cade”.

La cel de al nouălea Congres Internațional al Antropologilor și Etnologilor, Dr. Anthony Ostric,

profesor de antropologie din South Bend, a arătat că teoria darwinistă a evoluției a fost promovată doar de câțiva lideri dintre antropologi și biologi, iar ceilalți, majoritatea, au stat tăcuți. El a dovedit că evoluția nu a putut prezenta nici măcar o singură evidență că omul nu a rămas același, ca la prima lui apariție, iar ușa secretă prin care a intrat în lume este încă necunoscută”.

Când mă refer la evoluție, nu mă refer la micile schimbări în cadrul soiului sau a speciei numite varietăți sau rase, ci la trecerea dintr-un soi în altul, de la amibă la om. Cu toții știm că familia porumbeilor e foarte diferită. La fel familia câinilor: câinele de pază, câinele ciobănesc, câinele lup alsacian, buldogul englez etc. Sunt vreo 300 de rase diferite una de alta, dar toate fac parte din familia canidelor. Evoluția ar fi ca un câine să devină cimpanzeu, apoi gorilă, apoi om. Dar așa ceva niciodată nu s-a întâmplat. De aceea, reacția împotriva evoluției este tot mai mare.

În școlile de azi se învață evoluția, studenții sunt îndoctrinați cu ea nu ca teorie, ci ca știință pură și se afirmă că toți oamenii de știință sunt evoluționiști. În realitate, evoluția e doar o teorie ce încă nu a putut fi dovedită. În broșura sa „Karl Marx ca evoluționist”, Arthur N. Field zice despre evoluție că „este bazată pe credința în realitatea nevăzută, pe credința în fosile ce nu pot fi produse, pe credința în evidența embriologică ce nu există, pe credința în experiența încrucișărilor ce refuză

să se realizeze”.

Jean Rostand, evoluționist francez, în Figaro Litteraire nr. 574, scria: „Teoria evoluției nu dă niciun răspuns la importanta problemă a originii vieții și prezintă numai soluții false la natura transformărilor evolutive... Noi suntem condamnați să credem în evoluție, dar totdeauna așteptăm sugestii cu privire la motivele transformărilor... Poate că noi acum suntem într-o poziția mai proastă decât în 1859, fiindcă am făcut cercetări timp de un veac... Nu am găsit niciun mijloc prin care mamiferele au provenit din șopârle, iar șopârlele din pești”.

Erele geologice au grai pentru savanți. Ele spun că nu există nici măcar un singur caz de trecere dintr-o specie în alta. Sir William Dawson, mare geolog al Canadei a zis despre evoluție: „Ea este cu totul lipsită de dovezi”. Profesorul Trass, renumit paleontolog, a scris: „Ea este cu siguranță cea mai nebunatică idee născocită vreodată de om”.

Prof. Dr. Etheridge de la Muzeul Britanic, unul din cei mai mari experți în fosile, într-un articol intitulat „Evoluția încă nedovedită”, publicat în ziarul Miami Herald din 17 nov. 1972, a scris: „Nouă zecimi din vorbăria evoluționiștilor e cu totul nonsens, nefondată pe observații și nesuportată de fapte. Acest muzeu este plin de dovezi despre completa falsitate a vederilor lor, în tot acest mare muzeu nu există nicio particulă de evidență despre transmutarea speciilor”.

Aceeași părere o are și Dr. Austin R. Clark, unul din cei mai mari biologi ai lumii. El a scris: „Cele mai mari grupe de animale în viață nu trec în altele. Ele au fost fixate de la început... Nu există niciun animal cunoscut din cele mai vechi roci care să nu poată fi tras la filiația sa proprie sau grupul major... Un animal cu șira spinării este întotdeauna în mod negreșit un animal cu șira spinării, o stea de mare este totdeauna o stea de mare și o insectă este totdeauna o insectă, n-are importanță că o găsim fosilă sau o prindem vie acum... Dacă vrem să acceptăm faptele, trebuie să credem că nu au fost niciodată vreun fel de intermediari... că aceste grupe majore de la primul început au purtat aceleași relații unele față de altele pe care le an și în timpul prezent.”

Prof. Leroy Victor Cleveland a scris despre evoluție: „Nicio bacterie, nicio algă, nimic altceva nu a evoluat vreodată în altă specie. Cercetați faptele și vedeți. Alga rodeziană, care există și azi se presupune că e de trei miliarde de ani. Și dacă n-a evoluat în timpul acesta, când vreți să evolueze? Sau când va evolua amiba, furnica, țânțarul, păduchele în altă specie?”

Cartea franceză „Hazard și certitudine” scrisă de George Salet, distins bărbat de știință, a produs multe discuții în cercurile evoluționiștilor din străinătate. Scriitorul tratează istoria evoluției și interacțiunile ei cu biologia moleculară. El analizează problema transformismului și

dovedește că formarea de noi organe sau noi funcții la ființele vii prin simplul joc al întâmplării este cu totul imposibilă. Din punct de vedere științific, teoria nu poate fi susținută, spune el, ci e bazată doar pe prejudecata ateistă. Structura complexă și minunată a ființelor vii nu poate fi rezultatul jocului șansei. Un ceas sau orice mecanism este construit după un plan de un meșter sau un inginer.

Plantele și viețuitoarele sunt mult mai complicate și mai bine ajustate la mediu decât orice mașină construită de om. E paradoxal și numai să te gândești că au putut apărea la întâmplare – susține scriitorul.

Prof. Dr. Watts, distins paleontolog a zis: „Înscrisul în rocile stâncilor nu cunoaște nimic despre evoluția unei forme mai înalte dintr-un a mai joasă”. Prof. La Conte de la Universitatea Californiei a zis: „Azi evidența geologiei este că speciile au venit în existență deodată și în stare deplină de perfecțiune”.

Uneori evoluționiștii caută să dea mici schimbări, mici variații ca evidențe întru susținerea evoluției. Dr. Richard Goldschmidt, distins profesor de zoologie la Universitatea California, face o bună precizare în privința aceasta. El zice: „Variația geografică ce se dă ca model de formare a unei alte specii nu rezistă la o investigare științifică. Teoria selecției naturale a lui Darwin nu a avut niciodată nicio dovadă”.

Dr. Jerzy Z. Hubert, membru al Departamentului de Fizică la Academia de Mine și Metalurgie din Kracovia, Polonia, într-un articol intitulat „Regele e gol”, publicat în revista „Christian Research Society Quest” din Dec. 1973, vorbind despre Darwin și teoria evoluției, zice: „Când unele vederi unilaterale și piezișe sunt aruncate în mintea copilului, există trei căi în care poate reacționa: a) să devină îndoctrinat, b) să se revolte contra ei sau c) să se retragă într-o carapace protectoare de totală indiferență. Aceasta a treia atitudine a fost cea pe care eu am adoptat-o mai frecvent spre a-mi feri mintea de ideologia oficială propovăduită ex-catedra… Totuși sunt cazuri când se revoltă chiar și cele mai neutre și placide minți. Pentru mine un așa moment a fost când m-au învățat teoria evoluției lui Darwin”. Apoi făcând reflecții asupra articolului „Darwinismul din punct de vedere fizic și matematic e nonsens” al Dr. Howard B. Holroyd, alt fizician de talie mondială, Dr. Hubert continuă: „Eu accept argumentul lui Dr. Holroyd nu numai fiindcă apare logic și bine fundamentat, ci și fiindcă eu știu că există alte căi științifice de a dovedi că nicio teorie mecanică a vieții nu poate fi adevărată. Eu menționez două: Prima poate fi numită proba cibernetică. Ea este bazată pe teorema lui Godl aplicată la computere. A doua este bazată pe conceptul de negentropie și pe a doua lege a termodinamicii”.

Prof. Owen a zis: „Niciun caz de schimbare a unei specii în alta nu a fost înregistrat de om. Henry Osborn, președintele Muzeului American de Istorie Naturală și mare preot al verigii lipsă din lanțul evoluției, în cele din urmă a zis: „În ce privește descinderea omului din maimuță, în acest mare muzeu al New Yorkului nu există expusă nicio fosilă care să demonstreze descinderea omului din ceva antropoide antice – teoria maimuță-om e cu totul falsă. Darwin a fost greșit".

Profesorul Fleischmann de la Universitatea din Erlangen, Germania, a fost mulți ani evoluționist, dar constatările sale l-au făcut să o repudieze. El a zis: „Teoria nu are nici măcar un singur fapt să o confirme. Ea e pur și simplu produsul imaginației". Dr. Robert A. Milikan, fizician cu mare renume și deținător al Premiului Nobel, a zis: „Lucrul patetic este că noi avem oameni de știință care încearcă să dovedească evoluția pe care niciun savant de până acum nu a putut-o dovedi".

Evoluționistul R. Moore în cartea sa „Omul, timpul și fosilele", a precizat că „din 1950 evidența științifică a dus fără posibilitate de tăgăduire la singura concluzie: omul nu a evoluat nici în timpul, nici în felul în care Darwin și evoluționiștii moderni s-au putut gândi".

– Tyndall, alt evoluționist celebru a zis despre nereușita de a se găsi probe: „Falimentele au fost așa de lamentabile încât doctrina este cu totul discreditată".

Francis M. Balfour, biolog de mare faimă la Universitatea Cambridge, Anglia, a scris: „Toate faptele științifice o contrazic”.

Prof. William Bateson, biolog englez, savant de prim rang, a zis: „Este imposibil pentru oamenii de știință să mai agreeze cu teoria lui Darwin despre originea speciilor. Nu există nicio dovadă științifică”.

Nu numai că trecutul nu dă așa cazuri, dar nici toate încercările de azi ale savanților atei să forțeze trecerea dintr-o specie în alta nu au lat rezultate. S-au construit laboratoare speciale, s-au angajat unii din cei mai buni cercetători științifici, s-au cheltuit sume enorme spre a dovedi că totul se datorează evoluției, nu creației, nu lui Dumnezeu. În U.R.S.S. S-au făcut crescătorii speciale de maimuțe și unii din cei mai învățați oameni au fost puși în slujba lor să le învețe să devină oameni, să le forțeze să sară pârleazul, dar ele s-au încăpățânat cu toată puterea lor dobitocească și n-au vrut. Rezultatul a fost zero. De obicei evoluționiștii recurg la un subterfugiu, la factorul timp. Ei spun că evoluția nu poate fi văzută decât după mii de ani, după mii de generații. Au fost unii care au avut răbdarea să stea și să observe mii de generații, numai să poată vedea evoluția, să poată avea măcar o evidență. Așa a fost Dr. Francisc J. Ryan, cercetător științific. El a scris în revista „The Scientic American”: „Aproape nicăieri evoluția nu poate fi văzută în acțiune”. El spune aceasta după

ce a făcut cercetări asidue pe 7000 generații de bacterii. Unui om îi trebuiesc 20 de ani ca să ajungă la maturitate, pe când bacteriei îi trebuie 20 minute. Astfel în doi ani bacteria poate trece prin mai multe generații decât trece omul într-un milion de ani. După 7000 de generații, bacteria a rămas tot bacterie, nu a fost gata să urce pe scara evoluției. Ea dezvoltă rezistență la penicilină și streptomicină, dar rămâne tot bacterie.

Trebuie să știți că evoluția a avut și are slujitori foarte devotați. O seamă din ei, oameni de mare renume, au fost gata să recurgă la falsuri grosolane numai spre a-și susține teoria împotriva lui Dumnezeu. Deși s-a constatat că nu e adevărată totuși ei caută să o susțină cu îndârjire. Vreți, să știți de ce? Iată ce spune Sir Arthur Keith, mare evoluționist: „Evoluția nu este dovedită și nu poate fi dovedită. Noi o credem fiindcă singura alternativă e creația specială și aceea e de neconceput”. Deci, împotrivirea față de Dumnezeu îi face să susțină o minciună.

Unele evidențe care au ieșit la lumină în 1972, au dat lovitura de moarte evoluției. Ziarul Times din Londra a scris în Nov. 1972: „După dezvăluirile de ieri, o mare parte a istoriei evoluției omului trebuie să fie revizuită”. Ziarul Guardian tot din Anglia, scria: „Existentele teorii ale evoluției omului au fost aruncate în debandadă”. Jurnalul medical britanic On Call raporta: „Evoluția nu poate fi suportată de dovezi valabile studentului

care face Biologia”.

Profesorul Dr. John Moore, savant la Universitatea Michigan a zis: „Tipica explicație evoluționară nu mai face sens în lumina cunoștințelor de azi”. Iar ziarul The Express din Easton, pe data de 3 mai 1973 publica un articol pe 5 coloane intitulat: „Bărbații de știință spun că Dumnezeu, nu evoluția, a creat pe om”.

Pria evoluție, omul a fost coborât în rândul animalelor. Iată cauza ascunsă a crimelor, a violurilor, a desfrâului fără nicio rușine. Oamenii fără Dumnezeu sunt și fără morală. Valul năpraznic al necredinței a ridicat păcătoșenia la culme.

Sir Ambrose Fleming a fost unul din cei mai vestiți savanți ai Universității din Londra, om de mare reputație mondială, care a vorbit despre efectul dezastruos al învățării evoluției în școli. El a zis: „N-are importanță ce efect are asupra părerilor religioase ale adulților sau asupra aderenței savanților la teoria evoluției cu privire la originea vieții: fără discuție ea este dezastruoasă pentru dezvoltarea etică, pentru viața spirituală a tineretului sau a celor needucați făcându-i să creadă că „oamenii descind din maimuțe” sau că „cimpanzeul ori gorila sunt cele mai apropiate rude ale omului”; căci aceasta este forma în care această teorie ia expresie brută în mintea publicului... Neîncetata popularizare a teoriei evoluției organice, fără a ține cont de puternicele

argumente care pot fi aduse contra ei, constituie un pericol foarte serios”.

Dr. Victor Frankel, profesor de psihiatrie și neurologie la Universitatea din Viena, Austria, fiind la Toronto, Canada, în fața a 3000 de studenți a vorbit despre influența evoluției asupra tineretului de azi. El a zis: „Pornografia, crimele și violențele, drogurile și alcoolismul, numărul mare de sinucigași sunt simptomele unei boli mai adânci, care e în sufletul modern, simțământul golului lăuntric, al frustrării, îndeosebi între tineri se răspândește tot mai mult... „El a acuzat pe educatorii moderni că sunt cauza acestei boli, căci ei au învățat că omul nu e decât un animal. Biblia spune: „Nu vă înșelați. Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera”. Gal. 6:7.

În general manualele de școală și cărțile scrise de evoluționiști dau câteva dovezi întru susținerea evoluției. Iată cele mai importante:

1. Dovada anatomomorfologică. Asemănări între corpul omenesc și al mamiferelor.

2. Dovada embriologică. Asemănarea embrionilor în primele faze de dezvoltare.

3. Dovada biochimică. Faptul că toate organismele vii sunt compuse din anumite substanțe chimice.

4. Dovada fiziologică. Anumite similarități fiziologice.

5. Dovada din clasificare. Faptul că animalele

pot fi clasificate, se susține că arată o relație genetică.

6. Dovada organelor rudimentare și a fenomenelor de atavism. Omul are înveliș păros rudimentar, vertebre codale, apendice vermicular, măselele minții, mușchii de la pavilionul urechii.

7. Dovada din încrucișări. Prin încrucișări s-au obținut noi varietăți.

8. Dovada din mutații. Noi caracteristici obținute prin mutații de gene.

9. Dovada din distribuirea geografică. Există o tendință ca unele animale lăsate singure, aparte, să-și schimbe anumite caracteristici după locația geografică. Oile albe din nordul Europei mutate în sudul Italiei, devin negre.

10. Dovada din paleontologie. Fosilele păstrate în roci arată o creștere de la viețuitoarele simple la complexe.

Acestea sunt cele zece dovezi majore între susținerea evoluției. La prima privire, dovezile par foarte puternice. Privite mai analitic, îți dai seama că toată sunt dovezi circumstanțiale, nu demonstrative. Ele pot fi mai degrabă dovezi în favoarea creației decât a evoluției.

Primele cinci se ocupă cu similaritățile. Da, există asemănări în ce privește sistemul osos, circulator, respirator, nervos, de reproducere, asemănări biochimice, fiziologice. Următoarele patru arată că se petrec anumite schimbări. Dar toate aceste schimbări nu arată o trecere dintr-o

specie în alta, ci obținerea de noi varietăți în cadrul aceleiași specii. Ele arată microevoluția, nu macroevoluția.

O analiză minuțioasă a acestor dovezi te face să vezi că ele îl arată mult mai bine pe Creatorul decât evoluția. Ele nu demonstrează originea vieții, ci caută să explice fals dezvoltarea vieții pe pământ. Similaritățile ne pot face să tragem concluzii greșite.

Evoluționiștii pun homologia (similaritatea în structură), ca dovadă că viețuitoarele au provenit unele din altele. De exemplu: oasele din aripile liliacului, membrele anterioare la focă și mâinile omului corespund în unele privințe structurale, dar sunt cu totul diferite ca funcții. Ele sunt mai degrabă o dovadă în favoarea creației, arătând că a fost un plan de bază făcut de Creatorul și aplicat la funcții diferite.

Dr. J. Frank Cassel, șeful Departamentului de Zoologie la Colegiul de Agricultură North Dakota, privitor la aceasta a scris: „Mă gândesc la homologia farfuriilor din atelierul olarului, a automobilelor sau a becurilor electrice. Similaritatea structurii și tiparului nu indică un strămoș comun, ci identifică pe făcătorul lor”.

Asemănarea în structură a două animale nu e dovadă a relației dintre ele. Autoturismul sovietic Volga se aseamănă în unele privințe structurale cu Cadilacul american: are patru roți, are motor, are uși are volan, dar homologia lor nu arată o înrudire

ci adaptarea unor elemente de bază, dintr-un plan în construcția lor, nicidecum o relație genetică.

Și tot așa analogia – similaritatea în funcțiune – nu e o dovadă a evoluției. Ea există. Cei care au studiat Anatomia comparată pot da numeroase asemănări între diferite specii. De exemplu și insectele și peștii, și păsările și animalele, și oamenii au ochi spre a vedea. Ochii totuși sunt foarte diferiți atât în construcție cât și în capacitatea lor, dar toți servesc același scop: vederea.

Oricine analizează ochiul îndeaproape își dă seama că nu poate fi produsul întâmplării. Chiar Darwin a recunoscut aceasta. Ochiul, cu înzestrările lui speciale date fiecărei specii în parte, arată opera Creatorului. Așa că această analogie nu arată înrudirea noastră, ci dovedește pe Autorul nostru care a aplicat același plan general al vederii cu deosebiri distincte dintru început, conform nevoii fiecărei specii în parte.

În ce privește dovada embriologică e și mai șubredă. Orice embrion începe prin unirea a două celule reproductive, care sunt de fapt două jumătăți căci au numărul cromozomilor doar pe jumătate și numai unindu-se formează o celulă întreagă. Astfel începe procesul de dezvoltare, de la o celulă. Celulele se înmulțesc și embrionul crește. Tiparul cum crește în primele faze e similar, dar celulele sunt cu totul distincte, ale unui embrion uman de ale unui embrion de altă specie.

Fiecare celulă are un număr specific de cromozomi, conform speciei de care aparține. Niciodată un embrion de găină, nu va da un vultur, sau un porc. Similaritatea este în formă, nu în fond. Ba chiar și în formă este numai în primele săptămâni căci după aceea, fără să aibă grai, embrionii dovedesc că sunt diferiți unii de alții. Embrionii nu sunt o dovadă în favoarea evoluției și sunt dovada unui plan precis și se dezvoltă după un tipar bine stabilit mai înainte. Părinții nu au făcut planificarea aceasta, ci ei au dat doar două jumătăți de celule care aveau deja înscris în ele nenumărate date: forma corpului, culoarea pielii, a părului, a ochilor, măsura corpului, a mâinilor, a picioarelor, a capului, a nasului, a gurii, sexul, temperamentul și multe altele. Evoluționiștii văd numai similaritatea formei embrionilor și sunt analfabeți, nu pot citi nimic din înscrisul planului care e în embrioni, și care e cu totul diferit în fiecare. Dar cine a înscris acel plan? Se poate împăca rațiunea ta cu afirmația că totul e la întâmplare? Nici cel mai mare savant al lumii n-ar putea îngrămădi atâtea date câte sunt îngrămădite într-un embrion care la început este mai mic decât punctul de la sfârșitul acestei fraze. Nu te uimește aceasta? Embrionii sunt o mărturie fantastică despre Dumnezeu care a dat viața și a făurit tiparul reproducerii ei.

Evoluționiștii pun mare accent pe embriologia

comparată. Întrucât în prima fază de dezvoltare, embrionul uman se aseamănă în multe privințe cu embrionul de mamifere, de reptile și pești, ei susțin că aceasta e o dovadă a originii comune.

Este adevărat că în natură se află multe similarități. Dacă trecem în lumea plantelor constatăm că sămânța de ardei face întâi niște rădăcini și un lujer, iar sămânța de plop face la fel, dar asta nu înseamnă că plopul e din ardei.

E aproape similar aparatul circulator, respirator, digestiv, sistemul osos, sistemul nervos. Totuși similaritățile nu sunt o dovadă întru susținerea evoluției, ci a creației.

Ceasurile se pot asemăna unele cu altele, dar similaritățile nu spun că au provenit unele din altele, ci că ceasornicarul ce le-a conceput le-a plănuit în mod asemănător.

Similaritățile sunt un argument foarte superficial în dovedirea originii comune și a înrudirilor apropiate. Pe lângă similaritățile ce le observăm dintr-o ochire, există deosebiri fundamentale care scapă observării noastre. Există diferențe în numărul cromozomilor. Fiecare soi are un număr specific de cromozomi. Fiecare celulă din corpul libelulei spune că ea aparține acestei familii. Fiecare celulă din carnea și oasele mele poartă pecetea că aparțin speciei homo sapiens, nu primatelor.

În ce privește dovada clasificării, e clar că ea se poate face, dar nu datorită evoluției, ci tocmai

datorită speciilor diferite prin creația lor. Clasificarea e dovadă pentru Creatorul, nu pentru evoluție. Dacă ar avea toate o origine comună, nu ar mai trebui să fie despărțăminte între specii. Faptul că există specii separate unele de altele printr-o prăpastie care nu se poate trece, dovedește că este Dumnezeu care le-a creat așa.

Dovada organelor rudimentare și a fenomenelor de atavism caută să arate că omul a evoluat din animale. De aceea spune că i-au rămas unele organe rudimentare: învelișul păros, vertebrele codale, apendicele etc. Wiedersheim, un anatomist german a făcut o listă de 180 organe rudimentare în corpul omenesc. După el, corpul omenesc era un muzeu ambulant de antichități. Cu vremea crescând cunoștințele fiziologice, s-a constatat că acelea nu sunt organe trecute la pensie, ci sunt active în corpul omenesc, iar din lista aceea lungă n-au mai rămas decât câteva. Din toate nu lipsea apendicele, care spuneau că arată înrudirea cu iepurele și că la strămoși a fost un fel de magazie de hrană, dar nemaifiind folosit, s-a micșorat și este pe cale de dispariție. Deci azi e doar un vestigiu al trecutului. Dar chiar pentru evoluționiști înrudirea cu iepurele e foarte depărtată, așa că te-ai aștepta să găsești așa ceva la animale mult mai apropiate pe scara evoluției, dar nu se găsește. Dr. William Straus de la Universitatea John Hopkins, renumit antropolog, susține că apendicele nu se găsește la primate, ci

doar la antropoide și la lemur.

Același lucru l-a susținut Darwin despre apendice în cartea sa „Descent of Man”; spunea că e un organ rudimentar „fără folos, dar câteodată cauzează moartea”. De aceea, medicii erau grabnici să facă operație de apendicită. Azi se știe că apendicele are o valoare pozitivă în organism. Revista „Medical Times” din Sept. 1966 la pag. 263 spune că apendicele omului, acel organ anatomic curios, a cărui importanță a fost îndoielnică multă vreme, acum se știe că are menire să proteguiască celelalte organe de atacul cancerului. Investigații făcute au dovedit că un mare procent din cei cărora le-a fost extirpat apendicele, ulterior au făcut cancer la șira spinării, la piept, la plămâni. Mic cum este, apendicele are rolul de a forma anticorpi împotriva virusurilor. El e bogat în țesuturi limfatice și are menirea să protejeze corpul împotriva infecțiilor. El e comparat cu amigdalele și ca și ele se infectează rău încât uneori trebuie operat. Prof. Dr. Alfred Romer, un anatomist de seamă la Universitatea Harward, a zis despre apendice: „Acesta a fost citat frecvent ca un organ rudimentar spre a dovedi una sau alta în legătură cu evoluția. Dar nu e cazul”. Și apendicele e o dovadă despre un Creator Atotînțelept.

Epifiza, o glandă în formă de con, de mărimea unei boabe de fasole, s-a susținut multă vreme că e o relicvă a trecutului animalic la om. Ea crește pe creier până la vârsta de șapte ani. În țesuturile

ei adună unele minerale în formă de nisip. Cercetările mai noi au dovedit că ea nu este un vestigiu al trecutului, ci o glandă endocrină activă care inhibă dezvoltarea glandelor sexuale și produce un hormon. Ea este legată prin nervi cu retina ochiului. Aceasta dovedește încă o dată că toate au rost bine determinat, că nu sunt la întâmplare.

Tot așa cade și dovada din încrucișări. Azi celulele au grai. Chiar și cele din corpul oricărui ateu mărturisesc contra lui că există Dumnezeu. B. Jirgensons scriind despre „Macromoleculele organice naturale” în „Rapoarte despre progresul în Fizică”, 1977, la pag. 55 zice că a fost surprinzător faptul că recenta descoperire arată la celula primară simplă că este un perete. Acest perete membrană e țesut din lanțuri de polipeptide și polizaharide, legate cu alte numeroase molecule, iar scopul e clar: să asigure protecție contra enzimelor proteolitice și afirmă: „Noi suntem foarte, foarte departe de a înțelege toate acestea”.

În alte cuvinte, așa cum noi ne adăpostim de vreme rea, de hoți, de răufăcători în cameră, în dosul zidurilor, tot așa celulele reproductive au pereți de membrană care proteguiesc specia respectivă. Ovulul unei specii nu poate fi fertilizat de spermatozoidul altei specii. Membrana protectoare nu îi dă voie.

Acum dacă ar fi adevărată teoria evoluției că viețuitoarele au provenit unele din altele, nu ar

trebui să fie această barieră. Membrana celulei reproductive demonstrează că ea are ca scop împiedicarea încrucișării între specii diferite, deci nu e evoluție. Cercetătorii au căutat să îndepărteze ei membrana și să forțeze fertilizarea oului cu sperma altei specii. Rezultatul a fost nul. Noua formă de viață nu poate merge mai departe de stagiul a două celule. Aceasta din cauza celei de a doua bariere: cromozomii. Cine a pus scop chiar în această jumătate de celulă primară care e mai mică decât un punct de la sfârșitul vinei fraze? Cine a pus aceste piedici de care Darwin nu a știut nimic? Cercetările acestea științifice sub microscop în laborator confirmă în totul afirmația Bibliei că toate sunt „după soiul lor”. Dumnezeu a plănuit celula, a marcat-o cu un număr specific de cromozomi și a blocat încrucișările printr-o membrană extrem de fină, ca țânțarul să nu devină armăsar.

Dovadă din încrucișări este foarte mult trâmbițată de evoluționiști și este considerată ca fiind calea prin care au evoluat speciile. Din încrucișarea între părinți cu caractere deosebite rezultă urmași cu caractere noi. Astfel se dau ca exemple diferite rase de bovine, de porci, de găini. E bine să ne oprim puțin și să analizăm cum stau lucrurile. Încrucișările niciodată nu au dat o nouă specie, ele nu sunt o dovadă de macro-evoluție, adică de trecere dintr-o specie în alta, ci doar de microevoluție, adică de obținerea unor noi rase în

cadrul speciei. Datorită încrucișărilor din specia Canis familiaris au rezultat circa 300 de rase diferite, dar toți aceștia sunt câini.

Încrucișările nu sunt o dovadă întru susținerea evoluției, ci ea dovedește creația cu soiuri specifice, cum spune Biblia „după soiul lor”. Evoluționiștii au încercat să facă încrucișări între soiuri diferite, unele prin însămânțare artificială, numai ca să forțeze lucrurile, dar n-au dat rezultat, fiindcă însăși celulele reproductive sunt sigilate pentru soiul respectiv. Ba chiar și în acele câteva cazuri când se reușește încrucișarea între soiuri apropiate, urmașii devin sterili și nu se poate merge mai departe. Caz izbitor e catârul care se încăpățânează și nu vrea să aibă urmași. Catârul rezultă din încrucișarea între cal și măgar, dar el nu vrea să evolueze. Sterilitatea e dovadă că nu este evoluție. La fel reversibilitatea demonstrează că încrucișările nu dau specii noi. Prin reversibilitate se înțelege revenirea de la o treaptă superioară la cea inferioară de la care s-a plecat. Prin încrucișări s-a ajuns la o varietate de căpșuni mari numite Goliat. Dar acestea lăsate în părăsire ani de zile se sălbăticesc, decad la limita inferioară a soiului lor. Același lucru s-a experimentat cu porumbei. Prin metoda încrucișărilor s-au obținut o seamă de rase: straser, maltez, florentin etc. Luați și duși pe o insulă, lăsați să trăiască de-a valma, după mai multe generații, toți urmașii devin porumbei sălbatici, având același penaj

cenușiu și aceeași înfățișare a porumbelului sălbatic. Aceeași reversibilitate s-a experimentat la găini, la rațe, la câini, la trandafiri, la roșii, la varză. Caii de rase diferite duși de spanioli în America de Sud și lăsați în voia lor, au devenit cai sălbatici. Deci caracteristicile obținute prin încrucișări se pierd și se revine la starea originală a soiului de unde au plecat. Aceasta dovedește că există o evoluție în cadrul soiului, de la o treaptă inferioară la una superioară, dar nu se depășește limita speciei, iar prin reversibilitate se revine la limita inferioară. Acum nu trebuie să fii specialist, nici cercetător științific, ci doar să stai și să cugeți puțin. Dacă ar exista evoluție, prin încrucișări să se treacă dintr-o specie în alta, atunci n-ar trebui să fie reversibilitate sau și dacă ar fi, nu ar trebui să se oprească la limita inferioară a „soiului”, cum zice Biblia, ci să coboare mai jos, porumbeii să devină grauri, apoi vrăbii, apoi colibri, dar aceasta nu se întâmplă. De ce? Reversibilitatea are o limită. Ea demonstrează că nu este evoluție, ci creație, că toate sunt „după soiul lor”; întrucât încrucișările n-au produs noi specii, ci doar varietăți, rase noi, evoluționiștii și-au pus mare nădejde în mutații. Credeau că aceasta e cheia de aur spre a demonstra evoluția. Dar genetica n-a dat rezultatele dorite. S-au făcut experiențe nenumărate de mutații artificiale de gene. S-au iradiat semințe cu raze X, cu raze ultraviolete, s-au tratat cu diferite substanța chimice. Rezultatul

a fost în unele cazuri doar o mărire a producției, dar nicidecum o schimbare a speciei. Pe Drosofila sau musculița de oțet s-au încercat modificări în structura cromozomilor. Ea dă multe generații într-un an și s-au născut mii de generații, dar drosofila a rămas mereu aceeași, doar uneori o lăsau fără aripioare sau fără piciorușe sau îi schimbau culoarea ochilor ca să fie mai pe placul geneticienilor, dar nicio schimbare majoră. Niciun efect îmbucurător. Iradierile au produs monstruozități. H.J. Müller într-un articol intitulat „Radiațiile și mutațiile umane”, publicat în revista „Scientific American” nov. 1955, spunea: „În mai mult de 99 de procente din cazuri, mutațiile de gene produc efect dăunător, unele conturbări ale funcțiilor”. Încercări de mutații făcut de Dr. Walter Landauer, de la Universitatea din Connecticut asupra ouălelor de găină au produs pui monștri cu un singur ochi în mijlocul frunții sau fără partea de jos a ciocului, unii fără cioc, iar alții chiar fără cap. Astfel, mutațiile s-au dovedit absolut imposibile de a produce noi specii. Ele nu sunt o dovadă în favoarea evoluției, ci a creației căci arată ce bine fixată e fiecare viețuitoare în specia ei. Nu își părăsește specia nici când e bombardată cu cobalt sau cu raze gama. Nu vorbele, ci experiențele mărturisesc aceasta.

Să privim puțin și la dovada din paleontologie. Fosilele viețuitoarelor de odinioară păstrate în rocile stâncilor sau în scoarța pământului sunt

dovezi foarte grăitoare. De la apariția cărții „Originea speciilor” sunt peste 125 ani, în care timp s-au făcut cercetări asidue de mii de oameni de știință să găsească verigile lipsă din lanțul evoluției, dar nu s-a găsit niciuna care să poată dovedi evoluția. Fiindcă m-a interesat, în viața mea am vizitat multe muzee de Științe Naturale din Europa, America și Australia. Peste tot am găsit câte un mare departament de fosile. La muzeul din Chicago am găsit expuși alăturea, probabil spre comparație, un rac fosilă din Periodul jurasic, care se susține că ar fi fost cu 160 milioane de ani în urmă și un rac din vremea noastră. Erau la fel. De obicei, evoluționiștii fiindcă nu pot oferi probe de evoluție, spun că pentru aceasta se cer perioade foarte lungi. Dar racul nu a evoluat nici în 160 milioane de ani. Probabil, fiindcă racul merge întotdeauna de-a-ndărătelea, n-a putut evolua. Dar nici scorpionul n-a evoluat cu toate că se susține că e departe de 400.000.000 ani. Și dacă n-a evoluat nici în 400 milioane de ani, când vreți să evolueze?

Fosilele spun că nu e evoluție, ci creație. Cartea aceasta a stâncilor, într-o ediție voluminoasă, mărturisește că Dumnezeu e Creatorul. Chiar și mica furnică mă împiedică să cred în evoluție. Sunt vreo 7.600 specii de furnici. Au fost găsite fosile de furnici în chihlimbar din Oligocen, altele din Niocen, din Terțiarul mijlociu, din Cretaceu. Au fost examinate 9.527 specimene de furnici și

cercetătorii au recunoscut 92 feluri care există și astăzi. Și dacă nici ele n-au evoluat cum poți să crezi în evoluție? Paleontologia nu susține evoluția. Ea nu dă niciun organism intermediar între protozoare și metazoare, între pisică și câine. Archeopterix presupusa verigă între păsări și reptile, la un studiu mai amănunțit, arată că a fost un soi de pasăre cu pene și cu sânge cald.

Wells și Huxley afirmă: „Era vieții antice a sosit abrupt și fără înștiințare”, fosilele în loc să apară încet și sporadic, apar dintr-o dată cu miile, deplin dezvoltate în straturile Periodului Cambrian. În toată istoria aceasta înscrisă în stânci nu există nici un singur caz de evoluție măcar pe jumătate Niciunul!

Americanul T. Cullen din Texas a oferit un premiu de 100.000 dolari tuturor celor ce pot dovedi că lumea aceasta s-a format prin evoluție. Până azi nu s-a prezentat nimeni să încaseze frumușica sumă. De ce? Fiindcă nimeni nu are dovezi valabile în privința aceasta.

Să privim puțin și la dovada biochimică care în gura evoluționiștilor e forțată să dovedească evoluția. Toate organismele vii sunt compuse din substanțe chimice: amino-acizi, proteine etc., și fiindcă toate au în corpul lor anumite substanțe, evoluționiștii susțin că toate au o origine comună, și au evoluat unele din altele.

Faptul că un grajd, o casă, o vilă și un palat, sunt construite din cărămidă, nu e o dovadă de înrudire

sau că au evoluat unele din altele, ci indică doar că au fost construite din același material, atunci poate îți dai seama că au fost construite de același constructor, iar pe constructorul care a știut pune împreună aceste elemente chimice în corpul tuturor viețuitoarelor și al omului, noi Îl numim Dumnezeu.

Să analizăm puțin dovada fiziologică. Pentru a arăta originea comună a tuturor viețuitoarelor se iau similarități în factorii fiziologici, în special sângele. Se afirmă, că se poate face transfuzie de sânge de la om la maimuță și invers și că se pot grefa unele organe de la maimuță la om. Aceasta ca să se arate înrudirea omului cu maimuța.

Sângele uman injectat la iepuri cobai produce anticorpi, luat apoi ser de la cobai acesta produce o reacție împotriva sângelui uman dând un precipitat alb. Când se produce testul acesta cu sângele altor animale, gradul de relație se socotește după cantitatea de precipitat alb. Cu cât se formează mai mult precipitat cu atât se susține că acel animal e mai înrudit cu omul. Considerând că precipitatul sângelui uman e 100 procente, al gorilei e de 64 procente, al urangutanului 42 procente, al pavianului 29 procente, al câinelui 3 procente, al calului 2 procente. După această schemă cea mai apropiată rudenie a evoluționiștilor ar fi gorila. Dar analizată greutatea specifică a sângelui, B.C. Nelson arată altă relație. Sângele omului are greutatea specifică 1059, al

porcului are 1060, al broaștei 1055–1056, al șarpelui 1055, al maimuței 1054. Conform acestui tabel înrudirea cea mai apropiată nu e cu maimuța, ci cu porcul.

Testele sângelui sunt foarte diferite. Se știe că nu se poate face transfuzie cu orice sânge, ci trebuie găsită grupa sanguină potrivită, altfel transfuzia poate fi fatală. În acest caz, nu mai poate fi similaritate nici de la om la om. Oare arată aceasta că oamenii nu sunt din aceeași familie? Și că uneori frații nu sunt frați? Nu, ei arată că uneori socotelile noastre nu sunt bune. După o analiză ești văr cu gorila, alta tăgăduiește această înrudire și spune că ești văr cu porcul, iar alta tăgăduiește că ești frate cu fratele tău. Gândește-te cât adevăr e în toate acestea? Dovada fiziologică ce vrea să arate înrudirea mea cu toate animalele, dar îmi tăgăduiește înrudirea mea cu fratele meu, pot eu să o cred?

Cât privește ontogeneza sau recapitularea embrionică azi e respinsă chiar de evoluționiști. Teoria a fost abandonată, căci în loc să i ajute pe oamenii de știință întru susținerea evoluției, ea i-a încurcat mai rău. Un număr de structuri se dezvoltă în embrion tocmai invers de cum susține evoluția că s-a dezvoltat viața. De exemplu, s-a susținut că la strămoși s-au dezvoltat dinții mai înainte de a fi avut limbă, dar la copii se dezvoltă limba înainte de a avea dinți. La fel evoluția susține că strămoșii au avut întâi sistemul circulator, ca

viermii, care pompa sângele fără inimă, doar datorită contracțiilor venelor, dar la embrion se știe că se dezvoltă întâi inima, apoi sistemul circulator. De aceea această dovadă a ajuns cu totul discreditată.

Teoria recapitulației în faza embrionară a fost abandonată de mult chiar de evoluționiști. Prof.

T.S. Westoll a numit-o „curat nonsens”. E adevărat că în timp ce oamenii de știință au abandonat-o, mai există evoluționiști mărunți care din lipsă de evidențe, se agață de ea.

Privind îndeaproape la felul cum a fost introdusă teoria evoluției în mințile oamenilor, rămâi uimit de falsurile grosolane la care au recurs nu oamenii simpli, ci savanții. Ce străduințe, ce ingeniozitate au folosit ca să prostească pe alții! Eu vol reda doar câteva din aceste falsificări care au fost date în vileag de oamenii de știință.

1. Falsificarea clișeelor cu embrioni. Ernst Haeckel a fost mare dascăl al evoluției. El a trăit între anii 1834–1919, a fost profesor de Anatomie comparată și Zoologie la Universitatea din Jena, Germania. El a pus mare bază pe legea biogenetică, susținând că ontogenia recapitulează filogenia. El a fost un înfocat evoluționist. Spre a face pe studenți și intelectualii vremii sale să creadă evoluția, el a recurs la fals. Redau aici demascarea făcută de Dr. E. Dennert în lucrarea sa: „Die Wahrheit Uber Ernst Haeckel, unde Aline Weltratsei”, la pag. 16–34 sub titlul: „Istoria celor

trei clișee” el zice: „În anul 1868, E. Haeckel publică prima ediție a lucrării sale: „Naturliche Schopfungsgeschichte”. În această lucrare caută să dovedească despre embrionii diferitelor mamifere și ai omului că nu prezintă nici cea mai mică deosebire. În scopul acesta, la pagina 242 prezintă figurile celulelor ovulare (embrionii) de om, de câine și de maimuță, iar la pag. 248, figurile embrionilor de câine, găină și broască țestoasă.

„Puțin după apariția acestei cărți a profesorului Haeckel, un alt om învățat, Rutimeyer, profesor da Zoologie și Anatomie comparată din Basel Elveția, a dovedit în „Archiv fur Antropologie” vol. VIII, 1868, pag. 300, că Haeckel a inventat figurile și că altele au fost modelate și generalizate în mod arbitrar.

O cercetare amănunțită a celor două rânduri de figuri a dovedit că toate cele trei figuri au fost tipărite pe rând cu același clișeu sau că cele trei clișee au fost făcute de fiecare dată de pe aceeași planșă. Cu alte cuvinte, Haeckel arată cu una și aceeași figură o dată embrionul omului, apoi pe al maimuței și pe al câinelui, și tot așa a făcut și cu ceilalți embrioni.” Rutimeyer dojeni liniștit și obiectiv acest procedeu, ca un păcat contra adevărului științific.

„Mai târziu, profesorul de Anatomie din Leipzig, V. His, a reluat chestiunea și a dovedit profesorului Haeckel și alte noi falsificări în lucrarea sa: „Unsere Korperforum und das

physiologische Problem ihrer Entstehung”, apărută la Leipzig în 1875”.

Constrâns de adversarii săi cu probe zdrobitoare, Haeckel a răspuns, în sfârșit: „Recunosc bucuros că în utilizarea figurilor schematice am mers uneori prea departe și regret că multe din ele au ieșit foarte greșite”.

În. Altă lucrare, „Apologetisches Schlusswort der Antropologenie”, același Haeckel mărturisește: „Specialiștii experți știu că e vorba de o prostie foarte nesocotită, care am comis-o bona fide la restaurarea pripită a celor câteva ilustrațiuni pentru prima ediție a „Istoriei Creațiunii Naturale” (1868). Am ilustrat cu trei figuri identice, trei obiecte foarte asemănătoare, atât de asemănătoare încât după cum se știe niciun embriolog nu este în stare să găsească vreo deosebire între ele”.

Iar în „Cristlicher Hausfreund” Nr. 45, 1919, la pag. 362, avem mărturisirea lui Haeckel, făcută la bătrânețe, după peste 50 de ani de evoluționism. El a scris: „Cei mai mulți cercetători din timpul din urmă au ajuns la rezultatul că teoria evoluției, și mai ales „darwinismul”, sunt o eroare care nu mai poate fi ținută în picioare”.

Această falsificare a fost cu privire la faza embrionară, dar au urmat altele și mai grosolane, făcute în numele științei. Antropologii evoluționiști au stabilit, cu de la ei putere etape principale ale antropogenezei. Prime au numit-o etapa

preumană. În această etapă sunt vârâți driopitecii, considerați de evoluționiști ca strămoși ai lor. Aceștia erau un fel de maimuțe de copaci (drios – copac, pithecos – maimuțe). A doua etapă umană este a antropogenezei. Aici au considerat ca reprezentanți pe pitecantrop (pithecos – maimuță, anthropos – om), sinantrop și omul de la Heidelberg. Sunt apoi așezați pe piedestal oamenii primitivi sau așa numita specie Homo primigenius, cu omul de Neanderthal ca reprezentant. Etapele se încheie cu neoantropienii, specia Homo sapiens, având ca reprezentant omul de Crô-Magnon.

În mintea evoluționiștilor era gândul că trebuie făcută trecerea de la maimuță la om și pentru a demonstra aceasta au pornit la lucru în căutarea strămoșilor lor.

Iată doar câteva dintre aceste falsificări grosolane:

2. Ramapithecus. Evoluționiști ca Pilbeam, Simons și alții consideră că Ramapithecus e unul din strămoșii omului. El a fost reconstituit din niște dinți și câteva frânturi de falcă, nimic altceva, afară de imaginația evoluționismului. Poți să știi de la așa fosile cât era maimuța-om, cum arăta? Nu era nimic din craniu și nici din oasele feței. Totuși a fost făcut să arate a maimuță-om. Studiile mai recente invalidează presupunerea că acele fragmente de falcă și cei câțiva dinți ar fi aparținut unui strămoș al omului. Ele sunt atribuite unui

animal. Eckhart a făcut 24 măsurători diferite și comparate cu măsurători pe fosile de cimpanzeu, a găsit că sunt în totul similare cu cimpanzei din Liberia, Africa.

3. Omul din Piltdown sau Eoanthropus. În 1912 Charles Dawson, un medic și paleontolog amator, într-o carieră de pietriș de lângă Piltdown, Anglia, a găsit o mandibulă cu două măsele și o parte din craniu. Falca părea de maimuță, iar măselele și partea de craniu păreau a fi de om. El a prezentat aceste fosile lui Arthur Smith Woodward, directorul Muzeului Britanic și eminent paleontolog. Acesta le-a analizat și a declarat că aceste fosile aparțin unui om-maimuță. Ei au anunțat marea descoperire. Undi oameni de știință au avut îndoieli, nu le venea să creadă, alții susțineau cu tărie că e tocmai veriga lipsă în evoluția omului. Cum s-au făcut multe discuții, spre convingere, s-au făcut din nou săpături și într-un alt loc, destul de departe de primul, s-au găsit alte două fragmente de craniu și un dinte. În ciuda faptului că dintele părea îngropat acolo, dar fiindcă un fragment de craniu se potrivea cu cealaltă bucată găsită prima dată, disputa a încetat. Noul lor strămoș a fost denumit Eoanthropus Dawsoni în cinstea descoperitorului. Eos înseamnă zori de zi, anthropus înseamnă om, deci omul zorilor sau omul timpuriu. Antropologii i-au calculat vârsta după culoarea fosilelor și au spus că are o vechime de 500.000 de ani, deci era

mai vechi decât Pithecantropus.

Dr. Henry Fairfield Osborn, marele paleontolog al Americii, a scris: „Eoanthropus cu fragmentele craniului său cu totul fosilizate de culoare închisă, sunt amestecate cu fragmente de dinți ai proboscidienilor, fără discuție din Pliocenul superior. Eoanthropus, omul timpuriu din Susex, acum apare a fi de o vârstă geologică mai mare chiar decât Pithecantropus”.

Imediat i-a fost fabricată înfățișarea omului maimuță și l-au așezat în muzeu. O întreagă literatură a apărut despre ei. Clișeul lui a ajuns în manualele școlare, iar Enciclopedia britanică îl numea al doilea în importanță. Verdictul de vechime l-a primit din partea lui Sir Arthur Smith Woodward, Sir Ray Lankeaster, Sir Grafton Elliot și mai târziu Arthur Keith.

Dar fenomenala vârstă, în anul 1953 a fost coborâtă de la 500.000 de ani la 50.000 de ani, iar în anul 1959 a fost coborâtă la 50 de ani.

Prin 1950 s-a găsit o nouă metodă de testare a fosilelor după suma de fluor absorbită de oase din pământ. În 1953, o grupă de savanți britanici: Keneth P. Oakley, J.S. Weiner și W.E. Le Gros Clark au supus testării fosilele Omului de Piltdown și ele nu aveau niciun pic de fluor în ele. Cercetate îndeaproape s-a constatat că dinții au fost umpluți jos spre a se deghiza forma lor originală, iar culoarea închisă, oasele au primit-o fiindcă au fost tratate artificial cu bicromat de

potasiu. Mai mult, falca era a unei maimuțe ce a murit cu vreo 50 de ani înainte, iar partea de craniu aparținea unui om.

În octombrie 1956 revista „Reader's Digest" purta pe paginile ei un articol intitulat: „Marea mistificare de la Piltdown". Totul a fost o falsificare ce a reușit timp de 40 de ani să prostească pe unii din cei mai mari experți ai lumii, iar copiii noștri au fost obligați să învețe că Omul de Piltdown e omul-maimuță care dovedește evoluția.

Adevărul poate fi înăbușit, călcat în picioare, dar o dată tot iese la suprafață. Și va fi o zi când fiecare își va primi plata după fapta sa.

4. Hespero Pithecus sau Omul de Nebrasca. Era prin anul 1922. Un geolog numit Harold Cook a găsit un dinte în statul Nebrasca. S-a uitat la el și spre a ști cărei specii îi aparține, l-a împachetat și l-a trimis lui Dr. Henry Fairfield Osborn, unul dintre cei mai mari paleontologi ai lumii. Fac precizarea aceasta ca să vă dați seama că nu poporul simplu, ci tocmai unii din cei mai de seamă oameni de știință, dar fără Dumnezeu – au fost gata să recurgă la falsificări grosolane spre a-și fundamenta teoria evoluției.

Osborn a luat dintele și s-a dus la doi specialiști de dinți, la doctorii Helman și Gregory. Toți trei au căzut de acord că dintele aparține unei specii de tranziție de la maimuță la om. Ei l-au denumit Hespero Pithecus. Timp de patru ani și jumătate, această specie a fost senzațională aici. Se spune

că Hespero Pithecus a populat America cu circa un milion de ani înainte. Sir Grafton Elliot Smith a determinat pe redactorul revistei „Ilustrated London News” să trimită un corespondent în America spre a culege toate datele despre această rasă stinsă a Americii. Profesorul Wilder a publicat o carte despre Omul de Nebrasca despre care spunea că el e la jumătate între Omul de Java și Omul de Neanderthal. Sir Smith a scris un articol despre Domnul și Doamna Hesperopithecus, iar două clișee spuneau cum arătau ei. Natural, după cum au fost văzuți de imaginea evoluționiștilor.

Și cel mai incult om se poate întreba cum de la un dinte, Osborn a știut care i-a fost înfățișarea feței, dacă nasul a fost ca la maimuță, dacă fruntea i-a fost piezișă sau dreaptă, dacă a avut cumva gropiță în barbă, dacă a fost cu urechi drepte sau pleoștite? Cum i-o fi spus dintele acela că e de un milion de ani? Și cum le-o fi spus că el e la jumătatea drumului între Omul de Java și cel de Neanderthal? Toată descoperirea era numai un dinte, dar imaginația aprinsă de beția evoluției a ticluit și falca și înfățișarea feței, și rasa și vechimea cu nimic mai puțin de un milion de ani.

La 27 Aprilie 1927, Dr. Fairfield Osborn în senzaționala sa cuvântare ținută în fața Societății Filosofilor Americani, a așezat pe Hespero Pithecus la baza arborelui genealogic al strămoșilor omului, dar n-a stat mult acolo.

Ceva mai târziu în anul 1927 o expediție a mers

la fața locului să găsească și alte fosile de la acea rasă de oameni. Lucrând cu hârlețul și lopata au dat peste întregul schelet căruia îi aparținea dintele de mare faimă ce stătea în muzeu pe piedestal. Scheletul spunea că nu a fost niciun Hesperopithecus pe acolo, ci doar un porc sălbatic. Atâta tot.

Acesta e cu adevărat un caz de evoluție: din porc a devenit om-maimuță. Sărmanii oameni cum se complac în minciuni! S-au mințit pe ei înșiși și au mințit pe alții numai să producă dovezi în favoarea evoluției. Pe un dinte, și încă de porc sălbatic, au creat o întreagă rasă de oameni.

Nu mult timp după aceasta s-a anunțat în lumea întreagă o altă mare descoperire, a omului de Colorado, care spuneau că a fost tranziția de la maimuță la om. Acesta nici nu a ajuns în muzee căci s-a dovedit că noua descoperire era fundamentată pe un dinte de cal din perioada eocenă.

5. Omul de Java. Dr. Eugene Dubois, medic în armata olandeză ce era pe acea vreme în insulele Indoneziei și înflăcărat evoluționist, credea că rămășițele primilor oameni trebuie să fie undeva în părțile Răsăritului. În 1891, el a început lucrările de cercetare de-a lungul râului Solo, la Trinil, Java După mai multe săpături, el a găsit o bucată din partea de sus a unui craniu. După acea fosilă, Dubois a socotit că, craniul avea capacitatea de 900 ce. Cam 2/3 din capacitatea omului modera.

După aproximativ un an, și la distanță de vreo 16–18 metri de primul loc, Dubois a găsit un femur. Fără nicio altă dovadă, Dubois a susținut că acele fosile au aparținut aceleiași persoane. Apoi a mai găsit două măsele și după câtva timp în 1898 încă o măsea. Pe toate le-a inclus în descoperirea sa. Locul unde au fost găsite era albia veche a râului și se aflau amestecate cu alte oase ale unor animale dispărute. Iată în sfârșit veriga ce lipsea în lanțul evoluției. Noua creatură, Dubois a numit-o Omul-maimuță de Java sau Pithecantropus Erectus. Pe grecește Pithecus înseamnă maimuță, anthropus înseamnă om, erectus înseamnă a sta drept, a sta sus. În alte cuvinte, maimuța-om care umblă drept. Aceasta este cea mai faimoasă descoperire. Vârsta acestor fosile a fost socotită la 500.000 de ani.

În anul 1895, Dubois și-a expus descoperirea la Congresul Internațional de Zoologie la Leyden. S-a produs multă discuție despre aceste fosile. Unii au susținut că oasele provin de la om, alții că de la maimuță sau de la pavian. O autoritate a scris: „La scurt timp după descoperire, 24 dintre cei mai eminenți savanți ai Europei s-au întrunit. Zece au spus că oasele aparțin unei maimuțe, șapte că aparțin unui om și șapte au spus că sunt o verigă lipsă.

Savanții britanici spuneau că sunt rămășițe omenești, germanii susțineau că sunt oase de maimuță, iar francezii considerau că e vorba de o

specie între maimuță și om.

Dubois în aceeași vreme a găsit două cranii omenești cu o capacitate de 1560–1660 ce. Și cam la același nivel al săpăturilor, dar despre acestea nu a spus nimic, căci se gândea că dacă spune, atunci Pithecantropus Erectus al său nu mai poate fi considerat specie de tranziție de la maimuță la om.

Din nou cu ajutorul câtorva fosile a fost fabricat și pus pe piedestal faimosul Om de Java cu o vechime de 750.000 ani sau 500.000 ani.

Acum stați puțin și gândiți. Oasele au fost găsite în nisipul din fosta albie a unui râu. Oare puteau ele să fie prezervate la umezeală timp de șapte sute cincizeci de mii de ani? Dacă scheletele ar putea rezista la umiditate șapte sute cincizeci de mii de an, atunci tot pământul ar fi plin de schelete. Nu vă izbește această lipsă de logică? Nu vedeți cum în mod intenționat evoluționiștii au vrut să prostească pe alții.

În 1906 o expediție exact la locul cercetat de Dubois nu a reușit să găsească nicio urmă de fosilă, deși s-au înlăturat vreo 10.000 yarzi cubici de pământ. Între 1936–1939 G.H.R. Van, Koengswald a făcut cercetări intensive la Sangiran, vreo 60 km de la Trinil. El a găsit fragmente de falcă, dinți, fragmente de cranii și partea de sus a unui craniu. Dar nu a găsit oase ale mâinilor sau picioarelor. Fragmentele le-a denumit Pithecantropus II, III și IV.

Prin 1922, Dubois a dat în vileag că de 30 de ani el posedă acele cranii omenești, dar că nu le-a făcut cunoscute spre a putea rămâne în picioare Pithecantropus Erectus ca formă de tranziție de la maimuță la om. Iar înainte de moarte, el a afirmat că oasele găsite de el sunt rămășițele unui gibon și nicidecum o specie de tranziție. (Vezi pentru aceasta „Evolution Fossils say No!” de Dr. Duane Gish, San Diego, California, 1973, p. 87).

Sinantropul e considerat de evoluționiști ca fiind din etapa antropogenezei ca și Pithecantropus. Primele fosile ale acestui gen au fost găsite în anul 1921 lângă satul Choukoutien, aproape de Pekin, în China. Erau două măsele. În 1927, Dr. Davidson Black a mai găsit a treia măsea. Pe baza acestei măsele a fost fabricat Sinantropul sau Omul de Pekin. I s-a dat înfățișarea feței, poziția frunții, forma nasului, a gurii. Totul după imaginație. Nu e nicio mirare că uneori aceste înfățișări fiind redate de doi pictori diferiți sunt cu totul deosebite. Așa e cazul Zinjatropului robustus desenat de Neave Parker pentru Dr. L.S.B. Leakey, seamănă a om, dar același Zinjatrop desenat de Maurice Wilson, pentru Dr. Keneth P. Oakley e cu totul diferit, se aseamănă cu o gorilă mare.

Mai târziu, în 1928–1930 Dr. W. C. Pei a găsit fragmente de cranii, mandibule, dinți. Toate aceste fosile au fost găsite într-o peșteră împreună cu oasele a vreo sută de animale diferite. Deși stratul era gros de vreo 50 m, și rămășițele au fost găsite

la nivele diferite, nu s-a putut constata nicio schimbare în Sinantropul sau Omul de Pekin.

În 1936 au fost găsite alte trei cranii de Dr. Franz Weidenreich. Marcellin Boule, care a vizitat Pekinul și a examinat fosilele, într-o publicație din 1937 declara că acele cranii de sinantropi se aseamănă cu maimuțele. După ce au făcut o tabelă de măsurători și comparații între Pithecantropus și Sinantropus, ei au stabilit că diferențele sunt chiar mai minore decât diferențele care se găsesc uneori în cadrul aceleiași specii. Cât despre Pithecantropus, el a fost categorisit că aparține antropoidelor.

În cartea „Les Hommes Fossiles” de Marcellin Boule și H.M. Vallois, la pag. 141 Black e criticat și suspicionat de fraudă în fabricarea Sinantropului după o măsea. Iar în aceeași carte, retipărită în 1952, după moartea lui Boule, Vallois spunea că suspectează pe Weidenreich de aceeași vină a lui Black, de lipsă de obiectivitate și idei preconcepute. În alte cuvinte, fosilele au fost făcute să spună ceea ce era în imaginația sa.

Astăzi nu se mai găsesc fosilele lui Sinantropus, decât doi dinți și modelele fățuite de Weidenreich. Originalele au dispărut. Modelele însă diferă mult de descrierile făcute anterior. De ce? Fiindcă nimeni nu mai poate verifica fosilele originale. Craniile găsite au fost în fragmente și unele bucăți lipsă, îndeosebi falca de jos. Spre a stabili forma capului și înfățișarea feței, paleontologul trebuie să

reconstruiască acele cranii după imaginația sa. Cele trei cranii ale lui Weidenreich erau de antropoide. El susținea că au ajuns în acea peșteră fără falca de jos, căci așa a fost preferința vânătorilor, să aducă partea de sus a craniului ca trofeu. Explicarea pare plauzibilă, dar atunci se ridică întrebarea cine au fost vânătorii de antropoide? Dacă au fost oamenii, mai poate Sinantropul să fie strămoșul evoluționiștilor? Dacă ei îl preferă împotriva logicii, n-are decât să fie.

Marcellin Boule într-un articol publicat în 1937 în „L'Anthropologie" p. 21, spunea că proprietarii craniilor erau autorii unei industrii pe scară mare – după părerea lui Abbe Breuil și Fr. Teilhard de Chardin – iar el își ia libertatea să prefere opinia că vânătorul maimuțelor a fost omul, deoarece această opinie e mult mai în acord cu concluziile studiilor sale, mai ales că împreună cu acele fosile au fost găsite cuțite și unelte de piatră și os, ceea ce arată opera omului, nu a antropoidelor. Așa că Sinantropul a fost victima omului, nicidecum strămoșul omului, căci fosilele lui apar împreună cu ale altor animale vânate.

Preotul romano-catolic Patrick O. Connell care a fost în China în timpul excavațiilor și care a citit tot materialul scris despre excavațiile de la Choukoutien, atât în chineză cât și în limbile străine, și a publicat concluziile sale în cartea intitulată „Science of Today and the Problems of Genesis", susținea că fosilele au fost distruse de

către Weidenreich din cauză că modelele lui erau altfel decât fosilele originale. Pe de altă parte, unele cuptoare de var și cenușa găsită acolo arată că era o largă industrie de var, precum și numeroase pietre de cuarț, care au fost aduse de la mare distanță, căci în zona aceea nu se găsește cuarț, toate acestea arată opera ingenioasă a omului, care cunoștea deja focul. O. Connell dă în vileag că tot acolo au fost găsite schelete de tipul omului modern, despre care nu s-a făcut caz.

Aceasta fiindcă Sinantropul nu mai putea fi dat ca strămoș al omului. El susține că nu a fost peșteră, ci o carieră de piatră de var, care prăbușindu-se a acoperit și oasele Sinantropului, ale vânătorului și a celor zece muncitori, care probabil au fost vânătorii. O. Connell denumește toată reprezentarea Sinantropului o întreagă fraudă.

Iar după părerea lui Breuil, însăși vechimea Sinantropului e cu totul falsă. Uneltele găsite împreună cu fosilele sunt fine, nu sunt unelte primitive. Ele constituie o dovadă contra vechimii atribuită Sinantropului. Deci, Sinantropii erau maimuțe mâncate de vânătorii chinezi care lucrau la varnițele din acea localitate. Fiind contemporane cu omul, nu puteau fi strămoșii omului decât în imaginația evoluționiștilor dornici să prostească lumea cu teoria lor că omul a apărut pe cale de evoluție.

Omul de Heidelberg

Omul de Heidelberg e așezat tot în etapa umană a antropogenezei, pe când maimuțele se străduiau să devină oameni, după părerea evoluționiștilor. Omul de Heidelberg sau mai bine zis falca de la Heidelberg a ajuns să dea un alt strămoș al evoluționiștilor. În apropiere de orașul Heidelberg, în anul. 1907, într-o groapă de nisip din albia râului Mauer din Germania, doi lucrători au găsit și au adus la Dr. Schoetensack o falcă, de aceea au numit-o falca de la Heidelberg sau mai bombastic „Heidelberg-gensis”. Dr. H.F. Osburn a reconstituit începând cu această falcă un om primitiv cu înfățișare de maimuță ce poartă pe umerii săi cadavrul unui mistreț. Vârsta lui a socotit-o la șapte sute de mii de ani. Mai târziu, l-au întinerit spunând că are numai trei sute șaptezeci și cinci mii de ani. După ce criterii au făcut această întinerire numai ei știu. Falca a stârnit discuții aprinse. Cum a putut ea rezista în nisipul râului atâtea sute de mii de ani?

Unii au susținut că e tocmai veriga lipsă de trecere a maimuței la om pe scara evoluției. Alți antropologi care au analizat falca au spus că e în totul asemănătoare cu a multor oameni moderni. Antropologul Hadlicka a afirmat că dinții fălcii „fără discuție sunt dantură umană”. Reconstituirea l-a făcut pe omul de Heidelberg să aibă înfățișarea de maimuță-om și așa a ajuns pe

piedestal în muzeele de azi, și în cărțile de școală. Falca aceea cu ticluirea în gips a fizionomiei după gustul unora a dat dovada ce demonstrează evoluția, în realitate ea e o falsificare. Atunci cum poți să crezi pe evoluționiști? Se poate oare să mergem ca orbii mai departe, fără să vedem realitatea?

Omul de Neanderthal

Omul de Neanderthal. În anul 1856 în valea Neanderthal, prin care curge râul Dussel, de lângă Düsseldorf, Germania, într-o scobitură a stâncii de calcar ce formează malul râului, s-au găsit niște fosile. Partea de sus a craniului și 15 oase, care au fost date profesorului Schlaaffhausen. Acesta a anunțat descoperirea în 1857. Cu ajutorul lor a fost fabricat un nou om-maimuțoi, o brută semi-erectă. El a fost numit reprezentantul speciei Homo primigenius. Se susține că Omul de Neanderthal era ceva mai mic decât omul modern și că datorită picioarelor care nu puteau să se îndrepte de la genunchi, de aceea încă nu avea mersul drept decât cu mare greutate. Vârsta lui a fost socotită la 100.000 de ani și că neamul Neanderthalilor ar fi trăit până acum 25.000 de ani. Mai târziu el a fost clasificat ca Homo sapiens, omul pe deplin dezvoltat. Francis Ivanhoe în articolul său „Was Virchow Right about Neanderthal” publicat în Nature vol. 227, pag.

577, spune că Rudolf Virchow, un patolog de pe acea vreme, a studiat oasele și a tras concluzia că Omul de Neanderthal a fost un om ce a suferit de rahitism. Era o primă declarație autoritativă dată de un expert. Dar evoluționiștii n-au vrut s-o ia în seamă, ei aveau nevoie de un om-maimuță și așa l-au ticluit.

În 1939, a fost primul atac serios împotriva Omului de Neanderthal, de către Profesorul Sergio Sergi, publicat în revista „Science" 1939, supliment p. 13. După studierea îndeaproape a altor două cranii numite de Neanderthal, el a dovedit că aceștia aveau mersul drept și că nu aveau înfățișare de maimuță. Iar în 1947 a fost dată o altă probă cu un alt om de Neanderthal. Astfel se știe că Neanderthalii nu au fost jumătate maimuțe și jumătate oameni, ci oameni în toată plinătatea, dar evoluționiștii le-au dat înfățișarea de maimuță, ca să poată demonstra evoluția.

Datorită analizelor moderne s-a stabilit că Omul de Neanderthal care nu putea umbla bine drept a fost un adevărat om care a suferit rău de artrită. Din cauza deficienței de vitamina D, a avut o malformație a oaselor, ca și în cazurile de rahitism. Toate detaliile îl arată ca pe un om modern.

Azi este clar că omul de Neanderthal nu e strămoșul omului care să îndreptățească evoluția, ci doar o mistificare.

Revista „Nature" din 19 sept. 1964, spune că la Simpozionul Asociației de Sistematică ținut în

1964 la Liverpool, V.H. Heywood, care a ținut cuvântarea de deschidere, a criticat sistemul de clasificare și arborele genealogic, bazat pe teoria evoluției, ca fiind fără un suport adecvat. Deci, arborele genealogic s-a prăbușit căci nu avea rădăcini în realitate, ci numai în imaginația evoluționiștilor.

Acest lucru l-a făcut și Dr. W.R. Thompson prin cuvintele: „Taxonomiștii au urmat de asemenea făgașul, construind strămoși ipotetici pentru grupele lor și explicând derivarea formelor existente din aceste entități imaginare”.

Cartea „The Fossil Record” a Societății Geologice și Paleontologice din Londra, tipărită în 1967, în capitolele 26, 27, 28 și 30 spune că nu există intermediari între pești și amfibieni, între amfibieni și reptile sau între reptile și mamaie. Deci tot ce au învățat evoluționiștii a fost falsificarea realității.

Mă opresc aici cu demascarea falsificărilor. Vremea lor a trecut. Ultimele descoperiri de fosile scoase la suprafață de Dr. Richard Leakey, evoluționist, sunt ca ale oamenilor moderni și sunt socotite de ei, de evoluționiști, că ar avea o vechime de 3.000.000 de ani. Aceasta dărâmă de pe piedestale toate modelele de strămoși ai evoluționiștilor. Înseamnă că mult mai înainte de omul fabricat dintr-un dinte de porc sălbatic, din niște măsele sau dintr-o falcă, au existat oameni. Vai, cum îi încurcă Dumnezeu și cum se fac de râs, ei pe ei înșiși!

În 1973 aici la San Diego, în California, Richard Leakey a ținut o conferință despre ultimele sale descoperiri în care a afirmat că acestea elimină tot ce s-a învățat până acum despre originea omului și a declarat că el nu are nimic ce să pună în locul modelelor prăbușite.

Dar slavă Domnului că noi avem. Tata Adam și mama Eva își reiau locul din care au fost izgoniți de evoluționiști.

În „Tineretul Liber” din 14 noiembrie 1992, articolul intitulat „Știința și religia” prezenta un sondaj Gallup referitor la problema atât de disputată a originii omului. Conform acestuia, părerile americanilor ar fi următoarele:

1. 47% acceptă punctul de vedere strict creaționist, conform căruia Dumnezeu a creat omul într-o formă asemănătoare celei de azi, cândva în ultimii 10.000 ani.

2. 40% acceptă punctul de vedere centrist, după care omul s-a dezvoltat de-a lungul a milioane de ani din specii mai puțin avansate de viață, dar Dumnezeu a ghidat acest proces, inclusiv crearea omului.

3. 9% sunt de acord cu punctul de vedere naturalist, care susține că omul s-a dezvoltat de-a lungul a milioane de ani din forme mai puțin evoluate de viață, în acest proces Dumnezeu neavând niciun loc.

Cum se poate însă explica faptul că aproape 90% dintre americani, resping teoria evoluționistă?

Răspunsul este simplu: sursele de informație la care au avut acces au fost, așa cum am văzut, diferite de cele care s-au impus altor popoare, unde, trebuia cu orice preț, să fie susținut materialismul.

Am profitat de această perioadă în care este permisă libertatea informației, pentru a prezenta câteva din datele pe care le dețin cei care resping teoria lui Darwin. La acestea adaug următorul aspect de care trebuia ținut cont, pentru a înțelege problema atât de controversată a originii omului: posibilitatea ca o civilizație extrem de dezvoltata, ai cărei reprezentanți ne sunt întru totul asemănători și al căror Conducător este Cel ce a fost denumit Dumnezeu, să fi creat ființe umane, după chipul și asemănarea lor.

Falsurile evoluționismului le-am văzut. Acum, voi expune o variantă a punctului de vedere susținut de teoria centristă: apariția omului s-a datorat unei intervenții de inginerie genetică efectuată de reprezentanții unei alte civilizații. Această operație a constat în reducerea numărului de cromozomi de la 48 câți au maimuțele la 46 de cromozomi caracteristici speciei umane.

Prin prisma teoriei creaționiste această ipoteză nu este susținută, deoarece în Geneză sunt scrise următoarele: „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră”. (Geneza 1:26). Alt verset care infirmă teoria centristă este următorul: „Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului,

i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”. (Geneza 2:7). Prin „țărâna pământului” se înțelege materia organică și anorganică a organismului uman, iar „suflarea de viață”, reprezintă mult discutatul BIOCÂMP susținut de fizicieni sau INCONȘTIENTUL (descris de psihologie, psihiatrie), sau DUBLUL CORPULUI FIZIC, CORPUL SPIRITUAL, CORPUL ASTRAL etc. Susținut de religiile tuturor popoarelor.

În acest context, (cu riscul de a mă repeta) doresc să fac o comparație cu o tehnică chirurgicală folosită în zilele noastre. Pentru tratarea tumorilor hipofizare (glandă endocrină ce are raporturi strânse cu diencefalul care, așa cum am văzut, reprezintă sediul central al biocâmpului) se folosește ca metodă de tratament roentgenterapia, care constă în introducerea unor granule radioactive în fosa pituitară, după perforarea osului sfenoid, la aceasta ajungându-se prin nări.

Deci, și noi am ajuns să folosim, pentru a ajunge la diencefal, tehnica celor care ne-au creat.

România va fi subjugată economic și spiritual de către conducătorii Shambhalei, dacă nu se va apăra de abuzurile parapsihologiei și bisericii

Pe parcursul acestei cărți am vorbit despre Shambhala. Ceea ce m-a determinat să revin asupra acestui subiect și să scriu acest capitol,

este faptul că pe piață a apărut un volum în care se vorbește despre acest „iad”.

Înainte de a analiza câteva aspecte din această lucrare, doresc să spun că foarte mulți analiști politici vorbesc despre perspectiva instaurării unei noi ordini mondiale în care statele mici și mijlocii ar trebui să fie înghițite economic de o superputere care va guverna lumea.

De asemenea, se discută mult despre existența unor adevărate rețele de executanți ai acestui plan de unificare a tuturor națiunilor. Se intuiește prezența în spatele acestor executanți orbi (de la simpli spioni la șefi de state) a altor persoane care au realizat planul și, din umbră (sau din Adânc) își manipulează slugile.

Nu se cunoaște însă cine sunt acești conducători puternici care, pe parcursul secolelor, au dirijat istoria omenirii. Cred că a sosit momentul demascării lor. Este lesne de înțeles că mă refer la Azazel (Satan) și tovarășii săi, care, luptând contra lui Dumnezeu și a lui Isus, doresc să demonstreze că pot instaura pe Pământ pacea și bunăstarea, cu obligația ca oamenii să li se închine.

Este un plan murdar, care, conform Bibliei, va eșua chiar dacă va apare pe Pământ pentru o scurtă perioadă Dictatorul Mondial, Anticristul, despre care am vorbit pe larg, și care va găsi soluții pentru scoaterea omenirii din criza în care se află. Aceasta va fi liniștea dinaintea furtunii… nucleare, perioadă în care va dori să aibă cât mai mulți

adoratori, deoarece știe că va pierde, iar timpul lui, pentru a lupta împotriva supremei creații a lui Dumnezeu, omul, este limitat.

Voi oferi în continuare o dovadă clară asupra modului prefăcut în care lucrează, intențiile sale distrugătoare acoperindu-le cu un ambalaj de vorbe goale, prin care promite oamenilor totul, cu un singur scop – acela de a-i abate de la credința în Dumnezeu și Isus Cristos.

Din păcate, planurile sale distrugătoare se îndreaptă și asupra României, visul celor din Shambhala fiind să supună economic și spiritual această țară, despre care știu că va deveni Noul Canaan.

Cred că va avea satisfacția distrugerii unei părți a Pământului dar, fără România, deoarece, presupun că după demascarea sa, își va lua mesagerii săi din țara noastră și va pleca în alte zone fierbinți ale planetei. Prin organizațiile secrete pe care le conduce și ai căror conducători îl adoră, Azazel și tovarășii săi au reușit să infiltreze oameni de nădejde în România, servitori care vor din punct de vedere politic, economic și spiritual să subjuge țara, predând-o ulterior prințului întunericului, prin aderarea ei la noua ordine mondială – Statul Planetar.

După distrugerea economică va urma cea spirituală, deoarece Azazel dorește să i se glorifice înțelepciunea și puterile sale paranormale.

Lucrarea despre care am amintit, în care sunt

expuse intențiile lui Azazel referitoare la România, se numește „Șapte ani apocaliptici” și este „semnată” de Ion Țugui. Data apariției – februarie 1993. Autorul acestei cărți este însă „contele Incapucciato”, care se declară „o persoană sacră”, venită din Tibet, din Shambhala, cu mesaje importante pentru poporul român. „Contele” este însoțit și de un „majordom” care, așa cum se afirmă la pagina 10 a acestei cărți ar fi egalul său. Cred că este chiar superiorul „contelui”, un reprezentant al Shambhalei care, telepatic, îl influențează pe „salvatorul” României.

Afirm acest lucru deoarece la pagina 85 a lucrării, Ion Țugui îi propune să fie hipnotizat. Reacția „contelui” a fost următoarea: „A fost singurul moment când l-am simțit speriat, aproape grăbit să se ridice de pe scaun și să plece! Alternativa hipnotizării îl sperie”. Reacția lui a fost firească, deoarece știa că dacă va accepta acest lucru va fi demascat. Se va afla că este stăpânit de duhurile Shambhalei.

Pe toată perioada absenței sale din țară (5 ani), „majordomul” din Shambhala i-a adunat toate relatările despre evenimentele paranormale de la noi. După ce, în Tibet, i s-au imprimat, la nivel de biocâmp (subconștient) tot felul de imagini despre Shambhala și de planul legat de România, trebuia să cunoască și nivelul atins de cei care, în numele „parapsihologiei” se joacă cu niște forțe spirituale pe care nu le cunosc.

Despre Ion Țugui, care dialoghează cu „contele”, sunt scrise următoarele: „Sunteți singurul scriitor din România de după anul 1989 care a adunat în jurul său așa zisa fenomenologie paranormală (în cadrul revistei „Magazin”)... La noi în țară au apărut acei oameni care, prin credința lor divină, au primit recompense. O recompensă este puterea lor așa zis paranormală. Apar vindecători. Apar vizionari. Apar subiecți cu un potențial bioenergetic de care sunt uimiți ei înșiși. Toți acești oameni, după cum ați observat, au o singură dorință: să facă bine semenilor lor! I-ați adunat în jurul dumneavoastră și ei asta fac: bine oamenilor, nu numai prin vindecări bioenergetice, ci prin convocarea uneori ultimativă de-a gândi pozitiv, de a trăi în credință, de a lupta contra maleficului!”

Deci, numai lucruri bune, vorbe frumoase, vindecări, distrugerea „maleficului”, etc. În lucrarea „Biblia și parapsihologia” am arătat pe larg că toate fenomenele paranormale se realizează fie sub influența lui Azazel, fie a lui Dumnezeu.

Problema importantă, este aceea de a cunoaște forța spirituală care lucrează prin persoana respectivă. Pentru aceasta să vedem ce spune Biblia: „Să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți prooroci mincinoși. Duhul lui Dumnezeu să-l cunoașteți după aceasta: Orice duh, care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu; și orice duh, care nu

mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist” (1 Ioan 4:1–3).

Să vedem, prin prisma învățăturii lui Dumnezeu, ce urmărește „contele”: slăvirea lui Isus, sau glorificarea propriei persoane.

Despre Isus și Revenirea Sa nu spune o vorbă Cei din Shambhala sunt alergici la numele lui. Au încercat să-l cumpere și nu au reușit. În schimb, are planuri mari. Dorește să conducă această țară. Înainte de a-i analiza strategia de obținere a puterii țin să afirm că a fost un fapt pozitiv înlesnirea publicării de către Ion Țugui a acestei cărți și aș sugera să fie reeditată, în eventualitatea epuizării ei din librării, deoarece oamenii vor ști de cine să se ferească, sau, pe cine să aleagă drept conducător: pe Azazel sau pe Isus.

Spre deosebire de trecut, când membrii „Meditației Transcedentale” au fost pedepsiți, astăzi, aflarea Adevărului nu se poate face decât printr-o confruntare liberă de idei. Să vedem deci, ce urmărește „contele”:

„Viitoarea” organizare a României este, în opinia sa, următoarea (pag. 14–16):

1. Nucleul Ordinului va fi compus în exclusivitate de către cei mai potențiali bioenergoterapeuți și cei mai avansați clarvăzători. Centrul Ordinului îl va constitui Contele Incapucciato împreună cu trei dintre cei mai buni energoterapeuți.

2. Ordinul Universal al Luminii va avea câte un

potențial centru în Transilvania, Moldova și centrul zonei sudice a țării, București. Fiecare centru din cele trei va avea șapte subcentre dispuse concentric. În acest fel, aproape toate zonele țării se vor afla sub influența energiei benefice.

3. Fiecare centru din cele trei zone va fi condus de către membri cu energie benefică crescută. Fiecare centru va avea cinci membri, iar subcentrele câte șapte membri. Atât membrii celor trei centre cât și cei de la subcentre, în fiecare sâmbătă și duminică, își vor concentra potențialele mentale pentru a radia în toată țara energie benefică sub formă de gânduri pozitive. Centrele și subcentrele se vor conecta, desigur, în zilele amintite, cu nucleul Ordinului aflat în București, (adică cu „contele" și prin el cu „radio Shambhala", de unde vor primi energie „benefică". Opozanții vor fi declarați „malefici" și prin metode parapsihologice „ajutați" să se sinucidă – n.a.).

4. Ordinul Universal al Luminii va trebui să facă posibilă apariția în România a unui SISTEM ALTERNATIV LA GUVERNARE. Sistemul alternativ va coopta și partea pozitivă (???) a bisericii ortodoxe, iar structura sa, va trebui să arate în felul următor:

Sfatul Țării, format din filosofi, teologi, intelectuali evoluați, profesori universitari, clarvăzători – toți în număr de 100.

Peste Sfatul Țării se va suprapune Consiliul

Sacru, format din șapte oameni – filosofi de înalt prestigiu, teologi și clarvăzători.

Deasupra Consiliului sacru va fi Triada, formată din Patriarhul României, cel mai bun bioenergoterapeut (probabil că se vor organiza campionate naționale – n.a.) și cel mai prestigios filosof al României.

Acest SISTEM ALTERNATIV LA GUVERNAREA ROMÂNIEI VA TREBUI INTRODUS ÎN VIITOAREA CONSTITUȚIE. Sistemul alternativ va trebui investit cu putere de decizie, pentru A ANALIZA ACTIVITATEA GUVERNULUI. Guvernul va fi obligat prin lege să prezinte sistemului alternativ hotărârile pe care le va lua. Hotărârile ajung la Sfatul Țării, la Consiliul Sacru ori la Triadă, în funcție de importanță. Toate deciziile importante ale guvernului vor trece spre analiză prin Sfatul Țării pentru verdicte. Apoi transmise Consiliului Sacru, care la rândul său pune un verdict și transmite decizia guvernului spre Triadă, unde cei trei vor analiza dacă decizia este bună sau nu. Aceste circuite de importanță vitală vor trebui să funcționeze în cel mai scurt timp cu putință.

Sfatul Tării, Consiliul Sacru și Triada vor trebui să înlocuiască treptat formele incompatibile: GUVERNUL CU MINIȘTRI, PARLAMENTUL ȘI FUNCȚIA DE PREȘEDINTE AL ȚARII

Astfel Sfatul Țării își va spori numărul de membri, înlocuind Parlamentul. Consiliul Sacru va număra de șapte ori șapte membri, înlocuind

Guvernul, iar Triada va înlocui funcția de președinte. Forma politică incompatibilă va fi înlocuită cu cea nouă, formată din filosofi, universitari de înalt prestigiu și alte personalități din celelalte categorii amintite.

Ordinul Universal al Luminii VA TREBUI CONSTITUIT LEGAL PRIN HOTĂRÂRE JUDECĂTOREASCĂ PENTRU A SE PUTEA IMPUNE MAI TÂRZIU ÎN VIAȚA ȚĂRII. Toate persoanele ce vor trece din Ordin, din Sfatul Țării și din Consiliul Sacru și din Triadă, trebuie să fie oameni pozitivi, cu o morală strict benefică, pentru a nu cădea sub influența energiilor negative (opozanților – n.a.).

Dacă va fi necesar, Ordinul Universal al Luminii își va crea conexiuni internaționale.

Acesta este planul „contelui”. Referitor la necesitatea unor conexiuni internaționale țin să menționez faptul că nu este nevoie să le creeze pentru că ELE EXISTA DEJA și ne-au trimis acest „salvator”. Voi reveni asupra lor.

Acum voi prezenta câteva exemple din care se poate vedea de ce sunt capabili astfel de „terapeuti”.

Pentru aceasta am ales o serie de fragmente din excelenta lucrare a lui S. Celan intitulată „Războiul parapsihologic”.

„La sfârșitul anilor ’80, în perimetrul lagărului socialist era în mare vogă activitatea „bioterapeutului”, devenit celebru în scurt timp,

Kaşpirovski. Începând prin aplicarea unor tratamente colective, mai întâi în săli, apoi pe stadioane şi în ultimă instanţă la radio şi televiziune, Kaşpirovski îşi utiliza terapeutica în beneficiul unei deosebit de largi populaţii şi contra unei extrem de largi palete de boli. O analiză statistică exactă a vindecărilor obţinute de el nu s-a publicat niciodată.

După o activitate de câţiva ani, metoda lui Kaşpirovski a pus pe gânduri oficialităţile medicale din chiar ţara sa de origine. La intervenţia forurilor academice medicale din fosta U.R.S.S. Şedinţele publice ale terapeutului au devenit ceva mai rare. Datorită impactului negativ pe care această „terapie” l-a avut în marea masă a telespectatorilor, şi forurile medicale din Bulgaria s-au opus continuării emisiunilor pe care televiziunea bulgară le retransmitea. Opinia medicilor tindea să atribuie aşa zisele vindecări unor efecte de tip „placebo”.

O altă categorie de persoane influenţate de Kaşpirovski era formată din cei care îşi descopereau cu această ocazie capacităţi proprii de „bioterapeuţi”.

Din persoanele influenţate de aceste emisiuni o parte au prezentat o agravare a bolilor de care sufereau iar altele, sănătoase fiind, au perceput o anumită influenţă. Un cadru medical de rang universitar, care a urmărit emisiunile respective, retransmise de televiziunea bulgară, pe un

televizor alb-negru afirma că, la scurt timp, după începerea emisiunii percepția imaginilor nu se mai făcea în alb-negru, ci într-o tentă alb-mov. Concomitent, se instala o stare psihică asemănătoare unei neliniști greu de explicat, ambele fenomene încetând o dată cu terminarea emisiunii lui Kașpirovski.

Deși transmisiunile sale TV au fost întrerupte, un alt personaj, Alan Ciumak, aplică un procedeu similar într-o emisiune transmisă tot de radio Moscova în banda de unde lungi. „Tehnica” sa de „terapie radiofonică” actuală constă într-o scurtă prezentare verbală, după care emisiunea continua prin transmisia unor melodii, fără alte comentarii.

Problema care se ridică în spatele acestor cazuri este însă următoarea: ce se ascunde în spatele acestor nevinovate, chiar „benefice” emisiuni electromagnetice cu care un vast spațiu geopolitic este bombardat. De ce factori de răspundere medicală au intervenit pentru sistarea acestui joc, de ce el a fost oprit un timp pentru a fi din nou reluat?

Poate că aceste întrebări nu s-ar fi pus, alături de altele de aceeași natură, dacă nu s-ar fi petrecut lucruri stranii în perimetrul unui teatru de operațiuni militare dirijat din umbră de ocultele forțe imperialiste de pe teritoriul cărora au loc aceste emisiuni. Astfel în 1992, cercurile medicale din Chișinău au fost intrigate de o serie de fenomene „curioase” care au precedat și succedat

evenimentele din unele zone de luptă din raioanele de peste Nistru ale Republicii Moldova. S-a constatat că atacurile inițiate de forțele gardiștilor rusofoni erau precedate cu regularitate de instalarea în rândul locuitorilor din zona de acțiune a unor stări colective de abulie (sindrom psihic caracterizat prin lipsă de voință, inerție, nehotărâre), la terminarea atacului instalându-se în schimb o stare de iritare colectivă, caracterizată printr-un sindrom de isterizare fel masă. Or, în cazul unei psihoze colective, care s-ar fi putut instala în mod natural într-o atare situație, succesiunea fenomenelor ar fi trebuit să fie inversă. Printre particularitățile care permit presupunerea că aceste stări sunt induse artificial, se notează faptul că recidiva lor nu este concordantă cu fiecare intervenție, că se produc în diverse raioane și nu sunt corelate cu orice atac, concluzionându-se că inducerea lor face parte dintr-un plan bine pus la punct, care urmărește o anumită desfășurare, anumite ținte și un anume rezultat. Cine se ascunde în spatele acestui nefericit „experiment" nu este câtuși de puțin greu de înțeles dacă luăm în considerare procedeele psihotronice de provocare pe calea radiațiilor electromagnetice a unor stări confuzionale pe teatrul operațiunilor de luptă.

Se dovedește astfel încă o dată că „fenomenului Kașpirovski" i se potrivește mult mai bine denumirea de „operațiunea Kașpirovski", că

experimentarea lui continuă pe alte planuri și meleaguri, conchide E. Celan.

Extinderea acestor practici de influențare electromagnetică a populației la noi în țară se va face însă fără riscuri, deoarece ne aflăm sub protecția unei „persoane sacre”, inițiată în „Sfântul loc” numit Shambhala, pe nume „contele Incapucciato”.

„Înălțimea-Sa” afirmă că dorește preluarea puterii în România, după cei „șapte ani apocaliptici”. Se pare însă că, o serie de fragmente din carte îl contrazic, fiind un critic virulent al organelor de conducere din țara noastră. Să-l urmărim:

„Dar poate spune cineva că s-au aplicat (pagina 187) greșit programele celor două guverne? Nici vorbă. Distrugerea economică și industrială a țării a fost etapizată cu bună știință. Atât de către primul guvern, cât și de către următorul. Sub masca promisiunilor deșarte din perioada post-revoluționară și a tot felul de zâmbete fie false, fie răutăcioase, cei care au condus țara după decembrie 1989 au distrus-o din ordine precise”.

„Contele” era la curent și cu unele activități secrete ale lui Ceaușescu. Astfel la pagina 252 scrie: „Eu am avut acces pe cale mentală, telepatică la dovezi incontestabile despre traficul de armament dirijat de Ceaușescu și la faptul că valuta dobândită astfel nu lua drumul țării”.

Pe plan intern, previziunile „contelui” sunt

sumbre (pag. 256): „Comuniștii sunt acei oameni formați în spiritul neputinței de a pierde. Ei nu acceptă că ar putea pierde. Și nici nu știu să piardă. Din aceste motive se vor întâmpla lucruri grave. Se vor înregistra conflicte, tragedii se pot petrece deoarece în momentul de față multe personalități politice se află sub influența unor mari căpetenii ale spiritelor satanice”.

Deci, se pare că acest „conte” ne va rezolva toate problemele printr-o impulsionare a tehnicilor parapsihologice de „vindecare”, de meditație, de alungare a „forțelor malefice”, etc.

Nici nu e de mirare, deoarece la pagina 147 afirmă că bătrânul Noron, instructorul său din Shambhala i-a arătat o serie de practici din Meditația Transcedentală. Scopul său este clar: integrarea României în planul lui Azazel, conducătorul Shambhalei și „dirijorul” din umbră al mai marilor Pământului. Planul sună în felul următor: formarea STATELOR UNITE ALE EUROPEI; MARELE PLAN – STATUL PLANETAR, (paginile 178, 179).

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă această „Nouă ordine mondială” voi prezenta câteva fragmente dintr-un studiu al analistului american Dwight Kinman și publicat integral în ziarul „România Mare” din 29 ianuarie 1993.

„Există o elită a puterii care se autonumește „Ordinea”. În proiectele ei, cel mai important obiectiv pe care și-l propune spre realizare, și încă

destul de repede, este instaurarea unei noi ordini mondiale; acesta este cuvântul – cod secret pentru un guvern mondial. Ceea ce afirm aici reprezintă cercetările mele, care s-au întins pe parcursul a nouă ani. În plus, reprezintă informații adunate de la profesori universitari, senatori, foști președinți ai Statelor Unite, bancheri internaționali, experți financiari, bărbați și femei care au ocupat poziții înalte în guverne.

Autorii acestui monstruos plan sunt grupați în ceea ce se numește „Ordinea”. Obiectivele sunt grupate în ceea ce se numește „Planul” (Și „contele” nostru vorbește despre Marele Plan – n.a.).

Este vorba, de fapt despre negarea și anihilarea suveranității națiunilor și de aducerea lor sub o autoritate centrală mondială: Națiunile Unite. Toate armatele și armamentele lumii vor fi puse sub autoritatea acestora. (Și Sundar Singh afirma același lucru ca etapă premergătoare izbucnirii celui de-ai treilea război mondial – n.a.).

Autorii planului dețin poziții dintre cele mai înalte în guverne, bănci, industrie. Unii dintre ei sunt președinți sau prim-miniștri ai unora dintre cele mai mari națiuni de pe pământ, sau dețin controlul în cele mai mari bănci din lume, guvernând gigantice corporații de imperii. Se pare că grupul este format din 13 persoane. Autorități de înaltă credibilitate afirmă că din cei 13, 12 se închină Diavolului.

În numele „Ordinii” acționează „Rețeaua”. Acest

monstru cu mii de fețe acționează în culise prin mii de organizații globale. Unul din vehiculele principale folosite este religia „New Age” care are aproape 10.000 de organizații globale.

Grupurile frontale în spatele cărora acționează „Ordinea” sunt:

1. Consiliul pentru Relații Externe. Acesta este prezidat de David Rockefeller. Mulți cercetători cred că el este pionul principal al „Ordinii”. Această organizați cuprinde vreo 2000 de membri. La vârf se: Howard Baker – șeful personalului la Casa Albă în timpul mandatului lui Ronald Reagan; George Schultz – secretar de stat în perioada Reagan; Cyrus Vance – secretar de stat în timpul lui Jimmy Carter; generalul-locotenent Brent Skowcroft – consilier pentru Securitate specială al președintelui Bush; Henry Kissinger – secretar de stat în timpul mandatului lui Richard Nixon. Acest consiliu nu este secret. Dacă ceri la Washington D.C.

o listă cu numele lor, o capeți repede. Denumirea de noua ordine mondială a fost dată de Kissinger la una din întâlnirile secrete ale guvernului mondial.

2. Comisia Trilaterală a fost înființată de David Rockefeller în 1973 ca un braț al Consiliului.

3. Craniu și oase (semnul otrăvii) este o organizație ultrasecretă întemeiată la Yale University, în secolul trecut. La cărțile lor nu se poate ajunge, dar eu am una numită „Skull and

Bones” (Legământul secret al Americii), cod 322. Codul 322 reprezintă înfrățirea cu moartea. Anthony Sutton, fost profesor la Stanford University dezvăluie numele a 30 de familii americane care fac parte din această organizație, majoritatea dintre persoanele implicate deținând înalte funcții economice și politice.

4. Iluminații – această organizație a fost înființată în 1776 și poate că este cea mai puternică organizație de pe pământ, care militează pentru nou ordine mondială, („iluminatul” nostru „conte” este o dovadă în acest sens – n.a.)

Dacă te îndoiești de aceasta, deschide-ți portofelul, uită-te pe spatele unei bancnote de un dolar și ai să vezi triunghiul lui Lucifer și ochiul lui atoatevăzător plasat pe dolarul nostru încă din 1933. Și ce scrie sub triunghi? Trei cuvinte latine: Novus ordo saeculorum (Noua ordine – desigur mondială – a secolelor).

Ordinea are șase țeluri: 1) Stabilirea unei noi ordini economice internaționale sub directul control al unui organism mondial. 2) Stabilirea a ceea ce ar putea părea *ar* fi un guvern mondial democratic, manevrat din culise (Shambhala – n.a.) de „Ordinea”. 3) Cucerirea și subjugarea prin mijloace economice a celor două supraputeri, SUA și URSS – unirea celor două. 4) Stabilirea viitoarelor State Unite ale Europei ca națiune dominantă într-un guvern mondial. 5) Stabilirea unui conducător mondial suveran care să

prezideze peste guvernul mondial. 6) Stabilirea unei religii mondiale care va coordona toate religiile pământului și care va avea în frunte un pontif mondial care va conduce alături de conducătorul suprem politic mondial. (Aceste aspecte le-am dezvoltat pe larg pe parcursul acestei lucrări. Mă voi opri asupra ideilor pe care autorul american le corelează cu ceea ce eu am considerat a doua variantă a perioadei de șapte ani și anume 1993–2000, perioadă în care, repet, va apare un dictator mondial și după trei ani și jumătate de liniște relativă va izbucni războiul mondial – n.a.).

Toți aceia care îl cunosc pe Isus ca salvator, conform planurilor „Ordinii" trebuie eliminați până în anul 2000. Robert Müller, subsecretar generai al ONU timp de 4 ani, a dezvăluit că ghidul lui, care este de fapt un demon, (un fel de „majordom" al „contelui" nostru – n.a.) i-a spus că până în anul 2000 omenirea se va închina „Cristosului cosmic".

Aceasta este agenda „Ordinii". Criza politică fiind acum tot mai acută, oamenii ei plănuiesc deliberat o prăbușire a sistemului monetar mondial.

Din haos și confuzie ei vor stabili un sistem economic internațional, în care banii nu vor mai avea nicio valoare. Toate tranzacțiile lumii se vor face pe bază de coduri, semne și numere și fiecare om de pe pământ va purta pe mâna dreaptă sau pe frunte un semn. Nimeni nu va putea cumpăra

sau vinde fără acest semn. Și în centrul acestui cod secret este un număr care corespunde valorii numerice a dictatorului mondial, anticristul. Acest număr este – puteți crede? – 666.

David Rockefeller a spus: „Suntem în pragul unei transformări globale. Tot ce ne trebuie este o criză majoră potrivită și națiunile vor accepta noua ordine mondială”.

Se intenționează ca, în mijlocul unei crize financiare pline de panică, popoarele pământului să strige literalmente după un conducător mondial care să le scoată din mlaștina economică provocată de prăbușirea financiară. În acest moment „Ordinea” va restrânge sistemul bancar mondial la trei bănci mondiale majore care vor avea controlul asupra tuturor banilor lumii și vor conduce întreaga economie mondială. Aceste bănci vor fi: 1) The Federal Reserve Bank – SUA; 2) Banca Centrală Europeană; 3) Banca Japoniei.

Revista „The Economist”, revistă de vârf în Marea Britanie publica un articol pe prima pagină cu titlul „Pregătiți-vă pentru o monedă mondială”, lângă o imagine a păsării Phoenix care era un simbol străvechi din Egipt și Fenicia ce-l reprezenta pe Lucifer (Azazel sau Satan – n.a.).

În numerologia ocultă, sataniștii au o agendă. Ierarhia Satanică și-a revelat data propusă pentru aducerea noului lor Cristos, pe care îl numește „Cristosul cosmic”, și care eu cred că este cel despre care Biblia spune că e Anticrist. Și data

aceasta este 1993. Într-una din cărțile lor oculte, numită „Cartea Legii”, marele satanist britanic Alester Crowley declară că în lumea lor numărul cel mai semnificativ este 1993. Urmând planul ierarhiei lui Lucifer, el spune: „Iluminarea întregii omeniri se va întâmpla în 1993”. (Să sperăm că și în România va fi o trezire spirituală în acest an, dar în sensul închinării în duh și adevăr la Isus Cristos, singura forță din Univers care poate lupta și distruge Shambhala împreună cu toți „iluminații” săi – n.a.).

În această perioadă de dictatură mondială va fi o supraveghere severă a fiecărui individ. Pe o VISA – card este o dungă metalică de o jumătate de țol pe doi țoli. Pe această bandă metalică sunt cam 5 milioane de informații despre tot ce ai făcut vreodată. VISA este un cuvânt format din cele 3 limbi străvechi ale lumii și ca valoare numerică este 666. Astfel: VI sunt literele romane pentru numărul 6, în limba străveche babiloniană, A era 6, iar S este echivalentul literei grecești a cărei valoare numerică este tot 6.

Înaintăm într-o lume a lui George Orwell – nu 1984, ci 1994! S-a grăbit cu zece ani. Ai cablu TV? Folosind fibre optice ei pot plasa 32.000 de conversații simultan, variind undele de lumină.

Lumea va deveni una sub dictatorul mondial pe care Biblia îl denumește Anticrist. Acesta este strigătul programelor TV acum – statul global. Mihail Gorbaciov cheamă la o unică conștiință

globală. Michael Jackson, cântăreț de marcă „new age” a scris cântecul „Noi suntem lumea”. N-a fost doar un cântec, ci a fost filosofia religiei „new age”, care încorporează hinduismul: Toți sunt una; tot este Dumnezeu; Dumnezeu este în toate; omul este propriul lui Dumnezeu. Aceeași minciună a adresat-o Lucifer și primilor oameni: „Veți fi ca Dumnezeu”.

În planul elitei globale mai există un obiectiv: mai întâi, un card final (carte de credit) și în cele din urmă un microcip pe mâna sau pe fruntea fiecărui om de pe pământ. Când operația de implantare va fi desăvârșită, va urma decretul conducătorului mondial prin care nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără a avea semnul și fără a fi semnat angajamentul că se va închina lui Lucifer. Greu de crezut, nu? Dacă vi se pare, recitiți Apocalipsa. Acesta este planul exact al „Ordinii”. De unde știu? De la conducătorul noii religii mondiale de la Națiunile Unite, David Spangher care a spus: „Nimeni nu va intra în New Age (noua ordine) dacă nu se va închina lui Lucifer”.

Constance Cumby, o strălucită avocată din Detroit, a cercetat 10.000 de cărți despre ocultism și „New Age” și a scris cartea „Pericolele ascunse în curcubeu” în care spune: „Am dovezi de netăgăduit că geniul din spatele sistemului computerizat activat de numărul 666 a fost plănuit de către omul de știință „new age” Robert

Jastro, directorul Institutului „NASA Gooddard Space”. Ei pretind că au primit instrucțiuni de la ființe din Spațiul extratereștrii”.

Deci problemele pe care le-am tratat în lucrarea de față frământă întreaga omenire. Problema este ce vom face noi în România, cui îi vom recunoaște supremația: lui Lucifer, Azazel, Satan, etc., sau Domnului nostru Isus Cristos, Singurul Mântuitor adevărat și Unic Mijlocitor între om și Dumnezeu. Dumnezeu nu forțează pe nimeni, fiecare fiind liber să aleagă pe cine dorește.

Pentru o alegere corectă voi căuta să mai aduc o serie de dovezi asupra tuturor învățăturilor mincinoase care urmăresc strivirea personalității lui Isus și proslăvirea Shambhalei lui Azazel. Acestea sunt:

1. La paginile 41 și 119 „contele” Incapucciato vorbește despre zei ai Soarelui și ai planetei Venus ceea ce îndeplinește perfect previziunile lui Enoh și ale Bibliei că, în vremurile din urmă, oamenii, amăgiți de Azazel se vor închina Soarelui și stelelor ca unor dumnezei.

2. La pagina 198 afirmă că Moise a fost introdus, în Egipt, în misterele lui Isis, Osiris, ceea ce din nou contravine cu informațiile Bibliei și cu activitatea sa practică, el fiind un luptător neabătut contra idolatriei, spiritismului, ghicitoriei, farmecelor, etc., abateri pentru care, la indicația lui Dumnezeu instituise pedeapsa capitală.

3. La pagina 50 este poate cea mai grosolană insultă adusă la adresa Fiului lui Dumnezeu – era „posedat” de șapte spirite benefice (din Tibet, China, India, etc.). Acest „conte”, alergic la numele de Isus și la Învățătura Bibliei nu știe că Duhul Sfânt, forța spirituală a lui Dumnezeu s-a pogorât peste El în chip de porumbel. Prin această forță spirituală, în fața căreia niciun „shambhalagiu” nu mișcă, acest „conte” și „majordomii” săi vor fi distruși și România eliberată de forțele întunericului și de toate învățăturile înșelătoare care au năpădit-o. Aici va fi ai doilea Canaan, iar Bucureștiul va fi al doilea Ierusalim în care „shambhalagii” și cei pe care-i „posedă” nu au loc. Vor fi izgoniți de puterea spirituală a poporului rom în care va cunoaște Adevărul. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața... Adevărul vă va face liberi”.

4. Denigrarea slujitorului credincios al lui Isus, Sundar Singh – pagina 245. Nu e agreat de Shambhala, deoarece toată viața și-a dedicat-o Domnului Isus.

5. Minciunile despre reîncarnare – pagina 160. În lucrarea „Biblia și parapsihologia” am detaliat această problemă, la care acum mă voi opri pe scurt spunând doar atât: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata”. (Evrei 9:27). Acceptarea reîncarnării ar duce la anularea întregului plan pe care l-a avut Dumnezeu cu lumea. Într-o

umanitate care se reîncarnează Isus nu mai are ce căuta. Omul se purifică singur, fără Mântuitor. Nu mai știu ce să inventeze cei din Shambhala pentru a strivi jertfa lui Isus de pe Golgota.

6. Satelitul care va lovi Pământul într-un viitor nu prea îndepărtat. La pagina 265 se afirmă că „echipa profesorului Duncan Olsson-Steel de la Centrul de Cercetări Științifice al Universității din Adelaide, cât și astrofiziciana franceză Anny Chantal au descoperit un asteroid cu diametrul de 1000 de metri care cântărește un miliard de tone. Acesta se îndreaptă spre Pământ cu viteza de 1000 de kilometri pe secundă urmând a lovi planeta noastră în anul 2000 luna septembrie”. Aceste date sunt furnizate de mentorul spiritual al yoghinilor din România, Gregorian Bivolaru care consideră, că va putea fi deviat asteroidul printr-o concentrare a unui număr cât mai mare de oameni, bineînțeles prin tehnici yoga.

Așa cum am spus în această lucrare un astfel de asteroid va lovi Pământul după perioada de „1000 de ani”, (a cărei durată e relativă). Momentul respectiv nu poate fi evitat deoarece reprezintă trecerea întregii omeniri în cealaltă dimensiune a existenței.

Cei care îi învață pe oameni altceva sunt slugi umile ale lui Azazel și știu că așa ceva este imposibil, dar, doresc ca până în ultimul moment al existenței oamenii să nu le scape și să se îndrepte spre Isus alături de care să fie

întotdeauna, în Ierusalimul ceresc. Vor să-i târască pe oameni, împreună cu ei, în Shambhala, țara întunericului.

7. Toată cartea „contelui” nu pronunță un cuvânt despre mântuire, despre viața veșnică. Nici nu ar avea cum, deoarece fondatorii altor religii înșelătoare au murit. Singurul care a înviat este Isus.

Doresc să-i întreb pe „shambhalagii” dacă pot oferi o teorie atât de unitară despre Univers, lume, viață, știință, etc., precum o oferă Biblia. Nu. Sigur nu o pot oferi.

Știu și ei câteva lucruri despre parapsihologie, OZN-uri și atât. Ceea ce i-au învățat pe înaintașii lor, îngerii lui Azazel. Despre aceste lucruri Dumnezeu a spus lui Enoh următoarele: „Voi ați fi numaidecât în cer; însă nu v-au fost dezvăluite încă toate tainele; VOI N-AȚI CUNOSCUT DECÂT UN MISTER DE NIMIC”.

În încheiere, voi încerca să prezint câteva direcții în care se poate acționa pentru salvarea României de sub aceste influențe ale răului „shambhalic”.

– Recunoașterea lui Isus ca Mântuitor personal. Aceasta, așa cum am arătat în lucrare, trebuie să se producă în mintea și inima fiecărui individ. Prin această întoarcere la Dumnezeu și Isus fiecare individ va primi FORȚA PSIHICA prin care îl poate înfrânge pe Azazel. Omul nu trebuie decât SĂ SE ÎNCREADĂ în Dumnezeu și Acesta, prin Duhul Sfânt, va lucra pentru distrugerea Shambhalei.

– Reprezentanții tuturor cultelor de la noi din țară ar trebui să devină conștienți de ceea ce a însemnat împărăția lui Dumnezeu în atâtea biserici, și să creeze un front comun de luptă contra CELOR CE FOLOSESC ARMA PSIHICĂ pentru influențarea subconștientului oamenilor. Aceste forțe ale întunericului au profitat, din plin de această izolare a cultelor. De asemenea, un punct forte pentru „shambhalagii" l-a constituit faptul că, în loc să li se opună o forță psihică pe măsură, li s-au arătat diferite imagini cu balauri, îngerași cu aripioare, etc.

Tot Azazel și aliații săi au introdus aceste imagini în biserici, deoarece au vrut ca ei să-și folosească arma psihică nestingheriți.

Deci, a sosit momentul ca biserica ortodoxă să se trezească, să înlăture tradițiile despre cazane u smoală, alergia „dracului" la tămâie, etc. Prin reprezentanții săi trebuie să învețe pe oameni despre necesitatea mântuirii, jertfa lui Isus, revenirea Lui în România. Pentru aceasta însă, aceștia trebuie mai întâi să citească Biblia, lăsând la o parte orice alte „învățături înșelătoare", apoi să se întoarcă la Dumnezeu prin recunoașterea lui Isus drept mântuitor personal. După aceea, îi vor putea învăța pe oameni să folosească ARMA PSIHICĂ (DUHUL SFÂNT) pentru alungarea invadatorului spiritual.

Deci, de pe pământul României adresez următorul îndemn: ortodocși, catolici, protestanți,

neoprotestanți etc., UNIȚI-VĂ ÎN JURUL LUI ISUS ȘI DISTRUGEȚI SHAMBHALA.

Din cartea „contelui” se poate observa că ne paște un guvern shambhalic în care cine nu se va închina TRIADEI, va fi declarat „malefic” și distrus. Prin metode paranormale ei pot distruge pe oricine. Deci, învățați să luptați cu puterea lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) și-i veți înlătura.

Un mare pericol pentru biserica ortodoxă este acela de a se lăsa angrenată în așa numitele asociații de „parapsihologie creștină”. Acestea nu urmăresc decât implicarea reprezentanților bisericii în aceste „jocuri ale minții”. Înzestrarea lor cu niște „puteri speciale” pentru „a-i ajuta” pe oameni. Atâta timp cât slujitorii bisericii ortodoxe cred că orice miracol vine de la Dumnezeu, vor fi expuși. Și așa mulți dintre ei se joacă cu ARMA PSIHICA (rugăciuni de mediere, rugăciuni pentru ca fete nemăritate să-și găsească bărbați etc.) încălcând LIBERTATEA INDIVIDULUI.

– Cel mai mare pericol pentru societatea românească îl reprezintă SCĂPAREA DE SUB CONTROL A CELOR CE FOLOSESC ARMA PSIHICA. Fabricarea în serie de „vindecători”, „radiesteziști”, „bioenergoterapeuți”, etc., va înlesni transformarea țării într-o țară shambhalică, făcând jocul „contelui” și al celor ce-l manevrează.

În urmă cu câteva luni (decembrie 1992) în ziarul „Tineretul Liber” a apărut o anchetă care

atrăgea atenția asupra faptului că la noi se acordă lunar de către „societăți de binefacere” un număr impresionat de diplome de radiesteziști. Producția în serie a acestor „vindecători”, trimiterea lor în orașul sau satul natal unde vor practica această frumoasă „meserie” va favoriza distrugerea spirituală a României și a individului.

Am arătat în lucrarea „Biblia și parapsihologia” riscurile la care se expun cei care merg la astfel de „vindecători”, care nu știu cine îi manipulează psihic. Încercând să susțin ancheta din „Tineretul Liber”, printr-o serie de 5 articole, am văzut ceea ce înseamnă lupta acestor ocultiști moderni pentru apărarea intereselor lor și opoziția față de cei ce doresc ca lumea să afle adevărul. Pe lângă subjugarea psihică a indivizilor, acești „radiesteziști” obțin și imense avantaje materiale speculând naivitatea pacienților care, în majoritatea cazurilor se vindecă singuri prin autosugestie.

Ca medic, am fost dezgustat să cunosc persoane cu nivel mediu de cultură, îmbrăcate în halate albe, care „bioenergizează” contra unui venit lunar de 70.000 lei (în iulie 1992) și aceasta în cadrul unei „societăți de binefacere”, care funcționează cu avizul Ministerului Sănătății.

Fenomenele parapsihologice sunt reale, biocâmpul există, alte civilizații există. Până la înțelegerea clară de către oameni a acestor fenomene, factorii de decizie ai acestei țări nu

trebuie să le scape de sub control. ARMA PSIHICĂ NU IARTĂ.

Implicând societatea în ocultism civilizația se va deteriora spre primitivism și superstiție cu consecințe serioase în toate domeniile.

– La această luptă contra Shambhalei ar trebui să participe medicii, și în special psihiatrii și psihologii care știu ce înseamnă forța gândului. Să apere omul de rând de sugestiile negative, scăpate de sub control, printr-o corectă informare.

– Factorii de decizie ai acestei țări trebuie să stopeze aceste fenomene periculoase. Nu prin forță, nu prin cenzură, ci prin cooptarea persoanelor care au înțeles pericolul pe care-i reprezintă scăparea de sub control a fenomenelor parapsihologice. Aceștia să informeze populația prin dezbateri radiotelevizate, presă, etc.

– Persoanele din România care au legături cu organizațiile care urmăresc alipirea țării unui Stat Planetar ar trebui să se rupă de acestea, să dea în vileag adevărul. În Biblie spune „cel ce se osândește singur nu va fi judecat”. În România adevărul despre multe aspecte politice, economice, sociale aparent neelucidate se va afla cât de curând. În această carte am arătat că „cei de dincolo” înregistrează absolut toate aspectele vieții de pe planetă. Deci, toate vor fi odată văzute AȘA CUM AU FOST și nu denaturat. Cât de curând VICTIMELE VOR STA FAȚA ÎN FAȚĂ CU CĂLĂII. De aceea, repet „cine se osândește singur nu va fi

judecat”. Instaurarea Adevărului în această țară o va salva de dezastrele care vor urma.

– România va trebui să nu se implice în noua ordine mondială sau în război. Țara noastră are resurse și oameni capabili să o redreseze și să reziste singură în fața tuturor primejdiilor. Când unui câine îi dai câteva oase în plus, nu urmărești decât să-l dresezi și să-l faci să ți se gudure la picioare. Asta face acum Dictatorul Mondial cu România.

Profețiile lui Sadhu-Sundar Singh despre misiunea spirituala a României

Privitor la rolul României în acest viitor conflict mondial, voi prezenta și profețiile lui Sadhu-Sundar Singh, iluminat indian, care a trecut la creștinism în urma unei experiențe spirituale deosebite legate de apariția lui Isus. El s-a născut în 1889 în orașul Rampur regiunea Punjab în India și a murit în anul 1933.

Voi prezenta în continuare experiența convertirii sale la credința în Isus Cristos, precum și profețiile făcute despre România.

După moartea mamei sale, când avea 14 ani dorința de a găsi adevărul, care era în spatele vălului existenței omenești, deveni pentru el din ce în ce mai imperioasă. „Lucrările acestei lumi nu mă satisfac – zicea el – trebuie să-l găsesc pe Dumnezeu însuși cu orice preț.

Uram pe Hristos, și credeam că misionarii creștini sunt veniți pentru a corupe poporul nostru.

Îmi amintesc de ziua când am aruncat cu pietre asupra lor și am spus servitorului tatălui meu, ca să arunce și el la fel”.

Cu toată ura feroce a lui Sundar, cuvântul Evangheliei pătrundea în sufletul lui treptat (fusese trimis pentru educație la școala misiunii presbiteriene americane). Învățătura iubirii lui Dumnezeu îl atrăgea fără voia lui. Povestea crucii îl impresionase fără voia lui. Cu toate împotrivirile lui, în profunzimea sufletului său tulburat, suna chemarea lui Cristos: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre”.

Această odihnă nu era oare ceea ce dorea cu ardoare? Un alt cuvânt al lui Cristos pătrundea adânc în sufletul lui: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică”.

Aceste afirmații rămâneau mereu în sufletul lui fără să le poată pătrunde toată semnificația. Nimeni din religia hindusă n-a putut spune că va da unui om odihna veșnică.

Cum a putut Isus, un singur om, să o facă?

…El care nu a putut să se salveze pe sine? Ar mai putea El să salveze și pe alții?… Hinduismul e religia cea mai frumoasă din lume, se gândea el,

cum ar putea o alta să o facă?

Tulburarea lui se mări până într-atât că în ziua de 16 decembrie 1904 rupse Biblia și o arse în foc… Unde era adevărul?… Există un Dumnezeu? Neliniștea și îndoiala crescuseră până într-atât, încât în 2 zile se simți atât de nenorocit, că se hotărî să-și pună capăt zilelor. Sundar nu avea atunci decât 15 ani. Se duse la tatăl său și-i zise: „Vin să-ți spun adio, zise el, mâine de dimineață voi fi mort”. Pentru ce vrei tu să te omori? îl întrebă tatăl său. El răspunse: Pentru că religia hindusă nu mă satisface, nici bogăția, nici confortul, nici averea, nici banii tăi… toate acestea pot să-ți satisfacă trebuințele corpului dar nu și aspirațiile sufletului. Sundar își făcu planul cu grijă. Linia ferată trecea prin apropiere. La ora 6 expresul trecea. Dacă nu voi găsi răspunsul pe care îl caut mă voi arunca sub tren. Se sculă la orele 3 dimineața, pe 18 decembrie, făcu o baie rece și începu să se roage.

„Dacă este un Dumnezeu, să vegheze să mi se descopere și eu îl voi primi și servi toată viața. Eram hotărât, dacă rugăciunea mea nu va primi răspuns să mă duc înainte de răsăritul soarelui, să-mi pun capul pe linia trenului la trecerea lui. Am stat în rugăciune cam o oră și jumătate să văd pe Buda sau Brahma, sau pe un alt sfânt al religiei hinduse, dar nu apare niciunul. Mă rugai mai departe tot mai insistent: O, Doamne, dacă ești Tu, descoperă-te mie… Deodată o mare lumină,

lumină camera mea. Eu am crezut că a luat foc casa, dar afară totul era în întuneric… Atunci se petrecu ceva care nu am văzut niciodată, camera se umplu de o lumină minunată care lua forma unui glob ca de aur și văzui un om, pe Cristos glorios, care sta în picioare în centrul acestei lumini. Era Cristos Domnul.

Toată veșnicia nu voi uita fața lui glorioasă, plină de iubire și blândă, nici cele câteva cuvinte pe care le-a pronunțat:

„De ce mă persecuți? Eu sunt salvatorul lumii întregi!”

Sundar Singh primi convertirea ca pe o minune, ca un mare har de la Dumnezeu. „Cât am studiat cărțile sfinte – spunea el – cât m-am luptat și cât m-am rugat, cât am căutat pacea sufletului!

Eram mândru de filosofia și religia hindusă, dar filosofia n-a salvat (n-a mântuit) pe nimeni, niciodată”. El nu s-a îndoit niciodată de realitatea viziunii sale. Nu visează nimeni după o baie rece. Cu ochii lui a văzut pe Cristos, cu urechile lui l-a auzit pe Cristos vorbindu-i în limba hindusă. Din acel moment a devenit un apostol al Evangheliei.

El a făcut următoarele dezvăluiri ale planurilor lui Dumnezeu cu țara noastră:

„Să nu vă surprindă acest fel de adresare dar o fac pentru a nu vă lăsa să fiți înșelați de înscenările satanice ce sunt acum atât de bine puse la punct. Eu știu că România are o mare misiune dumnezeiască de redresare spirituală, care o va

face să se înfățișeze ca un veritabil model, demn de urmat pentru întreaga umanitate. Este necesar să fac această mărturisire profeție în fața popoarelor întregii lumi creștine sau de alte religii, fiindcă toate semnele marchează schimbările spirituale ulterioare ce vor avea loc în curând.

În viitor, aproape toate popoarele neamului omenesc vor deschide ochii contribuind la împlinirea celor orânduite de Dumnezeu și se vor supune voinței divine mult mai bine decât altă dată, deoarece atunci vor lua sfârșit, într-o mare măsură manifestările îndărătniciei omenești, care au făcut cu putință atâtea acțiuni de rea interpretare a voinței divine. Perpetuarea răului va fi stăvilită, revelațiile divine ajungând să acopere Pământul, făcând ca tot ceea ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu să iasă la lumină, pentru a-i ajuta pe oameni să atingă înțelepciunea și să se desăvârșească.

Acum când fac cunoscute aceste profeții, dacă aș fi român de origine, probabil că aș putea fi învinuit de părtinire națională, iar dacă aș fi european din continuitatea latină ar exista fără îndoială unele motive să fiu judecat într-un fel omenesc, cu patimă omenească. Însă, deoarece sunt indian iluminat prin intermediul lui Isus Hristos și ferm stabilit în credința creștină, pot vorbi acum cu toată ușurința încredințându-vă că acum nu fac altceva decât să exprim voia lui Dumnezeu.

În anii care vor veni, în România scoarța

pământului va lua foc, clima va suferi unele mari schimbări, cutremure vor distruge multe dintre clădirile existente, uragane și vânturi puternice, terestre și maritime, vor nimici îndrăzneala oamenilor bazați numai pe așa-zisa putere a științei.

Ingeniozitatea omenească pusă în slujba răului va face cunoscut lumii cele mai groaznice crime, și Pământul va cunoaște cele mai cumplite boli, ce vor apărea pentru a fi nimicită existența oamenilor răi sau perverși. În acele timpuri de mari schimbări, în alte locuri de pe Pământ un sfert de omenire o să dispară fulgerător (evident că așa ceva se poate întâmpla doar printr-un război atomic – n.a.). După aceasta, la a doua încercare, din cei rămași în viață și îngroziți vor fi nimiciți încă aproape un sfert. Restul se vor orienta trup și suflet către Dumnezeu, de la cel aflat la sânul mamei și până la cel mai mare tiran ce pășește pe scoarța Pământului.

Vă atrag atenția să nu socotiți timpul după calendarul intereselor voastre meschine, căci iată, după cum am văzut eu, aceste transformări vor veni peste voi, și vă vor surprinde chiar dacă veți rămâne neclintiți în încăpățânarea voastră, și nu veți ajunge să credeți în Dumnezeu!

Popoarele Asiei se vor creștina fulgerător, precum și toate triburile sălbatice vor veni la o civilizație creștină datorită răspândirii Bibliei, timp de trei ani și jumătate, pentru toate popoarele

(cred că Sundar Singh se referă la cei trei ani și jumătate cât va dura războiul – n.a.), indiferent de limba vorbită, de la Polul Nord și până la Polul Sud.

Când Anglia își va pierde puterea, iar Franța va fi asimilată de popoarele din jur, veți ști că acele vremuri sunt aproape.

Puterile statale vor dispare treptat, ca în locul lor să apară o nouă putere denumită Federația Statelor Pământene, cu un singur președinte, o singură monedă, un singur consiliu de conducere și o singură armată aeropurtată folosită doar pentru paza internă.

În această perioadă Rusia va deveni una dintre cele mai creștine țări, Bosforul și Dardanele se vor scufunda dispărând complet, o mulțime de insule vor dispărea și ele, fiind nimicite de cutremure și scoarța Pământului va fi zdruncinată de o mulțime de urgii ce se vor abate asupra oamenilor. Tot atunci va apărea Anticristul, prin el înțelegându-i pe toți aceea care, mai mult sau mai puțin conștient luptă împotriva lui Isus Cristos, urmărind să impună forțele obscure ale minciunii ce mențin ființa umană într-o stare de inconștiență și sclavie letargică. Se vor da multe lupte de idei, fără niciun fel de armă, pentru nimicirea adevăratei credințe în Dumnezeu. Toate acestea și multe altele, deși poate acum de necrezut pentru unii, se vor întâmpla din voia lui Dumnezeu. America își va primi la vremea cuvenită partea ei

de pedeapsă și nicio forță armată din lume, nu va mai putea să se mândrească că există.

Fac excepție de la osânda focului și măcelului ce se va desfășura pe fața pământului, România și Locurile sfinte din Palestina.

Puterea de influență a Vaticanului va dispare.

România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, grație spiritualizării sale exemplare un veritabil focar spiritual.

Se va numi „Noul Canaan”, iar Bucureștiul se va transforma într-un centru esențial al acestuia. Această capitala a spiritualității va fi aproape în întregime reconstruită existând și o serie de construcții de formă inelară (acestea există: Circul. Complexul Expozițional de la Herăstrău, Complexele agro-alimentare, etc. – n.a.). Bucureștiul va fi considerat „Noul Ierusalim Pământesc”.

Chiar dacă spusele mele vă uimesc, trebuie să vă mărturisesc tuturor că aceasta se va întâmpla întru totul în acele vremi viitoare, căci toate acestea reprezintă voința atotputernică a lui Dumnezeu și nu voința oamenilor.

În acest nou centru spiritual egalitatea în drepturi a tuturor țărilor și popoarelor va fi o condiție esențială, așa cum ea este cerută de Dumnezeu. România va trece în viitor prin mari frământări lăuntrice și prin schimbări externe ce o vor impune exemplar, ca prestigiu, în conjunctura

internațională. Grație providenței divine ea va ieși aproape neafectată din conflictele mondiale, declarându-se țară neutră ce își va asuma datorită spiritualizării ei, rolul de nucleu ireproșabil al înțelepciunii și iubirii adevărate.

În cele din urmă toți dușmanii săi vor îngenunchea la hotare și plini de umilință vor recunoaște misiunea ei spirituală. Atunci veți vedea cu toții, căci va fi an semn ceresc. În timpul războaielor viitoare focul și distrugerile o vor înconjura, dar ea va rămâne neatinsă întocmai ca o paradisiaca oază verde, în mijlocul înspăimântătorului deșert nimicitor produs de iscusința omului, ce este pusă în slujba răului, și de care se vor folosi inteligențele satanice în ultima încleștare la care acum oamenii nici nu se așteaptă.

În urma năucitoarelor schimbări planetare și a unui război fulgerător, în cele din urmă, nu vor rămâne nici învinși, nici învingători. Vor rămâne trei categorii: morții, răniții și mutilații de pe urma războiului, și supraviețuitorii în întregime neatinși.

Numărul celor uciși și afectați de pe urma războiului va fi atât de mare încât nimeni nu va mai vorbi nici de pierderea și nici de câștigarea războiului, căci urmările acestuia vor fi atât de mari încât vor îngrozi pe toți locuitorii rămași în viață.

Ciuma, lepra, holera și multe alte boli înspăimântătoare, printre care unele complet noi,

(SIDA de exemplu – n.a.) vor bântui afectând mai ales pe cei răi. Fiarele sălbatice se vor năpusti asupra orașelor și satelor atacând oamenii.

Toate aceste urgii de proporții se vor întâmpla fulgerător și cel mai adesea vor surprinde pe oameni.

Din scrumul, suferințele și încercările tuturor acestor schimbări și dezastre, martorii neafectați și supraviețuitorii vor căuta cu multă fervoare calea de apropiere de Bunul Dumnezeu, pe care l-au neglijat mai mult sau mai puțin, atât amar de vreme Toți se vor convinge atunci, că nu există religie superioară celei propovăduite de Isus.

În timpurile ce vor veni, România va ajunge și va rămâne o paradisiacă grădină a binecuvântării divine, a dragostei, a fericirii, a purității și înțelepciunii, în care modul de viață va fi precumpănitor spiritual, susținut de o închinare în Duh și Adevăr, asemănător cu acela al primilor creștini.

Ca indian, eu intuiesc că Domnul a avut să aleagă dintre toate popoarele pe cel mai umilit, mai crunt încercat de vitregia celor puternici, adesea exploatat, amenințat, invadat, terorizat, vândut și cumpărat și care aproape la fiecare război a fost piața de tocmeală a celor ce se luptau. Amalgamul înfățișărilor deosebite ale acestui popor primitor, în care virtuțile cele mai alese ale fiecărui neam s-au asimilat în sufletul său plin de dragoste și omenie, are o nuanță plăcută, astfel încât să fie

pilda de contopire universală cu calitățile divine. Poporul român, cu o dreaptă rațiune și o admirabilă credință, este cel mai indicat din lume spre a oferi ospitalitatea materială și spirituală tuturor celorlalte popoare.

Misiunea principală pentru răspândirea în Asia a creștinismului cu adevărat spiritual este destinată în viitor poporului rus, care, ca putere de influențare a popoarelor în vremurile ce vor veni nu se va mai manifesta (anticiparea destrămării U.R.S.S., cu peste 50 de ani în urmă! – n.a.).

Puterea cu care vor fi biciuite restul popoarelor – acolo unde este necesară pedeapsa se va face prin rasa galbenă – chinezii împreună cu japonezii. După terminarea teribilului conflict armat, ce vă stă în față, toate armele vor fi părăsite, fiindcă va veni un nou gen de război, cel pentru credința adevărată.

Acesta va fi războiul fără arme fizice, pentru desăvârșirea spirituală, pentru credința adevărată în Dumnezeu, mai periculos și mai dificil de o sută de ori decât cel cu arma.

Puterea papală va dispare și va lua naștere o putere nouă care va milita pentru credința adevărată în Isus. Reședința ei va fi la Roma (provizoriu) și apoi la București, în „Noul Ierusalim" pentru totdeauna. Fericiți sunt cei ce trăiesc cu încredere în Dumnezeu, fiindcă acele vremuri vor fi groaznice, și nu le vor putea suporta decât numai cei mângâiați de Duhul Sfânt.

În acele timpuri scaunul judecății de apoi va fi simțit și va fi văzut de tot neamul omenesc și va străluci deasupra României.

În marele oraș sfânt București, simbolic numit Noul Ierusalim, se va construi cel mai monumental lăcaș spiritual de comunicare cu Dumnezeu denumit Centrul Divin Suprem (există actualmente această construcție – este Casa Poporului – n.a.) având reprezentanți evoluați spirituali din toate neamurile ce vor forma Fraternitatea Veghetorilor Iluminați. Reconstrucția orașului va fi într-o oarecare măsură operă a întregului neam omenesc. Centrul spiritual va avea și 101 biserici inelare și armonic orânduite, în care se va sluji mărturisindu-se credința în Isus, în toate limbile pământului.

Această operă arhitecturală va fi materializarea sublimei colaborări a tuturor stilurilor pământene ingenios armonizate într-o lucrare măreață cum alta n-a mai fost.

Va fi unicul loc din lume unde îngerii, în orice clipă, vor putea fi văzuți împreună cu oamenii de pe pământ.

Fericiți vor fi toți cei ce vor străbate pământul României, respirându-i aerul, căci toată țara va fi invadată de pelerini dornici să descopere pe Dumnezeu. Toate locurile sfinte din această țară vor fi un prilej de slăvire a lui Isus Cristos.

Poporul rus este primul popor din lume care se va alătura Noului Ierusalim cu toată evlavia,

urmat de poporul grec, armean, indian, etiopian, ca apoi să dea năvală toate popoarele. Cei din urmă vor fi englezii, fiindcă vor ține mândria încăpățânării, să nu plece genunchii într-o țară străină.

O parte din America va dispare (probabil în război – n.a.), iar cea rămasă se va alătura noii familii a creștinătății. Ferocitatea poporului german și încăpățânarea poporului turc se vor schimba radical. Turcii se vor creștina, popoarele germane se vor îmblânzi, trufia dominării va dispare. Poporul francez va fi aspru sancționat, poporul italian își va pierde întâietatea dorită, popoarele Africii și Oceanului Pacific se vor creștina și ele.

Lupta dintre lumină și întuneric în această vreme va fi cât se poate de aprigă căci Anticristul cu toate uneltele lui va lupta împotriva credinței adevărate. Vor fi nimiciți bunii creștini. Singurul loc de pe fața pământului netulburat de prigoana lui Anticrist va fi Bucureștiul, Cetatea Sfântă a Noului Ierusalim, în care vor pătrunde numai spre sfârșitul vieții pământești, când vor ucide pe cei doi sfinți Ilie și Enoh (doi martori ai lui Isus care vor avea o forță spirituală asemănătoare aceleia a lui Ilie și Enoh – n.a.).

Vor veni peste neamul omenesc clipe din ce în ce mai grele. Prima dată se va retrage dulceața pământului, se va retrage pâinea, apa, lumina, căldura și cea mai groaznică dintre toate va fi

retragerea morții, căci toate celelalte vor fi suportate, afară de chinul fără de moarte.

Toate fiarele sălbatice, se vor îndestula din cărnurile oamenilor care nu vor putea muri. Toate aceste urgii vin ca plată pentru păcatele oamenilor, și dacă mai rămâne cineva dintre aceștia și nu va vrea să se îndrepte către mântuirea oferită de Isus, vine focul și nimicește totul, pentru ca toată spurcăciunea de pe fața pământului să fie arsă. Niciodată n-au putut oamenii crede că jalea poate fi universală și că chinurile Apocalipsei pot fi văzute pe pământ; dacă toate descoperirile proorocilor li s-au părut oamenilor de știință basme irealizabile, prin venirea acestor plăgi vor crede și cei ce s-au încăpățânat să nu creadă până acum. La începutul durerilor care vă stau în față, apar proorocii mincinoși și în număr mare, susținuți de interese politice, menajați și protejați de legi care maschează influențarea lor satanică.

România va avea o viață sfântă, stârpindu-se vrăjitoria, spiritismul, ghicitul, descântecul, bețiile, fumatul și toate lucrările satanice.

România este sub ocrotirea directă a lui Isus Cristos și de aceea toți cei care nutresc gânduri ascunse față de poporul român se pun în conflict cu Dumnezeu. Toți cei care au adus grave abateri și au orânduit nelegiuiri acestei țări își vor lua răsplata faptelor lor, nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Lumea va înțelege adevărul descris în România,

și misiunea importantă a acestui petic de pământ ce va trâmbița lumii întregi descoperirile Dumnezeiești. Dumnezeu va revărsa mila Sa, peste această țară înapoiată, neînsemnată care nu a avut niciodată cuvânt hotărâtor în viața publică, nici civilizație prea dezvoltată.

Așa precum a ales Mântuitorul Isus pe iubiții Săi apostoli din Galileea, cea mai înapoiată provincie din acea vreme, însă cu cea mai dârză credință, pe același considerent a ales și Țara Românească și poporul român, să fie altar de viață pilduitoare. Poporul român va fi popor de jertfă mântuitoare pus în slujba mântuirii tuturor.

Popoarele lumii întregi vor primi din România toate instrucțiunile necesare mântuirii prin mijlocirea lui Isus și a Duhului Sfânt.

Toate filosofiile omenești vor asfinți în acele momente grele și toată știința se va rușina când legile naturii, considerate firești de savanți vor îi schimbate în văzul tuturor.

Toate le-a orânduit Dumnezeu, pentru ca oamenii să fie mântuiți. Astfel Moise a primit cele 10 porunci de la Dumnezeu. De aceea e bine ca omenirea să iubească pe poporul evreu, cu respect și recunoștință, pentru că prin jertfa multor devotați ai credinței din neamul lui Israel, omenirea se împărtășește din tezaurul Dumnezeiesc. Apoi Isus, Fiul lui Dumnezeu s-a născut în mijlocul poporului evreu. Se cuvine ca acest popor să fie iubit, stimat și ajutat în toate

împrejurările, pentru ca noțiunea de creștin să nu fie pentru el o spaimă, așa cum a fost până acum când din îndemn satanic, creștinii făceau haz batjocorind poporul evreu și aducându-i învinuiri lipsite de temei sănătos.

Acei ce au găsit de cuviință să strecoare ură în sufletele creștinilor, pentru răstignirea lui Isus de către evrei au făcut și fac cea mai odioasă crimă, fiindcă nu numai poporul evreu este de vină pentru omorârea lui Isus, ci pur și simplu – păcatele tuturor oamenilor.

Popoarele lumii de pe fața pământului vor invada România, spre a vă întreba ce vi s-a descoperit și voi, cei din Noul Canaan, nu veți avea timp nici să vă hrăniți și nici să dormiți, fiindcă urgiile vor împinge lumea spre voi. Dumnezeu însă vă va obliga să le potoliți setea lor de adevăr.

În urma propovăduirii Tainelor Dumnezeiești, în România mulți bolnavi se vor tămădui iar oamenii se vor întoarce la Dumnezeu. În România se vor boteza toate popoarele nebotezate. Românii vor fi ospitalieri, iar darul pământului va fi mărit pentru toți cei ce vin, așa încât să se poată îndestula cu toate.

– Prin mijlocirea României se va pune capăt conflictului armat, (celui de al treilea Război Mondial – n.a.) aici fiind pământul păcii unde se vor înțelege toate popoarele.

Toți aceia care au jefuit România de diferite bunuri se vor grăbi a o despăgubi, nu forțat ci prin

dăruire închinată Lăcașului Sfânt care va fi făcut din marmură albă. (Casa Poporului – n.a.).

Deși dimensiunile ei par exagerate totuși vor fi neîndestulătoare (Casa Poporului și clădirile din jur – n.a.) față de mulțimea pelerinilor. Metalul întrebuințat va fi metal nobil, căci până și mânerele ușilor vor fi în cel mai rău caz din argint. În interior vor fi chilii mobile cu resort (probabil adăposturi antinucleare – n.a.) care nu vor putea fi violate la un eventual atac de niciun fel de forță, pentru ca viața celor ce în trup îngeresc vor locui în România să fie ferită de restul lumii.

Cele 101 de altare (Biserici inelare – n.a.) vor fi construite pentru națiunile pământului, cu specificul artei naționale, dar dirijate de o singură conducere și întreținute de o singură administrație. Uriașele montări, neîntrebuințate încă în construcții, vor da mult de gândit tehnicii moderne, căci cu nimic nu vor fi mai mici blocurile din care se va zidi Noul Ierusalim față de blocurile de piatră din care s-a ridicat Vechiul Ierusalim.

Lucrarea va fi executată în 10 ani, fiindcă deși Sfânta Biserică (Casa Poporului – n.a.) va fi terminată în 5 ani, va mai dura încă 5 ani pentru Cetatea propriu-zisă (Bisericile inelare – n.a.). Șosele rulante și trotuare mișcătoare vor ușura circulația. Elicoptere și avioane vor fi puse în slujba cetății și tot ce e nou în tehnică se va dărui acestei cetăți.

Canalul Marea Neagră – Dunăre va funcționa

normal, precum și canalul Dunăre – București, ceea ce va permite vapoarelor de mare tonaj să meargă până la Cetatea Minunată, acestea fiind lucrări din Plan Divin, care se vor realiza fulgerător.

Toate darurile se vor revărsa peste această țară aleasă pentru redresarea spirituală a globului pământesc. Toate căile de comunicare aeriene, maritime și terestre sunt favorabile în această țară, căci, România, trăind în pace cu toți vecinii se va reface în scurtă vreme, înaintea tuturor statelor.

Basarabia va fi alipită României pentru totdeauna, căci poporul rus o va cinsti și va renunța la această provincie.

Puterile mari se vor prăbuși, spre bucuria țărilor mici.

Poporul meu indian, va fi fericit să cunoască poporul român și Țara Românească”.

Sper că un număr cât mai mare de români vor deveni conștienți de misiunea planetară a țării noastre și vor reuși să scape de pericolul închinării la Anticrist (Dictatorul Mondial).

România, al doilea Canaan, trebuie să se pregătească pentru primirea adevăratului Conducător al lumii, Isus Cristos, Cel care urmărește garantarea tuturor libertăților individuale și naționale:

„Da. Eu vin curând”. Amin! Vino, Doamne Isuse! (Apocalipsa 22:20)

Bibliografie

Biblia

Eugen Celan – Viață după pragul morții, Editura Teora, 1991;

Eugen Celan – Războiul parapsihologic, Editura Teora, 1992;

Doru Davidovici – Lumi galactice, Editura Rum-Irina, București, 1992;

Henry H. Halley – Manual biblic, Editura „Door of hope”, 1983;

V. Kernbach – Miturile esențiale, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978;

Hal Lindsey, C. Carlson – L'agonie de notre vieille planete, 1974;

V.V. Moisescu – Armonia universală – nr. 3, Editura Concordia, 1947;

Petru Popovici – Biblia este totuși adevărată, Editura Lumina lumii;

Petru Popovici – Dumnezeu există, Editura „Vestea bună”, Los Angeles;

Ernest Renan – Viața lui Isus, Editura Librăriei Colos, București;

Mihai E. Șerban – Semenii întru rațiune, Editura Dacia, 1982;

Traian D. Stănciulescu – Parapsihologia – o cale a rațiunii către Dumnezeu?, Editura Timpuri, Deva, 1990;

Sorin Ștefănescu – Sfidarea timpului, Editura Valdo, București, 1992;

Marc Tapernoux – Viitorul în lumina profețiilor, Gute Botschaft Verlag, 1990;
Ion Țugui – Șapte ani apocaliptici, Editura Cartea Românească, 1992.